

Glas duchownjho pastýře

**† štádu wěrnému,
o prospěchu z čtení dobrých náboženstých knih vůbec;**

a

**o přistaupení
† ústawu Dědictwí Swatojanského
zvlášť;**

od

**Josefa Kamenského,
kněze církewnjho.**

Č pripegeným poznamenáním wšech spoluaudů.

Uákladem Dědictwí Swatojanského.

Pro rok 1847. Číslo XIX.

Cena 16 kr. w št. 6

W Praze, 1847.

Tiskem knjžecí arcibiskupské knihtiskárny w Seminári.

Ú v o d.

Na západnj straně našj milé vlasti, w okolí tom, kdež wzešla gasná hvězda naše, sw. Jan Nepomucký, — tam žiw gest duchownj pastýř, gemuž na srdci ležj, aby osadě swé w auplném smyslu byl duchownjm otcem; aby odwrátil, a co gen možná z kořene wyplenil, coby záhubně giž na tom swětě zžiralo osadnjky milé; aby myslj a srdce gegich usslechtj, a gich k baženj po dokonalejšjím, po wyššjím žbožj pozdwihl; aby jim cestu k trwalejšj a důstognějšj i sladšj blaženosti proklestj, a tak negen na stránce duchownj, nýbrž i na stránce časného toho žiwobytj k ulehčenj a k utěšenj dopomohl. O to on usiluge snažně, na to neli-tuge nákladu, w tom nesserěj práce nižádné. Podaltě giž mnoho toho důkazů: a můž býti, že snad se mu sw. Jan na myslj wzná-šj, a geg k horlivošti podněcuge, kterauž no sám swatý úřad duchownj byl konáwal.

IV

Osadníci geho také wděčně uznávají upřímnost geho taková; s uctivostí síce, a však rádi k němu se blíží, a wdauce, kterakže otec gegidy duchovní s nimi směřují, mile přijímají naučení i radu geho; a svou radost viděly, kdyžby si spatřil, kterak dívky obhýpau geg, aby mu autlau svou přítulnost ukázaly, neboť i ty již pečlivost geho o ně poznávají. Představení pak, jakž ti měli by nadecennau snahu geho nepozorovati? S protož cti geg a velmi sobě váží věrného toho dělníka na winici Páně.

W pravdě dwogj cti hodný však muž tento sám w sobě předce vždy gen býval jaksi zaražený: a veselost zřídka kdy bylo viděti na obličejí geho. Kdož déle pozoroval ho, a lépe sobě domýšl, brzy seznal, že mu při všem tom co si na srdci ležeti musilo, co mu geho gináče milé stání nepřijemné činilo. A což bylo toto? — Což bylo! W srdci geho plála wraucj upřímnost k Bohu a pro Boha též i k lidem, a zvláště k osadníkům geho, gemu na péči svěceným. Snadby byl křesťan i půl života za to byl dal, gen aby swatá křesťanská kázeň a za ni gdaucj i wezdegší blaženost, na osadě

geho se rozmáhala, a osadníci geho wssí-
 čni aby co prawj, wěrnj sluhowé Božj na-
 lezení býti mohli; gafož za to i každan
 neděli i každhj swátek wraucně se modljal,
 řdhž totiž, gať cirkew Páně duchownjm pa-
 stýřům ukládá, neyswětějšj obět za osadu
 swau Pánu na oltář kládl. A wssať tu —
 tu byl ukrutňj trn, kterhž do srdce geho bole-
 stně bodal! Widěltě a nahljžel, že práce geho
 upřjmná a obtjžně namáhánj předce gen u
 mnohých na zmar přicházj; zwnřy a obnřege
 žlé že se poddati nechtěgj, ba že co prawá
 prassiwina i na miláčky geho, na djetky wěrně
 pěstowané, sem tam zhusta přecházegjce, i tu
 geho neymilegšj naděgi hubj a prznj. Po-
 zorowaltě, že slowo swaté še srdečnau
 wraucnostj hlásané předce gen z wětšjho
 djlu, gať prawil Pán, na šřálu neb do trnj,
 neb i podle cestj padá, a wzniřu žádaucjho
 nemhdává; proto že negeden tupý gest, a pro
 wěci Božj ani citu nezdá se mjtj. A tomu
 schůžky nechwalitebné a při nich řeči gedo-
 waté, prawj to prostopášnosti pramenowé;
 — k tomu mladěho lidu taulky wečernj, a
 newázanost při weselj geho; — u mnohých
 také tělesnost hrubá, tu w nezdárné mammo-
 niwosti, tam i w neřestech se wysřhtugjci

VI

tyto věci — žraly srdce duchovnímu otci a řádky mu i tu chvilí oddachu jeho.

Regeden roč uplynul, co nade tím sužoval se pastýř oveců horlivě milující, a co semotam dosti se napřemířal, gať a kterať dalo by se ku pomoci přispěti, aby díšsery tyto duchovní aspoň tať hrubě neřdušily zárodky ctnosti, a nepodřýmaly kořeny blaha a spasení věrných. —

Gednoho pať času donutily ho gakeši důležitosti, aby do P.... se wydal. Odtud se nawracuge, našel w hostinci, kde zastawil, muže na pohled sprostičkého, genž z cesty dosti daleké k domovu se ubíral. Přiwětivší kněz s ním do rozměluwání se dada, nad rozumnými odpověďmi jeho zálibený si wzal. Zwěděw za řeč, že muž giž silný kuš cesty uraziw, nyní právě tau cestau bráti se mýnj, řudy on sám gede, wybídl geg, aby s ním do wozu sedl, a aspoň ten kuš cesty sobě polehčil. Řád owšem přigal člověk lastawé nabídnutj, — a tať gelo se dále.

Na cestě, an se o tom a giném mluwj, znamená duchovní, že při spolucestowníku welmi gasná a wytřelá mysl, zdrowý usudek, a gaki welmi wážné předložení se na-

cházi. Tím zvědavějši a pozornějši učiněn
 gsa, více s ním do řeči se paušti; a hle!
 sám sobě zapřiti nemůže, že rozmluv tat
 rozumných a tat přjemných ne s kýmoli
 zavěsti by mohl. S táže se po bližšich okol-
 nostech člověka: a tento upřimně wyge-
 ge, že domkář gest, pracj rukau swých a ča-
 sem i poselstvom se živoj; že kázanj a kře-
 stianské cwičenj slyšeti gest radost geho ney-
 milejši; při tom ale i w ten den Boží aneb
 za dlouhých večerů zimních dobrau knihu
 čjsti, to že mu gest rozkošj, kteráž mu niktě-
 rať nedopaušti, aby kdy wysšel kamsi z do-
 mu, kdež drahý čas a časem i pracně wyti-
 žený peniz by mařil; i sám také že některé
 krásné knihy má, kteréž dle radny gegich pana
 faráře pomalu sobě kaupiti byl se přičinil, a
 kteréž při manželka geho w žertu, »náhra-
 dau za karty, za džbáně, za fáborky, a po-
 zlacené titěrky« nazývává. Dvě dítky geho
 že se již také »statně«, gaki prawil s úsmě-
 chem, »tauleť z gedné knihy do druhé chá-
 pagj«: zvláště chlapec že ho již zastává, když
 ženskě u večernj práci rádny coš mileho a
 dobrého slyšeti chtěj, otci wšak časem při
 swětle oči přecházegj. A to při gim při
 wšem těžkém a pracném žiwobytj tolik ra-

VIII

dostj. působj, žeť mje, utěšně a spokoženě pospolu živi gsau: otce pať že nehyjce těšj, když si wzpomene, obliba takowá, kterěž děti umykagj, že ge gisté od mnohého nebezpečnstwj a záhuby ochránj, až ho nebude wjce. Poslednj tuto řeč s gaťymšj tklivým citem proneš: w tom ale — také wozka zastawil, — knězi slusně poděkowaw, odpustěnj wzal, předstjrage, že má čas swůg wzměrený.

Gako blešť progela tato řeč chudého domkáře mysl otce duchownjho. Dlauhau chywli za njm hleděl; a sotwa že byl do domu wfročil, a čeho nehyjce třeba zaprawil: w pokojstj swém rozmlawánj swé s pošlem takto rozbjrati počal: »Ba zagisté, zagisté! Čítanj dobrých, nábožných rozum i srdce wzdělawagjcjch knih welmi prospěšně působj; a geť ono, pokud geť přiměrené, aš gako hráz proti rozwodňugjcj se prostopášnosti, tuposti, tělesnosti a pitomosti lidu. Kazatele, ať sebe lepšjho a sebe horliwěgšjho, slýchawagj toliko gednau za týden, a slowo swaté, nepadneli právě na škálu, aneb mezi trnj, předce gen přěčasťo se žádaucjm účinkem se mine, proto že na straně poslu=

chaců náležité přípravy není, a půda neoraná, neozdělaná neráda semeno přijímá: dobrá však kniha — dobrý přítel gest, s nímž každý den rozmlauvati mohu; a rozumný-li gest, mohuť od něho se učiti i sšlechtiti srdce své. Kázanj a cwičenj křesťanské gest rozgjmánj semena swatého: čtenj však knihy zpráwné a podomácj rozgjmánj gest — zaléwánj semena toho, aby hogněgšjho užitku wydalo w srdci člověka. Nad to pilný čtenář mnohem snadněgi pochopi kázatele, kdž on řečj písma swatého, kdž w obrazech a w podobenstwjch mluwj, kdž na věci giž přednesšene, gačožto známé se odwolává, a gindž zase přjběhy z písem sw. toliko napowjdá. U něhoť rozum bystřegšj, pamět lepšj a úsudek znalegšj. Člověk však necwičený, genž byl málo zwněl přeměňšlenj, i to kázanj uchem toliko tělešným poslaucha: a nemoha pochopiti smyslu řeči wyššj, dlawhau chwšlj se trápi a bez užitku odcházj. U tať se stává, že lid, zwláštj obecný, newššmage sobě potrawy pro duššj, hrubě gen na hrudu pozemšťau se wáže a po tom, po čemž si tělo libuge, s úšilm se šhánj, věci pať wyššjch — duchownjch — naprosto nechápá.

U bohužel! že newššhtuge se toto

X

výhradně jen při lidu obecném, při lidu sprostém; ale teď to sám neblahý směr věku našeho do řádu také jen tělesnosti se ponořujícího.

Žeby se tomuto den odedne zmáhajícímu nejvyššímu vyšších a člověka důstojnějších věcí ze vyšší síly odporovati mělo: dávno již uznali spanilomyslní mužové, a snažiti se počali, aby národ šlehlý a ztupilý ze spaní a z mdloby k novému životu probudili. Proto také mnohý z nich nesetřel práce, ba ani škody své, a aby užitečné vzdělávající knihy tištěm byly vydávány, usíluge. Lepší vychování a zvedení mládeže vlastnější a důkladné vyučování dospělých — toť jest, co na zřeteli i na srdci má, a kdy mu nelze ústně učelu láskyavého dogjti, knihu — knihu do rukou podává.«

Tu malíčko se zamlčel, gaťoby věci tyto, gedno za druhým na mysl se mu deraucj, gejšťe gednau přehlédnauti chtěl: a pak hlasitě zvolal:

»Nikdy, nikdy jsem gejšťe nepovážil takovau měrau, ctihodný Janičři! — twau lásku, twau oběť, twau službu, gaťau gš pro řádal věrným z národu českého, když gš stateček svůj Janowi svatému na vydávání

nabožných, k osvojení a ku vzdělání služicích knih odhodlal, a skutkem tím svým vlastním i žetel giných též šlechtetných duší na aumysl tento swatý gš obrátil! D budeli i mně možná přispěti k zvelebení šlechtetného zámyslu twého a napomoci k rozmnožení králowstwj Božjho po cestě twé, poslednj wůli twau naznačené: s ochotností učiním, seč budu; neb i má duše tauží po tom, což ty gš zamýšlel! — K tomu ty, ó Jene swatý! sám wyžádey od Pána požehnání!« — — Tak rozhodl pastýř náš duchownj, a tak sobě pevně umjnil.

Než, kterakau cestau se dáti, aby došel, kam zamjřil? — D to neměl giž mnoho péce. Wěděl i zkusil giž na wjce stránkách, že w takowých wěceth nehlépe služj, když we škole se počne. Gsaut djetj prawé štěbetj. Což we škole pochytj, rádi doma se s tím pochlubj; a tak, kamž duchownj ani slowem ani giným způsobem doraziti nemůže, djetkami lze mu proniknauti; a tu dáwa Pán milost, že slowo z úst djetě časem svým důrazněgšjím kázanjm býwá, než wšeliké úsilj samého pastýře.

XII

Na tu tedy stranu obrátil se milý náš, a aby gistégi zdatilo se, při nejbližšij zkauffce weřegně i s dospělými začátek učinil. Daltě totiž několiika dobře zwoleným žákům rozmlawánj, do kteréhož wložil, co myslil, a připravil ge, aby mjle a rázně přednésti uměly.

Školy nebyli osadnjci geho nemilowni: widauce, že se tu wěrně pracuge o dobré djetě gegich; a že i sám duchownj otec ničeho neshetrj, gen aby ona na dobrém stála. Zwlášt ke zkauffám takovým hezký počet rodičůw se scházjwal, a powěst o rozmlawánj, kterěz prj žáci mji budau, wjce gich přiwábila.

S začalhyť gsau djetky w den ten swůg slawný; a mjlo bylo gich poslauchati. Z počátku někteřj o užitku zdárného čjtánj wůbec dosti maudře rozprávěli, ba i o rozmáhánj geho, o nabytj dobrých knih, ba i o celých čtenářských společnostech. Rázněgi wssať dogj-mala řeč, an tu ten o zahálčiwém po práci sem tam se potulowánj, o daremném při tom žwánj a o následcich geho záhubných přednášel; tam ten námjtku, »žeby snad postačilo kázanj a křesťanské cwičenj slyšeti,« dosti důkladně wy-

wracel; onen opět mluvil, kterak že zdárným čítáním srdce člověka pro působení Ducha Božjho se připravuge, ba i sám Pán, kdež ono se we spolku děge, rád že přítomen býwá, a mile potěšuge; tať že gen daremný zpusťliwec zábamý taťowé užitečné i utěšené sobě newáží a gj powrhuge. Brzy tu nařlonilo se rořowání mladých těch zmudřelců k Dědictwý swatojanskému: a hned geden řádně wyprawil o welebném půwodu a počátku i umyslu geho; druhý o počtu spolu=audů, kterjž k tomuto spasitelnému úřtaru giž se byli připogili; třetj radost swau gewil, že i řřkole gegich darem dwau welikomyslných příznivcůw toho řřtěřj se dořřtati má; řřtortý opět wyřřládal, kterakby obec gegich dobře učinila, řřdyžby řřložiwřře k úřřtaru tomu 20 řřl. řřř., na wřřždy audem Dědictwý toho se řřtala, a gať řřebý řřtenj řřnih tudý obdržených brzy řřždému do domu přicházegjcmu newázanci úřřta wázalo a zamýřřkalo, řřřřřto by oni docela giné, důřřřřog= nēřřřřř a nad mřřru utěřřenēřřřřř zábamý pořřřřwali; giný o řřnihách z toho úřřtaru wyřřřřřých powěděw, i o pořádku, gaťhmžby w domě gegich z nařřřženj otcowa řřtání se dřřřti mělo a řřagistě dělo, řřmjnků učinil. A tať, což

duchovní otec zamýšlel, děti ve škole učit
svými ku pochvale své pěkně a gádrně
přednášely.

Nežlamala duchovního otce naděje.
Bedlivě poslauchali přítomní i osadníci věci
těchto, o nichž dříve málo bylo zmínky mezi
nimi. Nad negedným slovem mnohý si za-
vrtěl hlavou, jiný gemu s úsměchem při-
svědčil, opět jiný velmi toho sobě liboval;
a zrno nepadlo na šálu.

Po skončeném zkušení na cestě k do-
movu málo který byl, aby byl o rozmlau-
vání řeči nezavadil. Zprvu sice mluvilo
se o schopnosti toho neb jiného dítěte, gať
obvyčej bývá, a chválilo se tu to, tam ono,
gať které toho se blíže týkalo. Nežůstalo
však jen při tom. Věc sama dál a dále
rozležela se na myslech, a později po něko-
lifa dnech začalo se tu po domácku, tam při
schůzce také o gádru mluviti. Namítali
mnohý proti ní, co a gať napadlo: jiný
zaše pochvaloval si a velebil zprjma, co
dětem bylo do uší vloženo. Dvšem sho-
dnauti se nemohli. Že však věc dobrá

posléze předce gen přewahu obdržj: i tuto nedálo se gináče. Rořowaliť — rořowali, a hádali se dlanho, až negeden nawrhl, aby pať s duchownjm pastýřem o tom promluwili, a co do wěci gest, se dozvěděli.

Duchownj otec zatjm giž netrpělivě čekal, zdali a brzoli který z osadnjků na wěc drahně důležitau slowo obrátj: čili snad že ona beze wšeho dalšjšho prospěchu zase gen usne a zanikne. Protož nemalé radosti pocitil, když gednau w neděli, an se po požehnánj z chrámu Páně bral, spatřil, že několik wázných osadnjků u křjže na něj čeká, aby s njm mluwiti mohli. A když sám rychtář skutečně žádost takowau přednesl: wyzwal ge wjdně, aby wesšedše k němu, o důležitosti té si promluwili. Medala se wšak důležitost ta hned pagednau odbyti: a tať po wycefráte, gať nžje se wyprawj, po odpolednjch službách Božjch k otci duchownjmu se sešli, k nejprwnějšsim i ginj někteřj přibyli, a o wěci té, práwě duchownj, horliwé a upřjmné rozmluwy wedli. Že pať rozmlaunánj osadnjkůw těch s pastýřem swym duchownjm rozbjralo wěc samu w sobě přewelmi wáznau, a že se za tau

XVI

přjčinau o negednu stránku zawadilo i ginde
wůbec důležitau: za prospěšné se uznalo,
rořowánj gegich, tať gať se dalo, toliřo
š pouřrnyťmi gmény u weřegnost dáti.

•

Rozmlauwánj prwnj.

Straka, rychtář. — Gablonka, sedlák, — zednjt, tesar, — wšidni z Waldekowa na farnj osadě Zbožnické.

Rychtář. Welebný Pane! Při nastau-
penj Zbožnické farnj w prwnjm swém kázanj,
kterěž sobě do dneška pamatugi, ráčil gste nám
domoliti, abyhom w gakékoli pochybnosti směle
se k Wassnostem o radu utekli, — a ráčil gste
sljbiti, že nám dle možnosti přispěti a náš
ochotně poučiti chcete o wšem, čehož byhom
potřebowali. Tu ty dny udála se nám skutečně
takowá potřeba. Byli gsme totiž negen z po-
winnosti a posluffnosti k farnjmu nariženj, nýbrž
i citem otcowským k djetkám našim puženi, při po-
slednj weřegné školnj žkauffce se nagjti. Rozmlau-
wánj školnjch djetek o užitku čtenj náboženských
knih, a o dědictwj sw. Jana Nepomuckého dr-
žené, welice se nám zaljbiło. Z sebralo se náš
tu několič, a gdeme uctiwě prositi, by nám
Wassnost swětlegšjho poučenj o tom dáti ráčila.

F a r á ř. Chceteli toto, osadnjci milj, wy-
prawjm wám, cokolí o tomto wěru spani-
lomyslném ústawu dobrého a spasitedlného wjm.
Ale chceteli ústaw tento dofonale poznati, ne-
budeme se moci wyhnauti, abyhom dříve ne-
uwážili, gaká gest wúbec toho potřeba, aby se
dobré a náboženské knihy čitaly, a gaký z toho
užiteř wyplýwá; potom spanilý učel Dēdictwí
sw. Jana Nepomuckého, sám sebau se wyswětlj.

R y c h t á ř. Tjm nám, welebný Otče! welmi
dobře učinjete. Wy sice sami giž uznáwáme, že
předce gen třeba, aby člowěk coš dobrého četl,
a dobře wjme, gak to gest prospěšno. Z ty
djetky to we šškole pěkně wyložily; řdybyhom
si to gen tak dobře pamatowali. Sám wšak
také mysljm, že nebude na škodu, řdyž nám
potřebu a užiteř ten sám gestě gadrněgi rozlo-
žiti ráčjete.

F a r á ř. Důkladněgi wám to wypowědjti
nemohu, než gak to gedem wysoce učený a důstog-
ný můž, Bechyňský pan děkan, Gláma wykládal.“)
»Za nassich dnů stala se kniha, hnedle gakó we-
zdegššj chléb, obecnau a každodennj potřebau. To pak
neplatj genom o stawech, powolánjm nebo rodem
ř učenosti a čtenj w národu odsauzených, nobrž
platj o každém národu, o každém wěku a
pohlawj. Do šškoly musj každý, bohatý i chudý,
djwřka i pachole, a tam mezi giným nenhlaw-
něgi se čtenjm objrá. Učjce se pak tomu čtenj

* W. VIII. ročníř časop. pro katol. duchowenstwo.

celých šest let, tedy déle, než kterémukoliv řemeslu — a to právě tím větším, kdež zlé i dobré nevolněgšij průchod k srdci člověka magic, v něm se též nevhlaubeji usazuje: musěj ko-
nečně na knihu jako na chléb uvyknouti, a po
nj přes celý čas života jako po živém pra-
menu spasitelné osvěty a hogné útěhy taužiti.

Takéť se ta potřeba podle zřustenosti u
veliké části narodu nasseho skutečně a hlasitě
ozývá. Podnes nasse dospělegšij mládež po-
slednj peněz na skaupej garmarečnjch a paut-
nických písni a pomjdel ráda nakládá. Pakli
sobě mjstem lid knihy newáží, — čehož také
příklady owssem nejděle wjm, — to děje se, že
dobré knihy nezná. A kdo z duchowních ro-
toliko na winici Páně pracowal, aby ho osad-
njci každého věku i pohlavj o zapůgčenj knih
nebyli žádali? Geden prosj o chléb, aby hladu
ussel, druhý o knihu, aby čtenjm se poučil
a tak čas užitečně stráwil. Nač by se měla
mládež do školy nutiti? Proč tam, celých
šest ano sedm let swého nepradoštněgšijho věku
tráwiti? Snad gen proto, aby při weřegném
zkaussenj dvě, tři stránky mrštně odřjkala? —
Nikoliw! to gen hra gest; a byla by přede přj-
liš drahá, a na nj tolik času, nákladu i práce! —
Neučjli se mládež nasse gen proto čjsti, proč se
z mládi řemeslu učjwá, totiž aby jako tjmto obživu
pro tělo, tak čtenjm pro duši u věku swém bu-
daucjm prospěch sobě wntěžiti uměla: tuť bych sice
rozuměl kwočně kůřatům wyhrabáwánj čerwjků

a zrnj ukazugjcy, učiteli ale mládeži na písennj ukazugjcmu, nerozuměl bych. Škřata widěl bych, že té přjprawy dobře potřebowaly, užjwagjce gj w celém swém krátkém žiwotě: žáci ale, nedychtjce w pozděgšjím wěku po knize, gakby mohli bez té swaté přjprawy býti! W nassich letech gest toho třeba, aby lid po knize taužil, gj rád a pilně četl «

Zednjš. Proč pak práwě w nassich letech gest toho wjce třeba.

Šarář. Dente na odpověď dobrň pozor. Mentěnjm lesů, wnsussowánjm bahen, stawěnjm měst a dědin, wzdělawánjm polj, trhánjm nowin, a hubenjm drawých zwjrat, zanášeli se nassj předkowé. Gich bylo málo. Dnem i nocj pracugjce nestačili, aby opatřili potřeby tyto k zachowánj žiwota. A že to tělo gegich ani oddech u nemělo: nebylo diwu, že potřebn dussownj u nich ani se neožýwaly, a pakli ožwaly se, na budaucnost odkládany býti musely. Mň wessli w práce gegich. Worámeť bez záwadn, kdez oni dlaně swé krusšným lámánjm škal často byli ofrwawěli, a děti tam směle gahodn šbjragj, kdez oni celé noci na wlký čjhalj. Mám tedn wybýwá po ufogenj potřeb tělesných dosti času; a tam snad zůstati nesmjme, kdez nassj dědowé přestali. Gak tento wybýwagjcy čas dobře stráwjme? Čjm se budeme bawiti, by nás zahálka do šarbanu, ku pitkám a giným neřestem nezawedla? — Mád to se u nás gjž také hlad dussownj mocněgi ožýwá než u wěku djetějm

nassich předků: smjmeliz my geho ufogenj také s odkladem odbýwati? Powážjmelj pak, gakhmi darn Pán. dussi nassi nadal a tudy žregmě okázal, k čemu nad gidlo a giné ty časné potreby nad mjru wyššjmu se mjtí má; pohlédnemli, že sama geho Božská zgewená wúle k tomu mjřj, aby každý gednotliwec sobě i giným mrawnjm wzdělánjm k wyššj blaženosti pomáhal, a tak tedy i celj národowé k tomu aučelu Božjmu bljž a bljže přistupowali: nemusjliž každý dobrý člowěk přáti, aby i národ náš wznessenému tomuto aukolu téměř dle mjry swé dostál? Toho wšak bez wzdělávání rozumu a bez usslechtování srdce nikterak nelze dojsci. Wškolnj národowé takowěto wzdělávání na žřeteli magice, čtenjm a knihami nerozmanitěgšjmi swětlu wzdělanosti, promyslu a nábožnosti giž také do nyzkých chýšsek wesnjch průchod prodělali. Z což, má toliko náš lid bez swětla ostáwati a nic po něm netaužiti? Z — třeba zagistě, aby také u nás bljžko perlku kniha ležela, a hospodář každý, šhromáždiwo w pochwylj kolew sebe čeled swau — zwlášť takhle w dlahý zimnj wečer a w čas swátečnj, — aby po knize sáhl, a z nj tu nábožné a poučugjcj, tam zas ždárné gakhš žábawné a kratochwilné čtenj domácjm předkládal, a tak i rozum i srdce swé i giných sslechtil a wzdělával. Dosssem žeť dobrým lidem žádná kniha nenj milegšj nad nábožnau. — U dobře, žeť u nás newjce tak býwá. Náš lid zagistě ge

z wětššeho dílu chudý; gemu mnoho radosti na cestě tohoto života nekwete, a proto se rád a často po nebi ohlíží; proto ge také pobožný; a blaze mu, že při té srdečnosti, kterauž ho nebesa hogně obdarowala, aspoň tento poklad z geho prsau snadno wyňat býti nemůže.

Z samým učedlníkům Páně za dobré se widělo, také pjsemně králowstwj Boží rozššírowati. Je pak tyto samým Pánem zvolené nádobu Boží negednaly proti rozkazu, ale s wůlji i s wědomjím Páně, a na zwláštnej wnuknutí Ducha swatého: tomu wššidni my katoljci pewně wěřjme. Protož sám i Pán nečině rozdíl, přigjmáli se prawda Boží čtenjím či slyssenjím, to gediné přikazowal, aby kdo slyšši i kdo čte, rozuměl.

Myštář. Tomu owššem z těži mohlby kdo odpjratí. A biget do oka, chceli kdo rozumněgššjm býti, žeť nesmj knih k tomu slaužjicjch se štititi. Než, — račtež nám o těch knihách z Dēdictwj sw. Jana Nepomuckého také něco powědjti.

Farář. Gať gste z rozmlawánj šškolnjch djetě slyššeli, — gest důstogný a nábožný katolický duchownj, Antonjn Hanikšř zakladatelem toho dobročinného ústawu. Znamenalí on ode dáwna weliký nedostatek dobrých knih při národu swém: a proto gal se ugjmati ústům i pohodlj tělů, a co tať za dlawhá léta dosti krusně naštrádal, wššecťo gessťe za žiwa, nechťege smrti zásluhu přepustiti, na wydawánj dobrých pauze

čestných knih věnovati umjnil. Tak u sebe ustanovil, v čas stoleté památky za svatého vyhlášenj sv. Jana Nepomuckého, r. 1829, na památku této první stoleté slavnosti usmyslil sobě založiti ústav, gimžby dobré, vzdělávatelné knihy, v gazetku českém prodávány byly; a hned k tomu na oltář české své vlasti velikomyslně obětoval oněch tisíc zlatých stříbra, — kteráž byl kráse za dlouhá léta ustrádal. A tak položen gest kámen, ku vzdělánj onoho ústavu, pod názvem Dědictv j sv. Jana Nepomuckého, genž vydávánj dobrých a pauze českých knih katolických na péči má. Hned také obrátil se důstojný zakladatel k vysoce důstojné pražské knížeci arcibiskupské konsistoři, a prosbu složil, aby ona obět jeho v opatrovánj přiglasila, sama na svou péči vzala gakby se účelu jeho oběti nenálepe posloužilo. Znaje ale také, že každé lidské počinánj na zmar přichází, nenjli v Pánu zasvěcené: obět tu svou pod ochranu Svatého Jana Nepomuckého odkázal, věda, že tento Spravedlivý, genuž vzdělánj a blaho národu českého na zemi tak vroucně na srdci leželo, zagisté i v nebi přimluvy za své bogugjci gestě fragannj štetřiti nebude u věci, kteráž jim v bogi mohutné posily poskytovat bude. Hle! tenž gest původ i účel Dědictv j sv. Jana Nepomuckého.

Vzala také skutečně vysoce důstojná konsistoř pražská uspořádánj toho ústavu na se, pozvala vesměre obecenstvo ku spoluaudstvj, a vy-

mohla ústavu twau nehyňššj potwrzenj od Gebo cjs. král. Gasnosti Frantiska Prwnjho, dané dne 26. Řjgna 1833; načej také ústaw ten rokem 1835 w žiwot a aučinkowánj swé nastaupil.

R y d y t á ř. Wěru důstogný to základ daný! pod dobrau i gistau ochranu sw. Jana Nepomuckého w nebi a k opatrowánj a rozšširowánj wysoce důstogné knjžecj arcibiskupské prazšké konsistore na zemi daný, nehyňššjim potwrzenjm země Pána opatřený, a tak před zlobau času důstastečně ohražený.

F a r á ř. Wěztež milj! Wšedko, což dobrého, běre sám Hospodin pod ochranu swau, prawda tato swatá progewila se při tomto ústawu hned na geho začátku. Swatý Jan Nepomucký totiž wyprosíl u Boha tu milost, gať mjle ten ústaw, genž geho wznessené gméno na čele nese, ohlássen byl, a w žiwot wstaupil, že i hned gednotliwj audowé, i celé rodiny, obce a města s peněžitými přjspěwky k němu přistupowali, a po dnes přistupugj. Do poslednjho prošince 1845 giž bylo osm set audů, a nehyjce duchownjch osob k tomu ústawu přistaupilo. Tnto pak bez přestánj rozhlassowánjm, a obzwlássně obětmi msše swaté w oktáv sw. Jana Nepomuckého za audy gať za živé tak za mrtwé konané ten ústaw podporugj. Mimo tuto nemiditelnau podporu roste ten ústaw djlem peněžitými přjspěwky od nábožných mužů za žiwa wěnowanými; djlem i odkazy libowolnými po zemřelých spoluaudach učiněnými neb i takowými,

kdož umírající za spoluaudy se přihlašují a požádají svého ústavu odkazují.

Gablonka. Z gelioz k tomuto ústavu každému tak volný přístup, newěděl bych w pravdě k zjištění dobrých a náboženských knih pohodlnější cestu, nežli gi tento ústav nám okazuje. Tomu ale ještě nerozumím, gať jste se Welebný Pane zmíniti ráčili, že ten ústav bez přestání modlitbami spoluaudů, a obětmi tolíkerých mší swatých w oktáv sw. Jana obětovaných, podporován býwá.

Farář. Také tomu snadno porozumíte. Já pravím, že swatojanský ten ústav i společnou modlitbou, a tolikanásobný messný obět bez přestání podporován býwá; — a mohl bych doložit, že proro ani sám w sobě, ani we svých audech, ani w aučinkování swém blahodějném wíce nepřestane. Čemuž takto rozuměte. Nemyslete, když se do toho bratrstwa, neboliž Swatojanského ústavu zapsati dáte, a knihu dostanete a přečtete, že tím jste již odbýti a poděleni; potom že si váš dědictwí Swatojanské wíce nepomíšimne, a na váš newzpomené, až když zas nowá na swětlo wysílá kniha by se wám ohlásila. Kniha, kteráž obdržíte, abych upřímně řekl, jest gen pravý a wěru milý nádawek, na jiné ještě drahé, newiditelné duchowní dobro, kteréhož každý aud pro sebe a spolu i weškeré spoluaudstwo tu nabýwá. Každý totiž, kdo k Dědictwí tomu přistaupiti chce: musí mu peněžitý příspěvek obětowati.

Tento příspěvek gest na 10 zl. stř. vyměřen, kteréz člověk gednau na wždň bez wšseho dalššjho připlatku podá, a tať stana se spoluaudem, od času přistaupenj swého, až do smrti swé wždň gednjm wýtískem každé, dědictwjm sw. Jana pro podělenj spoluaudů wydané knihy zdarma podělen býwá.

Chceli wšsak řdo pro swau rodinu k ústavu tomu přistaupiti, aneb snad škola, neb obec, aneb spolek který se přivtělití: musjí taťkowý aud 20 zl. stř. zase gednau na wždň, beze wšseho dalššjho připlácenj složití, a ústavu podati; což proto dwognásob gest wyměřeno, že s umrtjím auda gednotlivého podělowánj knihami přestává: tuto ale, gelikož rodina, škola, obec neb spolek newymře, podělowánj to pořád a pořád trwati bude.

Mimo toto wšsak každný, kterýkoli spolu: aud, w lásce swaté sobě za swatau powinnost ukládá, že zwláští w oktaw sw. Jana Nepomuckého na wšsedň žiwé i zemřelé spoluaudy Swato-Janského dědictwj lašťawě pamatowati a za ně wěrně modliti se bude. A gestliže on kněz, tedň w ten oktaw každný roť mšši swatau na tentýž umysl obětuge, což nyněššj zpráwce čili redaktor Swato-Janského dědictwj, wysoce důstogný pan kanownjř Pessina, každný roť u hrobu sw. Jana wykonává.* Z čehož sobě do: ložte, že tedň každný přistupugjci aud kolika set

* A i za zemřelého, řdyž se mu k wědomosti dá, tu se s přitomnými modlj. Red.

obětj a modliteb od ostatnjch spoluaudů na takowůj společnýj úmysl wenyročně konaných za žiwa i po smrti swé účastným se stává. A toť gest ono newiditelné duchownj dobro, o kterémž gsem prawil, že knihy ze Swato-Janského dědictwój obdržené co prawůj a milůj nádarwek na ně gsau, gakkoli podělowánj gimi podštatným wůždn a hlawnjm směrem geho zůstává. Z geť w prawdě uřstaw ten, gako gedno tělo; slaužjť geden aud wšsem ostatnjm, — a oni zase gemu. Geden tu za wšseckh, a wšickni za gednoho. Gakáž to krásná wůhoda? * —

Zednjť. Prosim W. P., račtež wůhodu a užiteť tento ššřegj wňložiti. Neboť račte wěděti, že člowěk ledaco přesečne, a i mezi námi sprošťáky podobalo by se, že nehrubě každnůj užiteť takowůj uznává. Gak aš smenšlj ti, co řjřdla wůšse napjnati chtěgj, — to i po nich gen probleptnauti se obávám.

Farář. Gak gste, milůj Pawle! důwěrně a dobře připomenul, tak wám také upřjmně a zkrátka wňpowjm. Kterýkoli člowěk wznessenůj a nad mjru spasiťelnůj užiteť tento pro dušš swau by neuznával: buďto gest člowěk gináče gessťe bohowěrnůj aneb neznaboh; buď křesťan, aneb gen pokřťěnnůj pohan a zpusťliwec. Geli neznaboh aneb zpusťliwec, těžkoť mu mluwiti. Mluwtež zwjřeti, podobu lidšťau magjcmu: předceť gen zwjřetem zůstane, a wěcj Božjch nez-

* W některých také kosteljch a osadách i celoročnj modlenj za žiwé i mrtwé spoluaudy swatoj. Dědictwój se koná

bude chápati. Gestliž ale bohověrný to muž, aby i sám katolický křesťan nebyl, an! musí věděti, která modlitba Mojžíšova lidu tomu Izraelskému byla platná; a budeť též dobře znáti, že i ze samého starého zákona mnoho takových důkazů lze uvést. Z nového však zákona dosti nám, když slyšíme hlas sv. ap. Jakuba, když v listu svém až předostí srozumitelně volá: Modlíte se za sebe ve společnosti, abyste spaseni byli, mnohoť zagesté může modlitba spravedlivého ustanovit. Příklad také, který v Skutcích Apostolských čteme a vidíme, která že za uvězněného Petra sv. modlitba dala se bez přestání od církve k Bohu; — dále, že sám Pavel sv. — tato nádoba vyvolená, — on, když u zgwení vtržen byl až do třetího nebe, že se tak často o přimluvy věřících — Efezských, Kolossenských i Thesalonicenských doprošuje, a Timoteovi svému výslovně modlitbu za všechny ve společnosti snažně ukládá: vše toto nám činí, a myslíme, že trochu trvalejší a gasnější světlo rozžehá, než ono asi gest, kterýmž se sálj, a kterýchž jste vy se spravedlivou nevrlostí napoměl. A což, když sám Božský Pán náš dj: (Mat. 18, 19.) Gestliže dva z vás svolili se na zemi o všečkoliv věc, za kteroužbykoli prosili: staneť se jim od Otce mého, kterýž v nebesích gest. Nebo kde jsou dva, nebo tři shro-

mážděni we gměnu mém: tuť gsem gá u prostřed nich. Načez sw. Jan Zlatoušty (w řáz. 130.) krásně aš w tento smysl dj: Slibugeli Pán takto dvěma aneb třem: i kteráž oslyšel by celé množstwj k Němu wolagj: cjh? Z rcetež mi, co odpowj nám newssima: wec, o gakémž gste napowědel, řdyž mu tento swatý slib Páně přdestřeme, a přidáme, při swatojanském Dědictwj že negsau ani dwa ani tři, — ale přes 1170 a wjce dussj, kteréž w prawdě we gměnu geho swatém se sessly; bažice totiž právě po tom, o čemž nawrhl Pán, řka Martě: Sednoho gest potřeby; a zase: Hledente nenprw králowstwj Božjho a geho sprawedlnosti, ostatnj bude wám přidáno; ano ke wssemu gestě — bažice po tom, oč sám Pán nawedl nás, aby: chom každodenně prosili: Přigď králow: stwj twé! Čili snad kterýmš bublinám z toho trocha mozku lidského knstakugicjm wjce wěřiti budeme, než Pánu?! — O zagisté! modlitba společná wůbec běře mdlé a churawé, to gest hřissné a bezbožné, genž Pánu Bohu se protiwj, gako za ruku, a wede ge k Smjrci nebeskému. Hlas marnotratného a hřissného syna sám o sobě neljbezně zněgicj, přimjssen gsa k mnoho: násebným nábožným modlitbám lidu sprawe: dliwého, zponenáhla odpornost swau tratj, a sauzwučným, ljbezným a ussjm Páně přigem: něgssjm se stává. Což platjli o wsseobecné modlitbě wůbec, musjt wjce platné býti při té,

ķteráz od mnohých bratrů wespolek se stává. Proto saudil sw. Apóstol Pawel modlitbu prawowěřiců sobě býti prospěšnou: a tím wíce tedy my mělibychom celau dušši k tomu se nésti, abychom podpory a pomoci z modlitby takowé nabýwali.

Žesář. Tu teprw nahlížim, proč asi stará Bránová sama pro sebe deset zlatých str. složila, a k Dědictwí swatojanskému se přizpogila. Dala prý ge swému panu farářu, a ten poslal panu Biskupu, kterýž takowé penize k Dědictwí swatojanskému do Prahy zaslá. Ona ani čísti, ani psáti neumí: a gístě gen tak učinila, aby společné takowé modlitby a messnjch obětj aučastnau se stala.*

Farář. Z tak dobře zagisté učinila: ažkoli kdo knihy ty čísti umí, gěstě wětšjho prospěchu nabývá. Neboť prawě mi napadá, ķterak sw. Apóstol Pawel i do modliteb Řimských křesťanů w listu k nim zasláném w tato slowa se poraučí: (15, 30.) Prosím wás bratři, skrze Pána našeho Ježíše Krista, a skrze tu lásku, ķteráz gěst dar a owoce Ducha swatého, abyste mi pomáhali na swých modlitbách za mne k Bohu.

Rážná ale tato slowa geho uwádí mne na nowý opět prospěch, ķterýž ze swatojanského Dědictwí wyplývá. — Blaženost totiž nebeská,

* Takowj spoluauowé mohau knihu swau darowat příteli, ķterý gi číst umí, a gemu z ni čísti může. Red.

milj osadnjci, gest sworchowané dobro; kteréhož chcemeli dosjci, dlužno nám, postarati se o wš tečné a znamenité ctnosti, gačowýchž wšsač wám samým o sobě, bez přispěnj Duchu sw. promo- zowati nelze. Neoswěcugeli, neobživugeli, nesledhtj a neobčerstwugeli rosau nebeskau Duch swatý dusse nasse, nehýbáli srdcem, a nebudeli tagneau geho mocj wůle nasse ku ctnému swa- tému a sledhetnému životu kloněna, puzena a wedena: tedy nám zhola nemožno mysliti a gednati tač, gač zákon Kristůw káže, a gač nám, co budaucjm audům řisse, angelské pominno. Odkud by to ale mělo přigiti, odkud a proč by Duch swatý na nás měl šestaupiti, a w nás wáti, řdyžbýchom nechťeli w spasitelných a náboženských knihách čisti, a tač šhůry nebes na sebe poswěcenj Geho přitahowati, gač druhdy swatj Upostolowé na modlitbách trwa- wšse, ohněm Duchu swatého naplněni gsau, a počali gazyky nowými mluwiti. Ano, odkud mohlbj dar takowý přigiti, — řdyž oheň geho gen na ty připadá, řdož rozechřáti gsauce roz- gjmánjm slowa Božjho, řrdce swá ř Božskému geho přjstj gsau připravili?

Želo wšseliké hmotné, prwé studené, teplu w ohni nepřjstupné, čjm teplegšj ohněm roz- žžatým se stalo, tjm méně odporuge ohni, ano wjc ho ř sobě přitahuge. Tač gest i ř půso- benjm, neboljž aučinkowánjm Duchu swatého. Čjm studeněgi budeme se ř geho swatému au- činkowánj mjti, tjm wjc bude ge od nás wzda-

lowati: přiblížugme se k geho rozehřiwagjcimu působenj, a ono tjm wjc potáhne se k nám, práwě gafo oheň k onomu poznenáhla rozehřátému tělu. Čili ginými slowy: Gá musjm se o prawé poznánj wjry swaté a cesty, kterauž ona wylazuje, přičiniti, a ne zázrahy očekáwati a Boha pokauisseti. Ginať nesmjím se ani moudliti: Pane, rozmnož wjru mau, pakli posawad ž nj ničeho nemám. Kdnyž wšak gá se přičinil, co mohl: potom i tu malau zásobu rozmnožuge Pán milostj Duchu swého swatého hogně. A chce-
 meliž pak došlonce, abyhom byli chrámy Duchu sw. a aby Duch Boží přebýwal a wedl nás: an! tuť na neyweyš a nutně třeba, abyhom tomu neyčistěgšimu Duchu také hodný stánek w sobě připrawili; stánek to takowý, do kteréhož by On rád wstoupil a w něm rád sjdliti a zdržowati se ráčil. Což chceli kdo učiniti: nenlépe a neydrjme k tomu přigde, kdnyž zwlášť w nábožných, duchownjch knihách rád čjtati bude. Tuť zagisté o swatých wěced přemysletí se učj, a ge by-
 střegi chápati nawyká. Tu srdce swé mnohau prawdau, mnohým zagisté přjbehem rozehřiwá; a časem stáwá se, žeť mu i řádně na srdce se udeřj. A wůle geho též nezůstáwá pozadu. Kdnyž totiž člowěk pilně dobré knihy čjtá: častěgi také powažuge, co ž dobrého i co ze zlého gednánj podházi: a tak w dobrém se sjlj, a od zlého mocněgi odwracj. A toto wšse kterať nazwu, a kterať wygádřjm užiteť takowý? Nemohu řici gináce, než že pilným čjtánjm náboženjčjch knih

Ducha Božjho sestaupeňj a přebýwánj we wás
teprwa aspoň poněkud hodnými se stáwáte; ta-
kowým čtenjím že wysussugete w sobě staré bahno
břjssnosti, w kterémž hnusný mrtwol zahrabán
a pohřben gsa, frkawci, to gest zlému duchu po-
trawu poskytoval: Ducha pať swatého od wás
wypuzowal, gelikož nebeský utěssitel a Duch praw-
dy, nemohl w takowém srdci stánet sobě polo-
žiti, ale odtud pro swatost swau prchal, aš gafo
holubice po potopě, nenalezage tu místa k odpo-
činutj a přebýwánj, a čekati musel, až byste
wysussili w sobě bahno břjchů a i zapudili ne-
prawost, a teprwa aučinkowánj nesmjrné mí-
losti Jeho hodnými býti se přičinili.

Na přirozený a patrný wsseho toho důkaz
gen na toto poukáži. Mezi člowěkem, kterýž i
sám také coš dobrého čjtá, a mezi giným, kdož
se k tomu nemá, i při tom kázanj a wůbec při
swatém wnučowánj weliký znamenati gest rozdjil.
A wjmet, že při kázanj a wnučowánj takowém
dle řádu swaté wnučugicj cirkwe wedeném, nez-
wjce gen sám Duch Páně působj; gať o tom
i sám Pán mnohokrát wenslowně se wngádržil.

Dnen totiž, čjtánj milowný, ó kterať on
wsseho si wssimne, ó gať wsse na něj mocně dorážj,
a co se přednássj, wsse on gafo při bližssjim, ga-
sněgssjim swětlem widj. Zento pať, negsa uwněhlý,
nadsmyslné wěci hlauběgi rozbjrati, také gen
ztěži a wáhawě k tomu práwě gen se nutj, še
smyslem prawým často se mine, a byť i ginam
neuhodil, než kam kazatel mjtj, po wssém i wěc

nesnadno podržj. Z čehož sami sobě sebeřte, w gaťe aš mjře čjtánj knih dobrých srdce člowěka pro působenj samého Ducha Božího pripravuge a rozdělává. W prawdě! Působenj Ducha sw. gest rosa, mláha nebeská. Na škále ničeho nepůsobj; na pěššině zatvrdlé, uhnětené daleko se neprodere; ale w půdě pilně zorané, hle! gať mnoho zawlažj a žurodnuge! Woránj pať a ždělávání půdy, ždá se mi, žeť se s pilným čjtánjm a částým poswátným rozgjmánjm dobře a pěkně porownati dá. —

Musjm wšak připomenauti, že mluwjim tu o čjtánj knih toliko dobrých. Neboť wězte, Milj! gaťo mezi bylinami i mnohé gedowaté nalézáme: tať i mezi knihami gest rozdjl. Gedowatá bylina otrawuge tělo a hubj ge. Kniha, ged w sobě magjcj, činj tať též i duššj. Wšak aby důstogná Konfistor sama gakaus gedowatau knihu komu do rukau dala: o tom snad netřeba mluwiti. Z čehož i to dobré spoluaudům Swatoj. dědictwj přichájj, žeť na knihy tudy obdržené na čisto zpoléhnutí se mohau.

Strážka. Giž pochopugi, Welebný Otče! z poučenj nám daného, že wšickni spoluaudowé Dědictwj Swatojanského, i mimo knihy pro ně uchystané, za živa i po smrti každoročně w témdni sw. Jana Nepomuckého pro swé dušše spasenj, mnoho set nesywětěgššjch obětj mššj swatých od duchownjch—a modliteb při nich od swětššjch spoluaudů konaných, účastni býwagj, a že spolu sami se přiměřeně přičiňugj, aby ná-

božné a spasitelné knihy uřadkem tím obdržené bedlivě čtajíce, Duchu Božjemu sami v sobě důstojný přibytel připravili. A považuge tu věc sám u sebe, vznávám, že si dle mého sprostého usudku nemyslím, než že p. zakladatel nad tímto skutkem svým, jakožto nad nepřesvědčivším, v celém svém živobytí tam před trůnem Páně zagisté plésá!

Gablonka. An! řekněž to tak vyhlíží: i toť zagisté krásná gest výhoda, an tolik set obětugjcích a se modlících, u Boha zbožně se uchází za gednoho, by on na mocnau přimlumu sv. Jana Nepomuckého — předcházejícím čtením náboženských svatojanských knih, a působením Ducha svatého světlém pravé wjry oswojen, k ctnosti a swatosti života nawáděn, a pakli s světem se rozžehná, v přeblažené tovaryšstvo angelůw přigat býti mohl!

Farář. Rozvažte rozumně, co k wassemu vlastnímu vznání, pro spasení duší wassích doložím. — Chtělabyšte založiti žádusni mši swatau, gať se prawj fundaci, kterážby každoročně za wassého živobytí i po smrti čtena býti měla: stogi wám swobodno, a Dedicowj Swatojanské od takowého nábožného aumyslu nezdržuge wás. nikoliv; gen tenkrátě buď wám následugicj připomenuto, řekněbyšte s 25 zlatých fundace nebyl. — Zde za 10 zl. stříbra pro wassi gednotlívau osobu, — a pro celau rodinu za 20 zlatých stříbra, — tolika set mši swatých od duchowních — a modliteb od

ostatních světlých spoluauků každoročně aučasten býti můžete, a gessie k tomu geden wýtist každé z toho Dědictwí sw. Jana Nepomuckého pro spoluauky wyslé knihy darem a nádawkem na ty mše swaté a modlitby doslanete.

Zednjt. Nuže, giž se nedivím, že welebné duchowenstwo podřizeným sobě farníkům ten ústaw schwaluge, a samo w takowém počtu k němu přistupuge. Kdožby se neuchopil tolikeronásobné pomoci pro dussi swau gak za žíwa, tak při smrti, ba i po smrti? Při smrti pravím; neboť zároveň se státi může, že w oltáru sw. Jana Nepomuckého umřiti mi od Pána gest uloženo; to w tom právě témdni, kdž zbraťené duchowenstwo Dědictwí sw. Jana Nepomuckého mše swaté obětowati, a swěťstí spoluaukové při nich se modliti budau. Tu tedy, gačo toho spoluaudstwa společná, s oběťmi mší swatých spogená, a gimi owšem předústogně owzácnowaná modlitba mne podporowala za žíwa, neostawj mne prázdného ani při smrti mé; béreť dussi mau ubohau z těla k Bohu se ubjragciji w ochranu, a tak oltářní oběť a modlitbau opatřenu a doprowáženu předstawuge milosřdenstwí Božímu.

Farář. Pravě gste řekl a dobře. Wmjněnj wasse padá ročnj 16tý nasseho bohoslownjho časopisu, a prawj: »Mámeli giti w zápas smrtedlný, a nechcemeli auraz wzjiti, prospěge cizj pomoci se ohraditi. Nentěžší býwá bog, kdž dusse na odchodu k wěčnosti posledně s tě-

lem zápassi. Obraz smrti děsí každého i hrdinu nenudatnějšiho. Hodina gegi gest hodina žiti wezdegššiho nendůležitěšši, onať rozhoduge nad ššastnau i neshšastnau wěčnosti nassji; neboť gať zde člowěk dokonal, tať tam počíná; gať zde umřel, tať tam žiw gest. Za tauže přičinau pohledáwa umjragciji w osudné té době mezi pozemčany i nebesštany bezpečného autočistě: a což mohlo by mu w dobu tuto prospěšněššiho býti, než aby modlitba gegich byla mu záššitau, a Duch Boží na přimluwu obapolnj aby zbožný úmysl a dobru wůli w srdce geho wšil; duše pať aby k Zwārci upřímně se obrátila, a swátostmi geho předrahými poswěcenj doššedšši, aby škrze tu temnau bránu smrti k gedinkému w ty doby platnému utěšenj a posílněnj s wešeljm prohlédla k swětlu neshkonalemu u wššji nadhwězdny. A což, pačliby záššoba ššutků gegich w knize žiwota wznáčených na wáhu Boží ššé šprawedlnosti wložena, při saudu Páně nedostatečna se šhledala, a žlatostššwaucej brána wěčného pokoje gi otewřena nemohla býti, a ona nezasluhowala gestě w slunečnj záři neshswětěššji Bytosti se kochati: powěziž, k dokoli ty gš, co prospěge gi tuto, mimo gediné modlitby, swaté messnj oběti, almužny a podobné ššutky, genž trudný ššaw duše záwadné, negen lewněššji a ššesitelněššji, nýbrž i gi samu k pozjwánj nebes blaža způsobilegšši činj; gaťož i samo psané zgewenj Páně žřetedlně na pamět dáwa, že swaté a ššasitelné myššlenj gest

za mrtvé se modliti, aby od hříchů
byli zproštěni. (2. Machab. 12, 16.) Hle!
tuto věci vedau nás, abychom i my schvalo-
wali vám Žáduš Svatojanskau s wňhodami
gegjmi blahodatnými, a abychom přistupugice
sami četně k ústavu Dědictwój sw. Jana Nepo-
muckého, i váš porůzbuzowali, také tak učiniti
a k ústavu tomu hogně přispjwati. Uznáváme-
liž my kněží přjmluwu a ochranu sw. Jana
Nepomuckého za potřebnau, gsauli nám w hod
oběti mšj swatých a modlitby wěřjcjch, cjtjmelí
i my mnohotwárné mdloby a nedokonalosti
lidské do sebe, pro kteréž s námi Saudce spra-
wedliwý u přirownánj s gínými owšem mnohem
přjsněgi aučtowati bude: wěřtež, že pomoc, z Dě-
dictwój sw. Jana Nepomuckého owšem nám přj-
plňwagjcj, — i vám podobnau, ne-li gessťe wěřšj
měrau potřebna bude, a gať gste wy zednjku
prawil, w žiwotě, při smrti i po smrti dobře se
wám i nám owšem hodj, a swašitelně nám owšem
poslaužj. — Wšak hle! kterať se připozdilo, a wy
snad giž posvjchati budete domů. Protož odlož-
me sobě dalšj uwažowánj na přjštj neděli: a
libolí vám, přigďtež zase. Rád vás uwidjm. —
S Pánem Bohem!

Rozmlauwánj druhé.

(Druhau neděli w určitý čas opět sešli se osadnjci nám giž powědomj. Ten mladý, swobodný sedlák Glawj k nim se gestě připojil. A gať mjle se usadili, s powděcnau horlivoštj gal se mluwiti —)

Richtář. Wšedko, gať gste ráčil welebný Pane o tom swatojanském Dědictwj nám wyprawowati, doma gsem mé ženě wyložil. Gsauc tomu powděčna, — s radostj deset zlatých střjbra na obět mu odhodlala, abychom oba za sljbeného z něho dobra užili. Ano doložilati i dále: aby i nasse djetj po nassj smrti tuto památku po nás měli, přidawám gá z mé, za máslo, mléko a wegce nastřádané, na nowé šsaty odhodlané uspořeni peněžité schránky, druhých deset zlatých střjbra. Co platný pěkný oděw, — neměl-liby pěkné a sšlechetné dussi slaužiti? Lepšj bude pěkná a sšlechetná dusse, třeba i tělo špatněgi oděno bylo. — Wezmi

hned celých dwacet zlatých střjbra welebnému Pánu, a den rodinu nassí do toho Dēdictwǝj swatojanského zapřati.

Gablouka. Mně se to nedělnj rozmlauwánj také dobře líbilo; i žena to též schwalowala, a gest k tomu úřstawu welmi nakloněna. Gen se musím přiznati, že peníze mně, a dokonce mé ženě o něco tíž z ruky gdau. Já chtěl wzít deset zlatých střjbra s sebau: ona pak mne zradila; abychom prý gestě posečkali, gať to dále wypadne, a dále se kdo z Waldekowa zapřati; že můžeme w křřastu, w nassí poslednj wůli, na děti to uwrhnauti, a podotknauti, aby se naklonili k tomu swatojanskému Dēdictwǝj. Kdobyhť to byl wěděl, že my rychtáři Strafo nesete celau dwacitku střjbra: nebylbhť s prázdnem z domowa odesel; byli bychom se s ženau předce o to usnesli.

Farář. Milý Gablonko! negen schwalowati, ale i účinně musíme ten úřstaw swatojanský podporowati. Což kdoby každý s »Naděl Pán Bůh« žebráka odbyl, nasytí-liž by se tím? Menší pochybnosti, že úřstaw ten za hognau podporu i hogně se nám odměnj. Poskytnutau mu peněžitau pomocj zjřká on wjc audů, dá wjc knih tisknauti, a u kohořoli a cokoli dobrého gjm bude zpřisobeno, bude spolu i zářluha waffe, a obohátj wáš, gaťo garnj ríchá woda luhj zřurodňuje náplawem swým, — a w něm řřřntau řem a tam nashromážďenau tučnostj nashycuge ľuřa waffe, a obohacuge ge rozličnau užitečnau

bylinau i kvojtkeu spanilým, kteréz-i na budaucnost seménko své přináší.

Chceteli čekat, až dále se řdo zapřati, — budeteli se gedem na druhého ohlížeti, a žádný nezačne: zůstane wždy gen na starém. Kdyby tak byl každý učinil, nemělbychom ani uřtawu Swatojanského, aniž do začátku roku 1847 přestřice audů w něm. Uwrhnaui to chcete na děti? Půgdaui gim wřřať peníze také tak těžko z ruky, gaťo wám, — gaťa tu čaťa? Gať pať děti waffe magj se k tomu uřtawu nakloniti, newi: dji dobrý a wzbuřugicj příklad na wáš rodičjch? Djiťam tedy přisauditi a přitřnauti chcete, k čemuž sami ruky nepřikládáte? — Toť fariřeum byli byřte podobni, — prawjcm — ale nečinjcm!

Nichť ář. Gať skutečně myřřil, že peníze nesete, a že ani chyba býti nemůže. Neboť mám za to, že se muřř každé živé řrdce pohnaui, a k Dědictwji swatojanskému nakloniti, řdňž ři wzpomenu na ten řřetedlný, pěkný a důtkliwý wřřklad — zwlašť o poslednjm zápau řmrtném, k němuž my oba w našem wěku daleko mjiťi nemůžeme. Gať ř mau dobrau řenau řsme gaťo gedno řrdce; rychle řsme pro dobrau a řpařitelnau wěc usneřřeni. Myřřimeť: Ř řiřřání toho nebo giného dobra, nenj dořřti řasu; co chceme řegtra, učiňme dnes; řdo wj, budeli řegtrj naffe? Čiňme pro duřři rychle, což bez odřřladu činjwáme pro tělo a řasný řiřř. Gednali se o ten, neohljžimeť se řagistě na řař: ale

gedno nám, ať den nebo noc! Ani gá si to hned z té strany nepředložil, gafo ona. Hned i na to přišla, že to Dědictwoj sw. Zana Nepomuckého nám i wšsem spoluaudům čjm dále tjm prospěšněgi slaužiti bude. Pomocj toliferých obětj mšij swatých a ostatnjch modliteb že náš Bůh k dobrému, ctnému a šlechetnému životu wjce naklonowati bude, a my že čtenjm těch náboženských knih, wůli Boží w tom nadcházeti, a pro swatá geho wnuknutj se připravowati budeme. Tolikerau pomocj a přispěnjm den ode dne w dobrém se potwřugjce, dobrými že se zagisté staneme.

Sedlář. Předce gen, gať se prawj, není žena gafo žena. Každá z těch dwau má srdce ginde; moze při peněžjch — wasse gen při samých swatých věcech; mluwjť gafo swaté písmo. Kdyby byla moze gen z částky tomu coš podobného promluwila! Mrzi mne to, že gsem gi w tom pomolil, a penjze gafo rychtář nepřinesl; ona mne tať gafo Ewa w rági Adama swedla. Proč gen gsem byl tať slabý, a k uposlechnutj dobrého wáhawý? Gať gen dcera dorůstá, musj wšsecko honem na štatn, aby gafo dcera možného a bohatého sedláka w těch swětšých titěrách a šperkách pozadu nezůstala, aby w hospodě při muzice se blýškala, a w pěkných štatech si wšfracowala; a že wšsemu konci není to wšsecko pro takowau swobodnau osobu nic, než prawá zbytečnost. Neboť geli nanic, štat toho nepřikřge: — a aby pro wýmineť, gať řjkáme, na

statku zbyla, není se co obávat, proto že peníze má; a za našich časů gen peníze se wdávají, a na což giného se tak hrubě ohledu neběře. A když to folkolem vezmu, právě my možný rodicové mēlibydom na to svědomitě giti, abydom negen sáborů, zlaté penězů a takové třetě na děti wěsseli: ale raději dusse gegich ufflechtiti a ohrássliti hleděli, a tak ge budaucim gegich nápadníkům s dobrým svědomím odezdávali. Budauci neděli přinesu dogista celých dwacet zlatých stříbra. Račtež gen, welebný Pane rodinu mau do Dēdictwě sw. Jana Nepomuckého zaznamenati.

Farář. Na týden nepřigde. Máš to widim, že w takové důležitosti chcete samostatně gednati. Dostugtež tedy do neděle k slowu danému, — a seč gste a co můžete, učinte za živa; máte aspoň gistoru, že se stalo. Smrt wasse zawdá příčinu ku mnohým změnám, a wassi pozůstalí dēdicové budau powah rozličných. Ten má chuť k tomu, giný k něčemu ginému, a to wždy spjssse k časnému a světskému; třetímu se zdá ta nebo giná wěc pro dům příhodná, a předewšim potřebná; — giný — gať sama žena prawila, řekne, že gest na to času dosti, až gať to s dēdicnau pořádností wypadne, neb že bude potřebj peněz, aby se autraty zaplatili, a konečně — se na wsse zapomene. Wn zatim čeláte na wěčnosti na ustanowenau a zaslíbenau duchownj pomoc, a vlastnj děti gi dávno prohenřili, a na wás dávno zapomněli; neboť

brzo zapomene se na to, co země kryje. Chtěli pať byste tam na věčnosti wasse požůstawence napomenauti, nebo o pomoc žádati; odkáže wás Bůh, gaťo boháče w pekle, na Moggisse a profy, to gest na duchowenstwo, wůli Boží znáti učej. Tať maudrost gest křesťana nendůstogněgssj, za dne konati djlo dobré, lnauti se ke ctnosti srdcem celým, a spásu dusse swé opatřiti prawězau Beránkowau.

Tesář. Ba owšem lépe gest, hned za žiwa obstarati záležitosti dussownj, gelikož na pomoc swých i křownjch přátel zpoléhati hrubě často marné býwá.

Farář. Dobře gste mi do řeči padl. »Tjmtu duchem nadšsenj (prawj 16. ročnjš Časopisu bohoslownjho) předkowé nassj záhy prožirali ku spáse swé, bohatě nadawosse kostely, fary, školy, špitály, chudé ústawy a t. d. a určiwosse wýročnj dni, kdezby messnj swaté oběti se konaly za dusse gegich, kdezby k blankytu nebes od Cjrkwe swaté wraucj za mrtwé modlitby se zasjlaly, a dluh gegich se zplácel hognau almužnau, aby tym smjřen nebes Glitownjš, ge wracugcj se z boge wezdegssjho obdařil korunau sláwn. K tomu nabjdl nás sám Pán, řka: Čiňtež sobě přátely z mamony neprawosti, aby, když byste zahynuli, přigali wás do věčných stanů. (Luk. 16, 9.) Tatěž horliwost posud plane w srdcjch prawokřesťanských. Posud za kládagi zbožněgssj katoljci záduš za dusse swé, newojce peněžitým základem, často těžce ustráda:

ným: a negedného srdce bolí, nemůželiž uskutečniti zbožný úmysl svůj. Komuž pak spasení duse na srdci leží, a není mu možno, aš dwacet zlatých na stříbře uhledati ku zřízení takové záduše dle zákonných základů: tomu lacinějsí záduš navrhuge se s mnohými newssednjmi výhodami w Dēdictwí Swato: Janškém w Praze.« »Záduš Swatojanská s výhodami svými buď nám tedy welewzácně wjtána; ode-
wřemež aj průchod k životu, zwelebugjce gi ku krásnému kwětu a zdárné úrodnosti; ohradme ni pod záštitau sw. Jana Nepomuckého spásu dussí svých, abychom společnau pomocí spoluaudstwj Swatojanského rozhogňowali se w milosti Boží ku poswěcení, a položili sobě pokudž den, z mamoní nepravosti pewný základ k blahoslídné wěčnosti.« Z toho sobě rozložte, gať dobře a spasitedlně o spasení duse své hned za žíwa se postaral prwní zakladatel Dēdictwí Swatojanského, odhodlaw giž za žiwobntí svého tisíc zlatých stříbra k účelu tomu. A gestě připogiti musím, že on sám nezůstal. Nýbrž dne 13. lipna 1840 do domu důst. p. kanowníka Pessiny, gemuž záležitosti ústawu na pěti dáný gsau, gaťs neznámý duchowní Pán přišel, a tu 1000 zl. stříbra zanechal, dohládage, že peníz ten k swatoj. dēdictwí patřiti, a k němu se připogiti má.* Tuť tedy dwa zakladatele máme, kteříž oba tolik obětowali hned za žíwa; a nic

* W příloze se dočteme, že k radosti naší giž geg známe.
Red.

nečefagjce na negistau — spjisse každemu bližšij než vzdáleněgšij hodinu smrti, — nic nepomenšlegjce, kdy a kdo gegich poslednj wůli w spasitedlný skutek by uwedl, oba dva dary své k Dědictwj Swatojanskému na dobrau gistinu uložili; a druhý — ke wšsemu tomu gessťe ani se znáti nedal; tjm samým také sobě ničehož na prospěch newymjnil.

Sedlák. Z toť gest ku podiwu. Gakábny to ugma byla pro celý dům a pro časný žiwot, hned celý tisjce zlatých střjbra dáti, — kdo wj, nebudeli gich časem potřebowati

Richtář. Kdybnych gen ge měl, a na mau welkau a četnau rodinu se ohlížeti nemusel, dal bych ge rád pro spasenj mé dusse na dobrý žišť; pomyslil bych si: co platno člowěku, by celý swět žišťal, a na dussi své šřkodu trpěl? Gaké bych měl potěšsenj z toho giž na swětě, kdyžbnych si počítati mohl, co z úroků těch tisjce zlatých knih se natišřne, mezi spoludruhny rozdá — a ginam rozprodá; — gak mnoho gich čtenjm nábožných knih těch polepšřeno, napraweno, na dobrau cestu a k Bohu přiwedeno bude; a — gak sám Syn Boží prawj: kdobny zde pro Něg wšřecko opustil, že stokrát wjce wezme, a žiwotem wěčným wládnauti bude. — To nenj malá wýhoda! Tu měli ti nábožnj zakladatelowé před očima; tau pogišřtění gsauce, neobáwali se časné bjdy a nauze. Bůh byl za to gegich naděge, odplata a dědictwj. Jan swatý ge z milosti Páně zdědil: a oni zdědili

zase geho mocnau přimlumu a ochranu. Kteráž abn gednoho, pakli gessťe na žiwě gest, milostně opatrowala, a potom gim oběma tam na wysošti do geho přeblaženého bratrstwa pomohla, žádá gim na Pánu Bohu gisťe wesskeré wzácné swatojanské spoluaudstwo; přede wssemi ale wraucně i my, kterjžto gsme, pěkným rozmlauwáním školnjch djetě pohnuti a Wassnostiným gadrným poučením ziskáni, dneš do této společnosti na celý žiwot náš wstaupili.

Jednjf. Račte domoliti, W. P.! Minulý týden o poledni, když tať při suchém chlebě pod kossatau lipau gsme seděli, stala se i mezi námi řeč o tomto wyhlášeném Dēdictwj sw. Jana Nepomuckého. Chwálili ten ústaw wssični, prawice, že by si srdečně přáli geho spoluaudy se státi, kdyby gen na peněžjch nescházelo. Ale tať — že musj se gen těssiti slowy Syna Božjho, řkauceho: Blahoslavenj chudj duchem, nebo gegich gest králowstwj nebeské. Wn že w nassj sprostotě zemřeme, Bůh wrj gi miluge, a tať — že předce spasení budeme.

Farář. Mám neslussj nikoho odsuzowati, aniž s gistotau komu králowstwj nebeského přizpowjdati. Gedno i druhé psáno stogj w knihách žiwota wěčného, a ti gsau gen w rukau Božjch! Radno gest ale každému, kdož z gakekoliw strann spasenj dusse swé poněkud gen sobě pogistiti může, — aby to učinil a wygewil před nebem i před swětem, gať že s báznj a s třesenjím o ně stogj; tať aby widěl Pán, že plnj přjkaz geho.

Hleděte nejprv království Božího! Kdož však toho nečiní, jen sám sobě největším gest nepřitelem. Nemohau-li tedy nutní a potřební lidé této dobré a spasitelné věci za příčinou nedostatků svých užiti a gi k získání spasení svého přiložiti: musejí se snažiti, aby tím více životem ctnostným a silečtým vynikli. Čemuž dobře rozumějte. Gát nepravím, gakoby spoluaudové swatojanského Dědictví snad již proto spasení býti museli, že k Dědictví přistoupili: aneb, že by snad proto lehkomáznějším býti směli w obcowání swém, zpoléhajíce na wňhodny z něho plynaučj. Neboť »každý, kdož činí hřích, z ďábla gest,« — tak řečeno bohatému i chudému. — Ale na tom stojím gá, nemo: hauri sobě nutní a potřební lidé žádných gino: stranných zásluh a skutků dobrých získati pro království nebeské, žeť to aspoň tím větším bázní před hříchem a srdečnějším milowáním ctnosti nahraditi musejí, aby se možnějším u wň: hledávání království Božího a spravedlnosti geho poněkud wyrownali, a s nimi potom stej: ný peněz wzjiti mohli. Gíž ale, — tu stojí otázka velmi těžká: Kterak oni k této větším bázni w hřích, a k takowému srdečnějšímu milowání Boha svého přigdau: pakliže od počátku svého až do konce w té své domnělé sprost: nosti strwagi, kteráz se giným, a to bohužel pr: wějším gménem neumělostj ba i neznabožstwím nazývá ?? A to gest smutné pomyslenj! Ne: naklonjli se možnějším, a nebudau-li ge dle po:

winnosti své swaté i duchownj almužnau podporowati, a negen o ochranu před hladem a nauzi, ale i o blaho gegich duchownj bedliwě dbáti: newjm, brzoli aš přigde gaké potěssenj! — A gak pať gsle gim, milý sausede, tu průpo: wěd o tom, chudým duchem pogisstěném blaho: slawenstwj wyložil?

Zednjš. Upřjmně se přiznám, welebný Pane, žústal gsem odpowěd dlužen, řka, že se Wassnosti na to poptám, co tomu řjci ráčjte!

Farář. Také dobře, — že gsle se do wň: kladu nedal. Snadno byste byl mohl pochyb: biti; a — časem wy mezi sebau wjce si wěřj: wáte, než nám kněžjm a pastýřům duchownjm. — Blahoslavenj chudj duchem, chce řjci Syn Boží — gsau gen blahoslavenj pokornj, — ducha nepyšsného; kteržž zemské sláwy nehledagj, aniž za tau přjčinau k Němu gdau, aby takowých wěcj někdy při Něm dosáhli, těch gest králow: stwj. Mohaut to býti bohatj, kteržž na celau tu sláwu swau a stkwostnost nadržj, gi za malichernost počjtagj a gi si toliko wáží, že gi k dosaženj wyššjho dobra užiti mohau. Mohaut to býti i chudj, genž po ničem lešlegssjim na tom swětě netaužj, a s chudobau swau rádi spofogeni gsau. Nemohaut ale býti blahosla: weni neumělj, a wůli Boží neznagjcj lidé. Ne: boť z hlauposti a neumělosti, dofonce fdňž se na ni člowěk ke wšsemu gessně bezpečj, náramnj hřjchomé pocházegj, a Pán Bůh, genž nám roz: zum nadarmo nedal, takowauto sprostnost milo:

wati na wěky nemůže; neboť gest wěc patrná, že gen ten dofonale wůli Boží plniti může, kdož gi lépe a náležitě zná. Wůli pak Boží neznagjcimu a podle nj giti a život swůg sprawowati nechtěgjcimu, slibuge Syn Boží trest a rány tak dobře — gafo tomu, genž wůli Boží wěděl, a gi se neřidil a nesprawowal. A pročez pak přissel Syn Boží na swět; proč sám tak dlouho wyučowal; a proč Aposstolům swým wenslowně přikázal: Šděte, učte wšsedň národy, — učce ge zachowáwati wšsedň, co gsem koli přikázal wám? A proč gim i Ducha swatého sěslal, a schwalně i wyučugjcj cirkew s mnohým nadáním žřidil, aby gen každný a každný swětla geho účasten býti mohl? A čemu a nač wšse toto, pakli práwě neumělj a sprošćáci blahoslaweni budau, a gegich bude kralowstwj nebeské? D ne tak rozmilj! — ne tak. Budtež wy tedn dofonalj, wolá po dneš k nám, gafo i Dtec wáš, kternýž gest w nebesjch, dofonalý gest. (Mat. 5, 48.) A woláli milý Pán takto, a nemůž býti zrušeno slowo geho: widjmeť, že nám dosti weliká a znamenitá úloha gest wykázána; ta totiž, abychom Pána Boha swěho samého w dofonalosti následowali. Ku kterěto maudrosti a dofonalosti máme my chwátati geden a každný; a negen my sami dospělj: ale i djetn wasse, aby k nj přicházeln, má býti péče nasse o ně neywěťšj! Lželi pak bez upřjmného, dál a dál pokračugjcjho sebe poučowánj

a rozdělání k také dokonalosti přigiti: Vy sami sobě odpovězte.

Rychtář. Ten gest gístý, pewný a slowý samého Syna Božího stvorený wýklad toho slowa Paně, kteréž, gať sám také slýchám, dosti mnohý w hříšších a nepravostech sobě oblibugicj sprosták dle své vlastnj wůle a dle bezbožné sprostnosti své si wýkládá, a we své nevědomošti z vlastnj winy a wůle trwage, až tuze lehce do nebe se dostati hodlá.

Farář. Prawdu gste powědel, milý rychtáři! — A proto také my, plawjce se na nebezpečném moři osfemetného a nám lichotjciho swěta uchytíme se lana, kteréž nám přemilostiwý Pán podává, abychom přjstawu nasseho snadněgi dostihli. Ljtosť má, gať sám prawj, nad zástupem, a podává nám duchownj pokrm pro nassi dussi; aby na cestě hladem nezahynula, a to ať tak djm, hogně také Dēdictwjm Swatojanským.

Rychtář. Ba! člowěk také ani náležitě newj, gaťby nestjhlé sprawedlnosti Boží lidské neprawosti znagicj, a ge w osfklivosti magicj, za mnohonásobná prowiněnj dosti učinil; protož gsem řekl, že bych své časné mohowitosti pro spasenj dusse wynaložiti nelitowal. A nad to, kdožt wj kam, a do gakhč daremných rukau po mé smrti se dostane. Snad ti mogi krewnj přátelé u weselkách a marnotratně tak gi rozházegj, gať pracně gá gi nashromáždil, a ke wšsemu snad dofonce sobě za ni i peklo kaupj.

Sedlák. To bych nemyslíl, aby sobě za peníze člověk peklo kaupiti mohl?

Farář. Nehleděte daleko, zdali to možná. Kdož zapomene, anebo nemý, gať se má bohatstvím a gměním vládnouti a nakládati; kdož z myslí pustí, že jim sobě i ginému dobře činiti máme, a sice dle dusse i dle těla: ten není daleko od této strassné kaupi. Gíž činjmelí njm dobře gen a gen tělu swému? máme hned po smrti peklo k očekávání. Boháč w ewangelium, an z pekelných propastí k Bohu pro sebe i pro své gessťe na swětě žigicj bratry o pomoc wolá, doswědčuje nám strassně, že gistá to prawda. W pekle wzdychá, se trápí a mučí, že dokud na swětě byl, gměním swým gen své tělo krmil, napágel a odjwal, a na každý den hodowal škwoštně. (Luk. 16, 19.)

Sedlák. Hm! to owšsem Boží prawda! A protož — netoliko Wášnostonem ten základ pro mau rodinu k Dědictwí Swatojanskému přinesu, gať gsem zaslíbil: nýbrž zůstanu tomuto zdárnému a spasitelnému ústawu z celého srdce nakloněn, a dokud mne Pán Bůh zachowá i ginať štědrým k němu se prokazowati budu. D wás rychtáři Strafo celá obec dobře wí, že mnohými dítkami a starostí o gegich zaopatřenj šklíčen gste: — a mně, že tak zle není. A mohli gste wy hned dnes peníze pro Swatojanské Dědictwí přinešti: potrestám gá swau wáhamost a lakomost wěrnau náklonnostj a štědrostj k němu. Nechci, aby se slowo swa:

tého Evangelium na mne splnilo, genž dj: »Kde
gest poklad, tu také bývá a bude i srdce tvé.«

Mladý s w o b o d n ý sedláč. Uníž gá
pozadu zůstanu. Nynj mně bude můj otec
odemzdávati hospodářstwj. A hned bude má
neprvnějšj starost, abych co spoluauđ do Dē-
dictwj swatojanského wstaupil; wezmu hned zá-
pisnj listek na dwacet zlatých střjbra pro mé
domownj čislo. Dáli mi Bůh rodinu, bude
a zůstane pro ni; nedáli, staň se geho swatá
wůle, gačo w nebi tať i na zemi; bude aspoň
ta památka gačo duchownj ohrada a pogisstěnj
pro wšsečnj budaucj hospodáře na tom statku.
Nenj dáwno tomu, co wzał otec na náš sta-
tek proti ohni pogisstěnj: musjme na něj každo-
ročně platit, a rádi to platjme. Geť to owšem
dobrá wěc — gestto nám ústaw proti ohni po-
gisttugicj statek zase wnstawj, řdnž by bez nassj
winy popelem lehl. Gednámeliž ale proti
žkáže časné tať rozumně a opatrně, a hágjme-
liž statečku swého, kteréhož po kratičkém čase gi-
ným tu zanecháme: i gaťž bychom, řdnž mů-
žeme, neměli se ohražowati proti wěčné žkáže
dusse swé, kteráž na wěky — ne giněmu gačo
statek časnj, — ale nám zůstane, a nasse bude;
a proč bychom i pro to, co neydražšjho máme,
pro nassj nesmrtdlnau dussi, pogisstěnj proti
pekelnému ohni newžali z toho přefrásného ústa-
wu Dēdictwj sw. Jana Nepomuckého? Z byť
bych až dosawad žádného užitku z něho nebral:
giž widj a čte Pán Bůh w srdci mém tu žá-

plnj f ziffkání nebe waffj wlastnj nedoplněné zásluhj. Gá dci totiž řici, bñlolibñ w radě Božské uzavřeno, abñste hrozně spravedlnosti Geho časñým trápenjm a očisttugjcjm plamenem po smrti dosti činiti měl: podobně gafo třj mládenci w peci ohnivě i wñ ochladu budete nabýwati z tolikerých oltárnjch obětj a z modliteb na žiwě gsaucjch spoluaudů, až by se ruka káragcjc Spravedlnosti odwrátila a srdce Božského slitowánj naklonilo, abñ ukrácen byl čas očisttowanj. »Swrchowaného nebes blaha dosjci,« prawj 16tý ročníř Časopisu bohoslownjho, gest zagisté úloha nendůležitěgssj a neykrussněgssj; gelikož králowstwj Božj násilj trpj, rozum lidský obmezený, wůle porušená, nepřátel mnoho, bog tuhý a wjtěžstwj nesnadné; cesta tam uzaunká, powolaných mnoho, wywolěných pať málo. Komu plawba f wěčnosti zdá se býti gen hřjčkau, tomu bratrský radjm, abñ ohlédl se na přjsný žiwot předků swých, gaktě na pausstjch žigjce, w mrtwenj těla býwali pilni, w postech hogni, na modlitbách dnem a nocj trwagjce, w plněnj swých powinnosti nezunaweni; wůbec celau dussj o to se zasazowali, abñ denně dokonalegssjmi, swatěgssjmi a na zásluhj bohatěgssjmi se stáwali. A předce, wesluggjce f osudnému přjstau wěčnosti, bázeñ swau utagiti nemohli. Proto předkowé nassj nábožnj sami sobě i wñslownau wůlj wytknutým milým swým messnj žádusse za žiwa stawjwali, gafo zbožné a wěkořtálé památky za dusse gegich: by

nekrwawau swatoswatau obětj nowozákonnj, a modlitbau cirkewnj Bůh uprossen, byl gim milostiw, a umjrnil trest gegich; — pakliby gim pro některé pokléstky a nedostatky nebylo popřáno před trůnem Geho, sláwau wěčnau ozářeným, še sborem Serafinů pjsně chwály střjdati, hned gať mje rauchy smrtedlnosti byli swlékli. Uwážjmelj pak i ten duchownj prospěch, gať spoluaudum i rodinám gegich z čjtánj knih swatojanských wuplýmá, gest on zagisté drahowzácny nádawek k žádussi o sobě laciné; protož přisťtaupenj s přjispěwkem dwacjti zlatých střjbra k ústawu Dědictwj Swatojanského gest žádusš neylaciněgšj za sebe i za potomky swé. « Než, anižt třeba dále o tom mluwiti. Kdokoli gen maličko citu nábožného do sebe má, mysljm, žeť nemůže odpjratí: ale raděgi musj, a to hned za žiwa, k tomu Swatojanskému spasitelnému ústawu se nakloniti, a šťědrost gehu k němu musjt přede wšj ginau marnostj a zbytečnosťj předef mjtí. Giž to, že tolik set mšj swatých každoročně za žiwé i mrtwé spoluaudy se čte— a giných šta lidj při nich za ně se modlj, každé nábožné dussi musj milé býti, a gi puditi, aby se k tomu ústawu připogila, gemu se peněžitě zawděčila, a tať ku spasenj, k potěšsenj a posilněnj swému w žiwotě, při smrti, i po smrti pod ochranau a přjmluwau swatého Jana Nepomuckého hezkau šj hrštku přiložila. A rozwážjli kdo pozorně na myslj, gať ten prwnj nábožný zakladatel položil geden tisjic zlatých střjbra za

živa, — a druhý wzbuzujícím geho příkladem
 gsa pohnut, podobně gedním tisícem zlatých stří-
 bra o založení a zvelebení Dědictví Swato-
 janského se postarali, aby jim i potomkům
 z toho hogný duchovní zisk bez přestání zrů-
 stal; — kdokoli, pravím, toto si k srdci připustí:
 i samau wděčností pužen gsa, musjí dle mož-
 nosti přispjwati, aby krásný tento ústav, —
 pravá to perla we vlasti naší, — we swých
 audech, we gměni, w aučinkování a působení
 swém wjc a wjc se rozmáhal a rostl; tak aby
 dle aumyslu zakladatelowa a dle žádosti i oče-
 kávání wšech giž přiwtělných audů den ode
 dne wjce dobrých a spasitelných knih mezi lid
 přicházelo, se čtlo, a tudy aby lid náš milý
 wjc a wjce k gedinému swému nenwššjmu do-
 bru, totiž ku spasení se powššowal; čili giným
 slowem, aby hogněgi nám přicházelo, oč každo-
 denně se modljme, řikajice: Přigď králowství
 twé! Přálbych, abyste těmi swatými prawdami
 wšickni gafo gá proniknutí byli, a abych wás
 wšech k tomu nakloniti mohl, abyste byli spo-
 luaudowé swatého Jana Nepomuckého.

Wšickni. Denž to sám nebeský Pán!

Farář. Přijstí neděli, chceteli, zase se
 segdeme!

Wšickni. Račiz Wás Pán Bůh milo-
 stiwě opatrowati!

Rozmlauwánj třetj.

Rychtář. Tentokrát jsme si, Welebný Otče! přibrali sauseda Trnku. On lituje, že hned k prvnjmu rozmlauwánj s námi nessel, aby z vlastních úst welebného Pána wsecko byl slyšeti mohl, gať jsme mu doma wyprawowali.

Farář. Kdybyste byli z celého Waldekowa wšickni přišli, byl bych měl gessťe wěššj radost.

Gablunka. Předewššim račte, Welebný Pane, ode mne těch minule připowězených dwacet zlatých stříbra dobrotiwě přigmauti, a mau Gablonškau rodinu do Dědictwj Swatojanského zapsati. Má žena wzkazuge Wassnosti ruku ljz bati, a prosj za odpustěnj, bylalibj přjčinau býwala, a mne poněkud zradila, abych se hned do Dědictwj Swatojanského za auda s mau rodinau zapsati nedal. Gest nynj docela giná, a prawj: Co bude nám celá nasse mohowitost platna, nebudeli dusse nasse sama w sobě dobrá, před hřichem perwně a silně ohražená, a před podwodem dábelštým ochráněna. — Ade se to

gen w mé ženě wzalo? Docela gi musel na přimlumu samého swatého Jana Nepomuckého Duch Swatý přeginačiti, než gsme se domu nawrátíl. Co gest platno, mluwj oná nynj, wsseličhch šperkŭ na děti nawěšseti? To wssedko zlý wjtr wezme. Lide sobě gich owšem, a to buď s ausměchem anebo s záwistj, wssjmati budau a wssať gen proto, že glau bohatého sedláka děti. Nebudauli ale nasse děti dobře wychowánny, w Božských wěcedy wyučeny, kdož wj, kam se wssedko nasse gměnj po nassj smrti dostane! Wssedchen důstatel a wssedka hognost newyzjřá gim giného nic, než že w nadhernosti a wšse zrostau, kterěz se Bůh protiwj. Gať gen záležitosti nasse dle možnosti w pořádek uweďme, budeme pamatowati na ústaw Dědictwj sw. Jana Nepomuckého, obdarjme ho peněžitě, aby po nás dobrá a užitečná zůstala památka, den Bože! gaťo po spravedlivých.

Farář. Duch swatý wěge kde dce; a tať pomohl nám, an žde gsme rozmľauwali; a než gste se domŭ nawrátíl, na ginau a dobrau cestu uweďl manželku wassi. Toť gste mi dnes coš potěšitedlného a welmi milého přinesl.

Lesář. Gen nám, W. P! gest při tom nenbůře. Wn tuhle s kmotrem zednjkem tu sedjme, slyšjme, a wsse dobře uznáwáme, gať milý to a welmi prospěšný ústaw ten gest. Wssať nastogte! při wšem skrowném wěďelku a četné rodině ani těch deset zlatých střjbra pro

gednu osobu, neřkuli dwacet zlatých pro rodinu
šhledati s to negsme.

Farář. Netraťte myslí, mój milý! Také
snad wám bude spomoženo. — Wasse obec
Waldekow gest welká, bohatá a zámožná. Tolik
se předce u wás šhledá, aby celá obec složiwoši
po malém penjzi, 20 zl. stříbra položila a audem
swatojanským se stala. To gest gisté pro celý,
na domownj čísla hogný, a gměnjm patrně zna-
menitý Waldekow nepatrná wýloha, a předce
budete wšickni w obci gako gedem aud Dědictw
Swatojanského; dostanete knihy, modlitby a mše
swaté budau také wšech gako gednoho. Přislo-
liby takto na gednoho z wás dáti po dwacet-
njku; tení snad netěžce oželjte?

Dba. J rádi bychom my po dwau dwa-
cetnjkách dali, ale — —

Farář. Proč se odmlčujete, a nemlu-
wjte dále?

Jednjš. Ani si to Wassnosti netraufám
tak nagednau říci; ať to řekne a powj sám
rychtář Strafa.

Rychtář. Gest to u nás tak. Gá gako
předstawený měl bych rád wšech w nejlepšíj
pořádku. Nemohu ale, — nepomůželi mi sám
Bůh k tomu, — wšj swau těla i dusse šlau
nikterak posawad toho dosjci. My gsme na dvě
strany od sebe rozdělení. Gedna gest ta strana,
malá w počtu na celau obec, kteráž dneš we
Wassnostině farnjm a bohumilém domě se ná-
chází. Druhá waldekowské obce četná a wětšj

strana bauřij a henřij w hospodě, hrage w kartin, držij hnedle wšsedňj stoly gafo w nágmu, chlastá nemjrně, kauřij tabák bez oddechu, až by se bylo onehdy šteněřce dítě w koljbece kauřem udušilo. Tak to trwáwá do rána, a dobře gessie, řdyž to k bjlému ránu na pondělek bez pranice odegde. Měrázně gest to lid; tupj, hanj, flege, a to gať mjle se mu gen o něčem giném promluwj, co nenj karta, pivo a tabák. A což ta wšseděn mraw a řád russij, prožluklá, kořalka! Za gať se gim na stůl přinese, a oni wšsedo dohromady — pivo s kořalkau zbryndagi: tu teprw začne pan Rohatý swé regdy. Rozum a wšseděn smysl gest ten tam: a tu to křičj a burácj, gaťoby ge na nože bral.

Š a r á ř. Což gegich manželfj ge nemohau udržeti doma, nebo ge dřjw domu ž hospodny dostati, anebo celému tomu hřjssnému hospodařenj, kterěž w domácnosti gen k nepořádku a na mizinu weđe, přjtrž učiniti?

M y d t á ř. Z počátku chtěli to owšsem zamezowati. Běwáwaly proti tomu a nechťjwaly ge ž domů samotné puštiti, — anebo záhy pro ně chodjwaly. Džralci ale a karbanjci ge uchlácholili, prawjce — že gest neděle; dáwali gim piti, co gen chtěly — piva i barewné kořalky, předstjragjce — práce hmotná že se nesmj konati, a o giné nehmotné práci že newědj. — Od té doby usazugi se ženy tak dobře w hospodě gafo mužowé, a nepobjzi gedn druhého k domowu. Musj být — ztratili je

gedna neb druhá před večerem, aby k dobytku dohlédla a poškrmila; a sotwa že posklidila, již hned zase tam pospýchá; giná také pobude tam, až se k ránu frčeti a prátí počnau. Děti běhají po lawicích za stolem, a ukazují jim, kterau a jakau kartu mají vyhoditi; schylují se k večeru, usnau, a naleze jich plné zářavné v šenkárně; bez matek nechťj domu, a matky nechťj bez mužů, — a zatím to vše rádo zůstane: — a tak mužové, ženy i děti hrůsně celé odpolední neděle Boží, i večer bez modlení odpoledního i večerního tráví. Co zatím dospělejší chasa, a děti rodičů se rádi straní dělají: bolj srdce mluví.

Farář. Můj Spasiteli! tak to tedy vypadá?! — — O! to běda, běda těm pomateným a zaslepeným lidem, pakli oni ten den Boha svého živého takto strasně, přestrasně svěť! Běda, až dlouho showmagie Pán swau mocnau ruku vztáhne, a mstíti bude nad nimi, gesto oni právě den Jeho swatý takovými věcmi spínají a zohyzdují, kterýmiž kdysi i jiný kterýkoli den trávili, každý netoliko nábožný, ale i jen maličko rozumný člověk jim k ohavné nepravosti počte! — — U řeknětež pak mi svědomitě, — jak nemohu při službách Božích celou osadu viděti, — chodíli pak k službám Božím a na kázání?

Nechťáť. Jeby na kázání a na služby Boží pilně z celého Waldekova nechodili, nemohu říci. — Oni praví: dopoledne v neděli

dáme Pánu Bohu, co powinni gsme, poslech-
 neme kázanj, a mšši swaté přitomni budeme.
 Odpoledne nemáme co dělati, — a pracowati
 nesmjme: — tedňt se napigeme, — w kartn ſi
 zahrage, a několik dýmek tabáku wykauřjme.
 W tom wšsem ale meze přefračugj, tať že se
 gegich odpolednj wyraženi obrátj w hřich, a
 hřichem se skončj: — a tať dopolednj služba
 Boží poskwrněna gsauc odpolednj hřjssnau roz-
 kossj, na žmar přicházi, — ano i na težšj od-
 sauzenj gim připadá, — dle slowa Páně:
 Kdož wůli Boží wěděl a gj neplnil, bit že bude
 mnohými ranami. Mámli upřjmně mluwiti:
 dosti mne to zarmucuge a sauzj. A pomoci ne-
 wjm. Snad řdnbn něco giného při ruce měli,
 čjmžbn w den Boží mohli se zabýwati, — snadbn
 — ať newjm, — od nekázně takowé aspoň ti
 se odwrátiti dali, kterjž gessťe žarni negsau.

Farář. Wn gste, milý přjteli, prawil
 s pohnutjm, gať wáš přenesšťastná wěc tato
 rmautj a sauzj: a coť gá teprw mám k tomu
 řjci?! Gát pozorowal z daleka, že to s Wal-
 dekowem tať newyhľjžj, gaťbn mělo. Ale žebn
 tať ty wěci stáhn, předce gsem nemyslel. A pro-
 toť nedleme. Tu weliká potřeba nutj. A negať
 se uradme, kterať bychom gim práwě takowých
 knih do rukau dali, gaťe swatojanský ústaw
 audům swým do rukau dáwá.

Rychtář. J my gsme, welebný Dťce, též
 na to přissli. A mysljce, žei ne gedem z nich
 by k lepšjmu rozumu přissel, řdnžbn dobrau

knihu četl, a ginh zase, žeby snad si takové čtení oblíbil, a proto raději tu zábamu si zvolil a doma se udržel: vydali jsme se k nim, a začali jsme dle nabitého poučení mluvit s nimi. Ale pak šeredně jsme se zklamali! My myslili, že ge nenlépe při veselém hovoru na svou stranu dostaneme: ale pýchli jsme bohužel do jejich hnýda. Wyrogili se na nás, jako rozdrážděné sršně; — nadávali nám swatausskú, že prý se chceme gen panu farári zalíbiti, aby nás pochválil, že jsme swatojanští audomé; že chceme za tepla do nebe, a oni že také tam chtějí; poslauchati že budau, co a gakkoli jim říkati ráčíte: — knih ale že nebywalo takových jako nyní, a lidé že také spasení dostli. — Musili jsme umlknouti — obáwajce se, aby na nás hospodu říkem nepowalili, — aneb aby, uchowenž Bůh! zlým duchem posedli nebyli. Napraw ge Pán sám! — Předcei gen swatau to prawdu přednesly ty dítě w školním rozmlauwání swém, na to poukazujce: že jsme swaté slowa Božího gen na nezoranau, newzděláwanau půdu padá, pakli člověk gen o něm gsa, o wzdelání dusse své wjce nedbá. A nahljžim, a w naší obci patrně to widim, že málo, pramálo i z toho swatého semena pogde, pakli se nezaléwá. Dítě myslim tak powěděly, že odpoledním nedělním a swátečným čítawáním náboženských knih slowu Božímu napomáhati musíme w srdcích swých, jako Pán Bůh našemu polnímu osení aurodnau

wlahau, rosau i slunečnj powětrnosti ke kljčenj, zrůstu a uzrání milostiwě napomáhá. A nad to nadewšedňo kázanj ztěžj sedmdesátekrát do roka — za 365 dnj žiwota nasseho — se dr- žeti může: a z těch se mnohé gen tak přeflechne, aneb dofonce i neslyšj. —

Far á ř. Pauhau a čistau, bohužel, že pře- smutnau prawdu mluwjte. Co platné gest i nen- gadrněššj a nenďutklivěššj dopolednj kázanj, pakli ono odpoledne ďáblu karbanickému wzda- no býwá? Slowo Božj gest drahý poklad dusse. Tent má pewným zámkem w srdcích wasšjch uzavřen býti; zwlášt prawě před těmi pohan- skými obludami, před karbanem totiž a opil- stwjm; k njmž w brzce se připoguge a přito- waryšj i třetj ohawa pohanská, nečistý to duch smilstwa. A tento se tak snadno nedá wyho- stiti; ale přigda, přigjmá k sobě giných sedm duchů, horššjch než gest sám. (Luk. 11, 26.) Z ožralce stává se smilnj, gehož ožralstwjm přeplněná a z pořádného běhu wyslá a pobau- řená krew žádných zákonů nezná; a proto ožra- lému smilnjkowi i ta nenswětěššj wěc, i ta nen- dražšj perla, byt i cenu wsseho statku a gměnj přewysšugicj, nebýwá ničjm giným než pléwau we swinském korytě od weprů pohlcenau. Kdy- by prý, řekne se potom, nebyl ožralý býwal, nebyl by se té hanebnosti dopustil. A ne na- darmo se w Litanii modljme: »Od ducha smil- něho, wyswobod náš Pane:« neb nad takor- wými, genž chlipnosti howj, má ďábelstwj moc.

(Job. 6, 17.) A protož, — vznikneli oheň, shájme nádoby, ženem se po vodě: — tu také tak činme. Nádoby nasse budtež knihy, voda rošťá čtenj. Snad — než, tak raděgi řeknu, — dausejme silně, a věřme, že čtenjím knih z Dědictwój Swatojanského rozkotáme a zbořjme mordu, kterěž se u nás obětuge w nedělnj a swátečnj den, gměnj, zdrowj, čest a dobré gměno; ano tudy že spasenj dušj swých zachowagj mnozi, a osudu ožralých smilnjků, a smilných ožralců že ugdau.

Bablonka. Tak gsau hrozné následky z hřjchu, kterňž se nám wšednjm a nepatrnyjm býti zdá. — Gen den nedělnj a swátečnj zahálkau tráwiti: a co to za sebau weče? — Gať gen tu nassj zpusťlau obec k tomu Dědictwój Swatojanskému dostaneme?

Farář. Tau cestau, kterauž gste k ziskánjgich, gať prawjte, při weselém howoru nastaupili, newjm, zdali k tomu přigdete. Wasse dobré mjněnj a wynasnaženj schwáliti musjme. — Gen w tom gste dymbil, že gste gim tu swatau věc, Bohem a swatým Janem nám darowanau, zrowna w hospodě přednesl. Mjsto to nenj pro takowé věci. W hospodě gsau oni, dofonce ožralci a karbanjci, wšech swých smyslů zboweni, wšsemu zlému w šanc dání, gsaut bez uzdy a citu. S Bohem a věcj swatau se gim tu přigjti nesmj: neboť wše oni tu wůkol sebe porážegj, a z cesty odhazugj, což by gim w ožralstwj a karbanictwj přefázelo. Geden giž pod:

napilý, giný wjc, — giný docela i zpitý, podpálj toho, kterýž gešstě trochu střizliw gest: a tjm způsobem i neylepsšj wěc trpíwá, a co Bohu neymilegššjho by bylo, w hospodě od opilců a karbanjšků zšferedj se. Pro Boha, a k zisťánj Bohu libnýh wěcj, není hospoda mjesto přjhodné.

A n d r á š. Uznám to, W. P., wždyť gsem to dosti peprně okusil. Ale w tomto nasssem rozmlauwánj mi připadlo, abych poprosil, — nebudeli mi to Wassnost za hrubost a nezdworilost pokládati, — abyste sám o děditwój swatého Jana Nepomuckého w kázanj gasnau zmjnků učiniti ráčil. Snad zawěge ššťastně k nám Duch swatý, a snad uhodj pro nás ta ššťastná hodina: kdž budeme slyšeti hlas Wáš. Šsaut ožralci owšsem wylaučeni z králowstwój Božjho: a tak ššpatně k tomu se magj, aby hledali ho. — Snad ale na přjmluwu swatého Jana Nepomuckého a pomoci Božj nebude nazmar a nezapadne u wššech na ššťálu slowo Božj; a wěc tato swatá nagde aspoň u některých snadněgššjho průchodu. Gá a snad i tito mogi milj sausedé wěrně budeme se modliti, aby Pán požehnal djlu tomu. A potom gešstě gednau se poslušjm, mluwiti s nimi.

Š a r á š. Mysliteli, žebn kázanjm wěci té dobře se poslaužilo, mjle rád učinjm. Šned budaucj čtwtel, na swátek swatého Jana Nepomuckého budu o tom mluwiti. Wynasnažjm se dle možnoshi, a přemysljm pomoci Ducha swatého ten předmět k zisťánj wššech wáš. W

ostatnj pobožně se za ně modlete, aby Duch swatý ge obměčil, a s očí gegich oponu temnosti sňal, aby šťastně prohlédli. Duch swatý pak náš osvěti; — gá abych pohnul srdcem twrdým, a wy abyste šťastně k cíli předsewzatému přikročili: tak aby z toho swatému Janu Nepomuckému pocta, a obci nassj na přjmluwu Jeho prospěch duchownj přigiti mohl. Setrwáteli we swém sšlechtném předsewzetj: mohuť wám gako Moggjš u more rudého Israelitům říci: »Nebogte se: a wizte weliké skutky Hospodinowy, kteréž učinj dnes.« (II. Moggj. 14, 13.) Bůh bude mluwiti za mne a za wás. Wěrměž; neboť tak prawj Pán: »Wšecťo gest možné wěřjcmu!«

Rychtář. Ano wjra působj diwn. — Hora a wrch musj prý se wjře perwé uhnauti. Posilň náš mocná ruka Páně!

Slawjř. Denž Pán Bůh nebeský, aby zdařilo se djlo toto. Ale newjm! Unibý žádny neuwěřil, gať při wšsem wšsudn poučowanj a wynasnaženj, předce gen mnohý člowěk, gest bezbožný a bohaprázdný. Gen pauhý smjch a žert sī ze wšseho tropě, prawj: Aduž budu chtjt knihu mjtj, kaupjm sī gi od kramáře, a nepotřebugi bratrstwa Swatojanského, aniž giných záwazků; ano, nassj předkové gsau w nebi, a neměli swatojanských knih.

Farář. Můg milý Slawjřu, a wy wšsidni Milj! pozorně slyšte slowa má. Swět bezbožný negde ginau cestau, než widjwal giti bezbožnjka. Smáli gsau se bezbožnj před poto:

pau swěta i té prawdě Boží spravedlivými
 Noemem jim hlášané: proto ale potopa předce
 přišla. Zamrhowali bezbožnj řeč, proroky i sa-
 mého Syna Božího: proto ale předce gen národ
 ten bezbožný ze swého vlastního wyhnán gsa,
 prawdu wyhrůžel Páně sám stworzowati musj
 gačo wyhnanec a wssude gen cizozemec mezi
 námi, známku hněwu Božího nám před oči
 stawě. — Že si kaupj knihu od kramáře, neb
 kde ginde? Neměřte! nekaupj; prohenťj raděgi
 penjze a hřissně rozházi. A kaupjli: bude ossjzen;
 kaupjť coš marného a wsseho dobra prázdného.
 Černý muž, čaroděgnice Mežera, Melusina,
 Žiřkowo widěnj, a takowé plácaniny za penjze
 nestogi. — Že gsau gegich předkowé předce
 w nebi, gakkoli knih nemjwali a nečtali:
 muž také býti weliký omyl a prawý blud; zwlášť
 bylili tak bezbožnj gačo tito, — a pakli w praudu
 fagjcjm gačo w krwi Beránkowě neobmyli raucha
 swá, neprawostj posskwrněná. Žádným poslem
 nebeským nenj nám, ani odpůrcům těmto ozná-
 meno, ždali předkowé wěčné sláwy došli: a z
 pekla také nepustil Bůh boháče k bratřjm geho
 na swět, aniž Lazara poslal, aby oznámil jim,
 gať zle se bratru weče, — a aby napomenul
 gich k ssledetněgssjmu žiwotu, a k warowánj se
 místa, kdež bratr úpj na wěky. To gediné mu
 ořázáno, že bratřj geho magj na swětě Možjisse
 a proroky, těch aby poslauchali. Blud gest, že
 gsau wssični nassí předkowé w nebi, a že se
 tam i my gen tak zcela lehaunce dostaneme.

Gá wjm, že králowstwj nebeské násilj trpj, a
 gen fdož násilj činj, že ho uchmacugj: a že draze
 platili sobě mučedlnjci a swatj lidé wesměš, aby
 cestau přjmau po smrti hned do nebe giti mohli.
 Ano ďábelstň asj klam a podwod to gest, na
 způsob onoho, gakň i hned w rági promeden
 byl. Neboť gen sám ďábel může wnufati člo-
 věku, aby štetil, kdež se o takowau spasitelnau
 wěc gedná: a potom raděgi dwafráte i třifráte
 tolik na marnau a hřjssnau, aneb aspoň na
 ničemnau wěc wyhodil; gaťož se to při tako-
 wýchto štetných lidech obněgně stává. A nad
 to nadewššedšo powjm wám, w gakém nebezpe-
 čenstwj wězj člowěk, genž leda na ty kramářské
 knihy chce se wytažowati, a kterěžby mu rozum
 otewřeli a w dobrém geg utwřowalň, powr-
 buge. Sám gste wy, žednjfu, dobře-li se pa-
 matugi, gednau coš takowého nawřhl, kterať za
 nassjdň časů ledaťdosh dosti hrubě gazyňt rozhá-
 zanný má, kdež se i o wěcech swatých gedná.
 Gakpak asj bude š takowým ubožátkem, řdnž
 padlby mezi lotry takowé, ne tělo ale duffi mor-
 dugjcy? Cožť aš odpowj w srdci swém, byť i
 ústň se neozwal, — a čjm odolá tluchubowi,
 ged kolem sebe chrlicjmu, aby ž gehu tlachánj
 šřkodu newzal, kteraž potom sotwa řdo giný
 napravj, než smrt, kteraž owšsem každému člo-
 věku dobře umj šřhowati brenle, odkudkoliwěť
 najazené? — Dále, nesmj wám zatagiti, že
 sem i tam začjnagi také odpadljci gaksj se hý-
 bati: snad, že učeněgšj ž nich pozorugj, gať že

se s libowolnau tau gegich wërau i newërau pomalu fe fonci chýlj. Aby swých při bludu pořud možná posjili, a dalo-liby se dělati, ně-
kterau duffi snad i wërnau a wšaf neohraže-
nau ulowili: roznásegi oni, nabizegi, za welmi
laciný penizek, kdež se dá, prodawagi, a ba i
wnucugi knizečny gedem dobře napuštěné. Z
samo to písmo Boží za prawý hadrnický pe-
niz, ba i za leccos sem tam wnhazowati nic
se nestýdj; — písmo to swaté, z kteréhož sami
ani literky by neměli, by byli newzali od cirkwe
Boží katolické, a ona až pořud nestála gim
sama gediná za to, zdali že ona skutečně
a dogista písmo swaté gest; — ano to na šse
písmo swaté nám se nabizeti opowážugi za pe-
niz, genž i sám o sobě dolazuje, w gaké až
wážnosti oni ge magi, bycht ani o tom nic
neřekl, že ge kusé a dle samolibého, snad tam
po oněch Kafarnaitech zděděného uznání swého
libowolného, na negedné stránce i zlowolně po-
chraumané nám wtjirati chtěgi. — Katolík, genž
z wjry swé pořet wndati umj, brzy zwi,
na čem gest. Wj totiž, že to, což pořautně, poř-
laudně se pořytuge a prodawá, že ztěži co sprawe
dliwého a dobrého býwá: a — wngma písmo,
s kterýmž poř účtu písmu Božímu wúbec poř-
winnau owšsem newj co činiti, řdn mu z rukau
takowých by bnlo přisslo, — každaw knizečku tako-
wau brzy odhodlá tam, kamž ona vlastně patřj,
— a pořuhé nedá se tak snadno opáliti wje.
Wjť on, že blázen by byl, aby poř kohoš třeba

i dary bral, o kterémž již z daleka dobře znamená, že geg o wíce než o tisícce, — že geg totiž o wjru swatau, swatým Bohem nám danau, offi: diti, upřímné mínění má; — wji, že blázen by byl, aby dům kupowal na blátě wystawený: a byt on se newjm gať pěkný a aubledný býti zdál; to gest, že blázen by byl, aby knihu kau: pil, kteráž ledagakés bublinky z toho mozečku lidského nabubřité předkládá: a byt ona newjm gať pěkná a rozumně osnowaná se zdála; ano wji on, že hříchu těžkého, ne gednau fladbau od cirkwe, a časem w gístých případoslech i trestem od wrchnosti swětské ztíženého hříchu by se dopauštl: fdyby takowé knjžečky neřku kupowal, ale gen trpěl, a tať k roztrussowánj bludu a negedenkrát i ku podpoře ginostranných sferedných a bezbožných zámyslů přispjwal; zkrátka, katoljř w skutku wzdělaný bogj se slowa Ap: stola sw. Jana, genž w II. listu swém w. 10. přísně a bez wýminky dj: Přicházj:li k do k wám a toho učení nepřinášj: nepřigjmentě ho do domu, aniž pozdra: wugte. Nebo kdož ho pozdrawuge chce řjci, kdo s njm snad gakés důwěrněgšj spolky má a udržuge: máť spolek s geho skutky zlými. Hle! tať katoljř u wjře swé wzdě: laný a rozumný, wj a umj sobě opatrowati wjru swau, klénot ten nadewšfecky klénoty giné, kterýž gen gediný sám Pán nám dal, a aby se ho swětu dostalo, zase gen gedinau cirk: kem swau zřjdl, kteráž owšem w takowé

wěci welmi gest nedůtkliwá, a každého swéwol-
 njka a zpusťliwce težkau flatbau stihá, který-
 kolibý klénot tento a předrahé to zboží Páně
 opomáží se bezbožnau rukau přistřihowati dle
 mozku toho swého, i w časných věcech sotwa
 aš na pjd dosahujicjho. — Než — to rcetež mi
 sami, Wy Milj! gakt bude aš s nassjim ubo-
 hým mluwkau takowým, genž ani to kázanj
 dofonale schopiti s to neni, k tomu mnohé
 z něho přeslechne, a ginému nerozumj, — a co
 byl zaslechl, leda gen w hospodě zaléwá, a kar-
 banem toliko a ničemnými rozprávkami zadě-
 láwá? Gak bude s tjm, genž právě to odstr-
 fuge od sebe, cožby mu wjru swětlegšj a tudy
 dražšj učinilo, a na neywenš gen knjžku fra-
 mářskau do ruky wjzti myslj? Nepřismědčjte
 mi, že právě ten takowý i o wjru snadničko
 mohlby olaupen býti, gak mile by do sjtj oněch
 se zapletl, o nichž gsem powěděl, a kteréž sem
 tam od lidiček dle twáři a na powrch docela
 nespšodných naštrahowaných býwagj?! A chceteli
 poznati, gak náramné nebezpečnstwj gest, o
 němž tu mluvjm: wzpomeňte gen, co prawj
 Pán u sw. Mat. 10, 37. řka: Kdo miluge
 otce neb matku wjce nežli mne, nenjť
 mne hoden; a kdož miluge syna neb
 dceru wjce nežli mne, nenjť mne ho-
 den: — a kdo nalézá duffi swau ztra-
 tjt gi: a kdo ztratj duffi swau pro
 mne, naležneť gi; — aš gakoby řekl, »geli
 komu milegšj cokoli giného, nežli gá a wjra

má swatá, kterauž gá dal, tohož se odříkám a zahyneť. A dále sobě domyslete, dčeli kdo Pána a wjru od Něho danau toliko milowati: žeť owšem musj na oheň lásky té i příkládati, a geg rozněcowati; gelikož by gináť oheň tento brzy uhasinal; — a žeť owšem též bude muset z geho swaté wjry přigjmati, ne leda gen něco, ne leda gen co by se mozku geho zljíbilo, aneb co by mu kdoš swětem gdaucj podstrčil: — ale že wsse musj on přigjmati, gať Pán se prohlásiti ráčil, a řekl: Učjce ge zachowáwati wšedco, což gsem koli přikázal wám! O! to kruté gest nestěstj mnohých těch na wesneť i učeněgšjch panáčků, že ledagafýchs těch nižemných plácanin dosti oni přehlédnau: a gen z toho, čímžby práwě nenydřiwe měli se u wjře swaté posůlniti, do ruky newezmau ničeho! Z gaťž tedy muž sprostý a neumělý odolá, a čím on se ohradj w čas nebezpečnstwj? Budeli pak trpěti škodu wjry swé, aneb gi sobě zadá a ztratj: s nj — ztratj wsse, — ba wšedco; neboť tať prawj Pán: Kdožkoli wyzná mne před lidmi, wyznámť i gá geg před Otcem swým, kterýž gest w nebesjch. (Mat. 10, 33.)

Trnka. Dobře, že gsem s wámi šel. Welice gsem z toho potěšen, co gste mi z předešlého rozmlawánj wyprawowali. A co zase dnes welebný Pán nám předložil: to mne dozworzuje. Gať mile sám pro sebe hospodařiti začnu, bude to má nenyředněgšj štarost, abych

se dal do Dēdictwǝj Swatojanského zapřati, abych i gá zǝřkal wňhodyn tař důležitě, gařé wǝdjm nynj, že ono člowěku podává. Skutečná prawda, čjm wjce člowěř penjze w ruce obracij, tjm wjce mu dábel wnuřává, a brzyn tu, brzyn onu tělesnau a swětsřkau potřebu mu předsřřá, gen aby pro duřři mu nic nezbyřwalo.

Farář. Dneř dřjwe ukončjme nasse rozmlauwánj, proto že se gessřě gednau dohromady segdeme, a pař nasse záležitosti urownáme; abych pař se dozřěděl, co ařř gá ř mým swatojanským řázanjm, a wy řychřáři Strařo ř wassimi odpůrci gsme pořjdili. Wěru, nemohu gináče řjci, než že mi přicházj, gařoby řám zřř duch toho nebo giného člowěřa nadchnul, aby se této swaté wěci negen wyhřřbal, ale aby ře wssemu gessřě haněl a tupil, čemuž nerozumj, což sobě wyložiti neumj, a což do dneř přěř 1200 — gednotlřwých i celých obcj za dobre uznalo a řchwálilo; nic nepočjtage řěch, řdož pro chudobu do toho řřřawu wřtaupřři nemohau, a přědce gen w čřenj řwatojanskýchřknih řwau neřlepřřj oblibu nalezagj.

Rychtář. Ba — milý, welebný Otče! řřřby gen nezřednost a bezbořnost řěchto a gim podobných řřř na tom přěřřawala. Ale gegich zpustřlost a řřowadřlost přěwřřřuge řřoro wřředen řřřřř cit. Wřřřř přř Wassnostřně řřwalné a známé pobořnosti negednomu ř řařřwých řěch řřřřomřřřř ani dost řřřřřkau mřřř řřřřau odřřau:

žiti, ani dost rychlé rannj nebo welké kázanj odbýti nelže. Ty služby Boží mu negsau vhod, na kterékoli gde, ať gsau to rannj malé, nebo welké předpolednj. Nač se takowý nezbeda w kostele podjwá, wšsedko ho mrzj; cokoli se tam dēge, neljbj se mu; konce služeb Božjch nemůžse ani dočkati, aby gen gíž we winopalně na kořalce, nebo w hospodě se octl; při mšsi swaté i při kázanj — mįsto pozornosti a pobožnosti — celý rozdrážděný pobublává; a byt ſi weškerý lid, ano i celý chrám při kázanj, při mšsi swaté, nebo při gakékoliw chrámownj pobožnosti w pláči a w slzách se rozplýwal: nešťastný takowý i w té Swatyni Boží polohlaſtým žwaſtánjm wentržnost činiti a hřjſsnau tu pitomost na gewo dáváti se opowážuge. Mimo chrám wšsedko hanj a tupj, což ſi obec němu Dobrému se stává, a s geho zlotřelými obhčegi se nesrownává; to ale chwálj, což ſtu tečně zlého geſt. Tam owšem se mu lépe ljbj, kdež lůza nezbednost a prostopášnost tropj, kdež pohorſſliwé, hanebné a ctné ucho urážegicj řeči se tlachagj, a odkudž každy ctná duſſe utjká, oči odwracj, a uſſi ſi zacpává. Kdež chlaſt a karban se promozuge, tu mu nenj dlaubá chwjle; odtud se nedá pro celý ſwět wntřhnauti; tu i celau noc žtráwiti a žmařiti, ani za ſtkodu, a což teprwa za hřjch! — nic ſi nepočítá, a byt zatjm i celý dům wnhynul! — Meračte se horſſiti, že tať gaſi trpce mluwjm. Z wečera teprwa se mi coſ takowého událo. Gá ſebral wečer

mé děti dohromady, aby mi odříkávaly, co a kde dnes ve škole čtly, a z čeho od pana pátera vyslýchány byly. Seděl pak u mně známý geden náš marnotratník a ochlasta. On měl s ním gesstě coš gednati: a děti gsem gen odbyti chtěl. On však při čemsi takovém ani tu chvílku neměl stání; směšnau gakaus a prázdnau wýmłuwu předstjrage, ze swětnice odesel, — gako by nám chtěl říci, to že pro něj není. Řízkby giž gednau těch a takových wšsemu dobrému přelážegjicjch bezbožníků gen pořjdku we swětě se nacházelo!

F a r á ř. Stechtěgte se přjliš horšiti nad takowými ubožákj, milý rychtáři! Dobrá věc předce gen zůstane na swém stání: a byt takových i gesstě wjce bylo. Ti dobré věci pramálo, a nassj, o kterěz gednáme, nic tak mnoho neusskody. Ba, spjisse gj i prospjwagi: gelikož práwě tau gegich nerudnostj mnohému se oči protrau, aby widěl, čeho tuze a tuze gest třeba, — a čeho si on posawad hrubě newssjmal. O ně samy, — o ně samy, Milj! tu běžj! Neboť w prawdě, takowým newěrným, lehčým a wěroprázdňým katoljkům přegi, aby jim Pán dal přjležitosť, wjce a déle se modliti; to gest, aby ge auzkostj a bjdau nawssjtjwil. Neboť nedáli jim toho zde, wěřte, že přigde čas žně a sbjrkj, kdež přjsně kaulol od pssenice, — a wěgečkau na humně dobré zrno od pléwy přjsně se oddělj: — kaulol pak a pléwu negen k spálenj, ale k wěčnému a neuhasitelnému ohni pekelnému

odhodlal Pán. Vidé genž k ničemu dobrému miji se nechťej, pravé gsau mezi zrnjm pléwn: a pokud gešťe i dobrým překlážej, — prawým gsau kaukolem, genž zrůstu pšsenice šřkody. Dlauholi se aš hospodář nebesťh na to djwati bude; — brzoli čas žně určiw, nebesťé žence wyšle, aby wnmjšili gedno od druhého; — brzoli na kořen planého stromu zasazená sekera poslednj ranau na něj uhodj, a geg gačo neužitečný podejne: — toto wšse znáti nenj wěc nasse. Toi zná gen sám Dtec nebesťh. Wn toliko wjme, že se dogista štane; gelikož slowo Páně prawdiwé gest, a na wěky žůstawá. Ano, my wjme, že gest Bůh dlaho šhowjmagjci: — nikoli ale necitelný a o náš snad wědomosti nemagjci, aneb snad ke wšsemu lhostegný. Budte pozorni na má kázanj w chrámu Páně: — a sami uznáte, že ti a těm podobnj bezbožnjci, a šřpatnj katoljci, gen sami sobě lože šřpatné štelau: — Bůh pak že Bohem žůstawá, a každau dobrou wěc we swau ochranu bera, gi na wěky chrániti nepřestane. Nchceli gedn, bude chťiti druhý a třetj; gedn se zdráhá, — druhý a třetj běře mu z ruky anebo od ruky palmu wjetřštwj a odplatu š nj. Bůh gest w swých šřkutcjch přepodiwný a nezpytatelný: — a Duch swatý předce gen wěge, kde chce. — Zdáli se nám, že gačakoli wěc dobrá flesá a padá: — tudjž ona se mocně zase ze žřjcenin domnělých pozdwihuge, a gačo mrtwé z hrobu wštawagjci tělo, prštem hrozj žiwým na swětě, ani se o

žlázu dobré věci pokračuj. D věc dobrau
přijíš se nebogme: Bůh gi nikoli klesnauti nedá.
Widjmelí coš tomu podobného, — gest to gen
nasse krátkozraké zdánj: Bůh to znenadánj, hle-
démůče w giném swětle ukáže krátkozrakému oku
smrtnedlnému. — Za časů mučedlnjšků ne gednau
tať se stalo. Hle! biřicowé wedli gsau křesťann
na poprawu k smrti mučedlničé. Tito wssak
wahagj, ba i klesagj u wjře: negsauce dosti
statni, a pro pjď života toho pro ulewenj sobě
zradu páchagj nad Pánem, w něhož dřjwe byli
uwěřili. Mjsto nich na samém poprawišti bi-
řicowé, genž byli ge wědli, po koruně swaté
sáhagj, šjje swé pod meč podkládagj, a w to
okamženj, co měla státi koruna na hlavách
oněch, snášj se nad hlavny těchto, podiwně, ano
i zážračně dosti. Právě coš takowého podává
nám náš Breviář na den desátého Března, na
památku 40ti swatých Mučedlnjšků. Čtyřicet
totiž k smrti wywedených křesťanů prosj upěň-
livě Boha za čtyřicet korun. Odpadne z nich
geden a korunu sobě zadá: — a wssak hned na
mjsto odpadleho na modlitbu předešlau dosa-
zuge Bůh Melithona, wrátného žaláře, gaťožto čty-
řicátého — k doplněnj počtu se nedostawagjeho.
Kuce vlastnj geho nábožné matky staly se lůžkem
smrtnedlným swatému synu, — w gegjmž obětj
Ducha swatého nenswětěgšjmu Twůrci odemzdal,
a k čtyřiceti Mučedlnjškům připočten gest.

A n ch t á ř. Ah! toť owšsem podiwné gsau
cesty Boží!

Farář. A tak to máte i při naší svaté věci. Tu jeden škrty a stokrát v ruce obrací deset zlatých stříbra, — lituge gich dáti k ústavu Svatojanského Dědictví: — a v tu samu hodinu obětuge ge, — a snad gestě wje — karbanu a ožralství. — A zdáby to pravým ďábelstvím se nazwati nemělo, gesto z toho tolik hříchů, newolj, mrzutostj, ano i ztráty celého gmění pocházej. Na duchownj věc ge obrátiti, to mu gich tuze ljto: ale kamkoli ginam i dwog násob marně wyhoditi, to srdce nebolj. Zatjm ale Pán bďj, a na místo takowého zpozďilce i hned wzbuzuge giného, genž i stonásob nahradj. Nepamatugete se gij na ty duchownj Panny, gimž nebylo ljto, i celý tisíc zlatých stříbra na gednau Dědictví swatojanskému obětowati.

Wšidni. Ba, ty to zagisté a skutečně za giných sto wynahradili; a proto také stokrát wje wezmau, a životem věčným wládnauti budau.

Farář. Nuže, tedy důvěrně se o to pokusme, gať umluweno: Pán přispěge! S Bohem do budaucj neděle!

Rozmlauwánj čtwté.

(Předessij, a rychtár ze Slawjkowa, host to z osady as čtyry mje vzdálené, gsa tu na náwstěwu u welebn. Pána, kterýž as před desjti lety u nich gsa kaplanem, tohoto muže pro zpráwnost geho welmi byl zamilowal.)

Farář. Na dnešnji neděli gsem se těšil; nezklameliž pať mě naděje?

Rychtár. Ba nezklame, W. P.! Wšše mimo nadánj dobře stogj. Předce gen pewná a stálá wjra diwny plodj; neboť s gakausi gístotau račte minulau neděli mne ubezpečiti, že uwidjm weliké skutky Hospodinowy, gako tam w přewedenj Israele přes moře čerwené: a ono stalo se. W té wjře ráčil gste kázati: a tau i gá posilněn, přednesl gsem našj obci gessťe gednau pozwánj k Dedictwj Swatojanskému; důwěřuge se, že snad tenkrátě sjmě swaté na stálu nepadlo. Z kostela na swatého Jana Nepomuckého po

dokončených velikých službách Božích přigda domů, stavěl jsem se trochu na oko, jakoby mne z dnešního parna hlava bolela, a řekl jsem, aby jen s Bohem rodina má obědovala, že si v komoře pozdřímnu a malíčko oddechnu. Zatím jsem si myslil, že nám Bůžnost v pátek po třetí neděli v postě svatě Evangelium o Pánu u studnice Jakobovy čísti ráčila, že také mám dnes jiný oběd, — gehoř oni, neznaž. Učinil jsem tak, abych jen k slovu svému dostátí mohl, u oběda zasmušile nasedl, a rodině své každý zármutek nezpůsobil; a abych ten čas mohl strávití bez překážky, že jsem si umínil v modlitbě, postu a samotě — aspoň poněkud dle příkladu milého Spasitele na pausťi se postýcjo, a k auřadu svému se připravujcjo. Pokrmem nebeským dopoledne posílněn, modlitbau a postem odpoledne utužen, povstal jsem v plné síle těla i ducha z křesadla od kříže, dal obec svolati dohromady, a jako silný lew, ničehož se neboge, wstaupiw, na wšsedn nás mýtj a překážky nedbage, důrazně jsem jim cíl a konec naší dnešní schůzky předložil. Ani sám newjm, kde jsem slova a sílu wzal. Z nemyslím jináč, než že sám svatý Jan mi pomáhal; on zagisté tu mocným patronem nábožného sgednocení našeho se býti prokázal. Mluvil jsem od srdce k srdci: — a hle! ti neznamenitější hospůdkárowé a křiklauni z rozsápaných a rozlobených wlků proměnili se na tiché beránky, a mne mluvjcjo poslauchali bez

roztržitosti. Wida a znamenage panugij ticho w swětnici, změnil gsem swůg mocný hlas w gemněgšj, — a pobjzel gsem, abychom pro wšseobecne dobré nasse i potomkůw dnes na památku swatého Jana Nepomuckého z příčiny nasseho vlastního duchovního prospěchu do geho Dēdictwj dobrowolně wstaupili, swatému Janu w nebi, a panu faráři na zemi té radosti dopřáli, aby gednau giž aspoň některak na nás seznal dobré a poslušné osadníky, žádost geho plnij; a tak abychom upřimnau geho horliwost u wnhledáwánj nasseho vlastního dussewního prospěchu uznali a aspoň tím wděčnost swau osvědčili.

Farář. Wýborně gste wěc swau konati začal. Což ale docela žádného odporu gste neznamenal?

Rychtář. Někteří w hromadě — wšak ale zdwořile toto mi řekli:« Zdá se, gafo byste se dnes na nás s welebným panem farářem byl spikl, nebo se s ním byl umluwil! Na to gá hned: S kým byste byli uhodli, co a gať se stalo. Rýžbn každý představený obce s swým duchowním pastýřem o dobré obce se radil a štaral, a občané obapolné rady poslechli: bylo by blaze obci.

Farář. Wýborná odpověď; gať pať to dále wypadlo?

Rychtář. Wšickni šhromážděnj wstali: — gá umkl, čekage, co se diti bude. Tu — Dēdictwj Swatojanského hlavní odpůrce, aš

to tato slova gal se we gměnu wšech mluwiti: Nám wšsem, — mluwiliť gsme o tom na cestě žiřkostela, — welebněho pana faráře kážanj dnešnj welmi se zaljbiło. — Dáwno náš ten dobrý pastýř hledá a také ostatnj owce-má na swé straně. Pauze náš, a pro náš rozléhal se geho silný hlas dnes w chrámu Páně. Dneš gsme ho slyšeli; — a neshlussi zatwřzowati k hlasu Božjmu srdci swých; kdo wj — budeli wje hlas takowý k nám zniti, a pohneli Bůh srdcem našjim. Uchopme se dnes toho božského k nám mluwjícího hlasu: a dneš se mu, dáwno za námi trmácejícímu pastýři nagiti a žiřkati deyme. — Wám za wassi starost, milý a dobrý ryřtáři děkugeme. Odupuřte nám náš býwalý daremný a prostopášnj, — před Bohem i před swětem hrěšnj život: a přigměte náš za nowé, tiché a bohabogné sausedy i s rodinami našsimi. — Dnešnjm dnem wstugugeme do Dědictwj Swatojanského, a spolu do nowého žiwota; — do žiwota ctnostného, šlechetného a bohumilého. Podjwente se gen za krátký čas na Waldekow w způsobech a polepšenných mrawech obnowený; — a nepoznáte wje starý Waldekow gen dle střech a stawenj geho.

Farář. Ž toť bych jĩ byl přál, abych byl newiditedlně u prostřed wás stál a poslauchal.

Ryřtář. Byloby se Wassinosti gednoworné gednánj gistě zaljbiło! Welebnému Pánu — mluwil dále tžž řečnjř — doneřte dwacet zlatých střjbra za náš wšechň, aby naši obec

Waldekow pro Dědictwji Swatojanské milosti-
wě zaznamenal, při nejsvětějšj oběti oltářnj
w Oktáw sw. Jana Nepomuckého náš wšsedň
gako nowý aud toho giž sesíleného těla Dědictwji
Swatojanského Bohu představil, a náš za živa
i při smrti do přjmluw swatého Jana Nepo-
muckého poraučel. Přitom nezapomeňte, —
než my sami se mu poděkujeme a ho odprositi
budeme moci, uctiwě ho poprositi, aby nám
odpustil, řdn — a cokoli by na náš daremně-
ho, — bolest a trpkost mu působicjho byl zaslechl.
Spolu též geg ubezpečiti můžete, — že bohda
starý a daremný život do obce Waldekowské
se wjce nenawrátj: — a to že bude dnes swa-
tému Janu Nepomuckému na geho slawný
den — uwitý wěmec, a we Waldekowě posta-
wený na wěčné časj geho chwálu hlásagjci po-
mnjť. Na to obrátil se k ostatnjm w světnici
shromážděným sausedům, a skoro gaki s plácem
powědel: »Na wás, wy chudj, gako gste wy, te-
saři a zednjku, wy wšsicni domkáři a wodruzj, —
žádných peněžitých přjspěwku nežádáme a nechce-
me; knih ale stegně s námi užjwati budete.
Tak gako sobě žádáme, aby náš swatý Jan
Nepomucký ze swé ochrany newywrhl: tak my
geho swatau ochranu a mocnau před Bohem
přjmluwu gať sobě tak i wám wšsem přegeme;
oběť také mšj swatých a ostatnjch modliteb, ať
gsme gedni i druzj stegně aučastni. A ta gest
nasse gediná žádost, gako my wás tu do bratr-

štwá swého rádi přigjmáme: tať aby swatý Jan
wssem nám wespoleť stegně oslawenij wnmohl.« —

Farář. Nuže, Pán Bůh budiž weleben!
Wńborně gste, muži sľedhetný! djlo swé wnmowl.
Wasseho sľedhetného gednání, a neumďleného
wynasnaženij k zjstání obce Waldekowské pro
ústaw Dědictwój Swatojanského bude zdegsj
farnij pamětnij kniha pro pozdnij potomstwo swěd-
kem, a žiwým hlasem bude wyprawowati čest
a chwálu wassi; ostatnij odplatj wám nebe.
Srdečně wám wsseho dobrého hognau aurodu
w té mjře přegi, gakáž dosľýchám, že w milé
mi až posud obci Slawjowě den ke dni wjc a
wjce se gewj. Geliž tomu tať, wy milý můg
osadnjku býwalý?

Slawjowský. Nemohu gináče řici, a
kolikrátkoliv se s nassjm Welebným Pánem segdu,
negsem ani s to, abych se mu za to wnnasna-
ženij dosti naděkowal, že nás do Dědictwój Swa-
tojanského přinutil, a nám cestu k lepšjmu uká-
zal. Welebný Pán náš napomjnal nás, dobře
a wěrně nám kázal, — a wssecko sľlo na žmar.
Nedělnij a swátečnij odpolednij zrušřilo, což krušřná
dopolednij pastýřská práce wñstawěla. — a co
nepobořila neděle a swátek, dobauralo se w
témdni na dlahých zimnijch wečerech. Šťastná
hodina byla to pro nás, w kterauž gsme do
Dědictwój Swatojanského wstaupili, a knihami
z něho wñcházejgjcimi podaření byli. Welebný
Pán náš zápisnj listek za sebau podržel, a knihy
nám dobrotiwě obštaráwá. Od té doby ge

pořog a ticho w obci. Kdo u nás nebyl, leč před rokem, a přigde k nám, co čtenj Swatojanských knih mezi námi zavedeno gest: nepozná náš Glawjkor gen po střechách a stavenjch. Neboť dřjwe, co upracované a zemdlené tělo o swatwečerech nedělnjch a swátcejch odpočjwalo, nacházel zlý duch potrawu a wyrážku w společnostech pigáků, hráčů, a ginných nezwedů. Gaf těch dřjwe wždy přibýwalo, tať gich nynj ubýwá; za to ale přibýwá na zemnitřnj i wnitřnj wzdělanosti mládeže. Na mjiště rozpustilosti mládežské, a hluchých zábaw dospělých, nastaupila gakaši sluffnost a tiché weselj. Widjwalit gsme nezbednosti, pralice, a giné rozpustilosti, pauze ze zahálky zmláště o swátcejch powstáwagjci: — nynj giž žřidly. Karbanjky a pigáky má nasse obec, spatřjli takowé kde ginde, — za rozumu zbarwené a pomínuté; i hrozj se widauc, gaf do sebe ligj, až tu gisťru Božjho rozumu w sobě uligj: — a děti z nich gako z bláznu smjch si tropj, za nimi běhagjce, a djwagjce se, gaf ti smyslů zbarwenj ožralci w blátě se wálj, a ti, genž při kartách seděti zůstali — negednau s krmawau pranicj karban dokončj; a mnohý z nich s prázdnaui kapsau — notně od ostatnjch wnsmán byw, — smutně odtáhnauti musj.

Waldefowský rychtář. Jnu — bohužel, bohužel! tať — práwě tať gest i u nás; denž Bůh, aby se to tať tať šťastně přetrhlo; denž Bůh, aby byl Waldefow druhým Glawjkorowem!

Slawjowski. Dá wám to Bůh; swatý Jan Nepomucký wám to wyprosj. Čtenjm těch krásných knih dává Stec nebeský Ducha swatého těm, kteříž ho o něj prosi; — a teni nás naučí všemu, zvláště co ku prospěchu dušším našim slauží. Od té hodiny, co jsme si obljbili Swatojanské knihy čísti, wzalo ršsedko na sebe ginau twář. Gindý na přástwách ledagafés lživé pohádky, prawé pleškotiny se powjdávaly, ršsedko se smávalo, křičelo a chechtalo; — zvláště mužské pohlawy zahálkau, marným žwáním, dwogsmyslými šprýmý na pohoršení člověka, cit a stud magicjho, a na urážku Bohu, celé hodiny a celý večerní čas mrhávalo: nyní — se w stágych obstarává dobytěk hned z večera, aby se mohlo po večeri zasednauti ku čtení. Všedky wodnes wyslé knihy mám pod swau stráží a ochranau, rozdávám ge, po třidě do statků, aby rššicni ršsedky pročístí mohli. J čteť tu buď sám Hospodář wážně, aneb i gindý dítě školnj, an ostatnj po swětnici praci swau se zabýwagi; ršsedko w swaté gafěši tichosti poslauchá čtaucjho; časem se o tom i giném předmětu, o kterémž se čte, důwěrně pohowotj, a wjce se rozeběře, — dokonce, geli tu kdo, genž maudře promluwiti umj; — a w znamenitěgšj dny dokonává se tato každodennj, mrawý a mysl zlepšugicj školá s modlitbauswatého růžence. Tak nám při užitečném čtení a poslauchání uplyne celý týden, a ten pořádek u nás zavedený zamezuje zlému

duchu vssečen do srdci nassich přístup, aby
 škodného kaukole a zlého semena od gedné ne-
 děle do druhé zasíiti nemohl. Nad to pak pro-
 spěšným duchowním pokrmem² častěji se bavjce,
 patrně poznáváme, že kázanému slovu Božímu
 od času toho mnohem lépe rozumjme, a z něho
 mnohem většjho prospěchu i potěšení přigj-
 máme, než kdy gindý. A zpomenuli, gaké ty
 nasse řeči a rozprávky dřjwe bývaly, — co se
 tu, mygma věci hospodářské, ledagakýchs mar-
 ných, ničemných a ba i kolikráte nepravostných
 blekotin při schůzce nažvástalo: tuť wěru mi
 srdce přetýká, a rád welebjm dobrotu Swato-
 janského ústavu. Prwět mnohý ani newědel,
 o čemby předce něgak rozumně a maudře pro-
 mluwil; ted se nám gazyň gináč rozmazuje.

Farář. Wýborná to řeč, — a blaho-
 rodné owoce z čtenj Swatojanských knih. Bu-
 daucně nebudeme my dbáti na žwáce a hánce
 dobré věci wúbet, a zwlášt ústavu Swatojan-
 ského, přisselzliby takowý nesmyslný mezi nás!
 Slyšjmeť zde muže, slova prawdy mlujcjh,
 čehož gá sám swědeť gsem. Uposlechněm pěkně
 gen swých, s wěrnými předce gen dobře smý-
 šlegicjch duchownjch pastýřů: a ty wěřjci ku
 čtenj slova Božího wždy pomzbužowali, a do
 dneška pomzbužugi. Nábožné od nich podané
 knihy gsau nástrogowé k rozněcowánj milowánj
 Páně; každodenně se má w nich čjsti; magj
 se za dopisy považowati, gež swatj s nebe po-
 silagi, aby nám cestu tam ukázali, a statečnosti

nám dodali u fráčenj po cestě té, nám mdlým
owšsem obtížné. Obcházjť pokussitel za dnů
nassich dnchtivěgi a hltawěgi, než gindý: pro:
tož střezme se, pošlu berauce z knih dobrých.
Nachylme a nakloňme se k tomu blahodatnému
Swatojanskému ústawu, o spasenj dussj a ná:
boženských knih wydawánj pečugjcjmu. Kdo ne:
může hned gměnjm swým dle libosti wládnauti,
opatřjž se aspoň wýminkau, — — pakliby tě
Bůh dřjwe z toho swěta powolal, než gměnjm
swým budeš moci swobodně wládnauti, že —
kde — a gakkoli z toho swěta půgdeš, — kdýž
nemohl za žjwa, — aspoň před smrtj swau
wstlupugeš do Swatojanského Dědictwj: a po:
denž pak na obět ústawu tomu swau strownau
aneb i wětšj požůstalost, s tjm doloženj, aby
milý Pán gako křest žádosti přigjmá, — tak i
twau na wěčnost a k Bohu se ubjragjcj dussj,
gako auda Dědictwj Swatojanského milostiwě
přigmauti ráčil; ochrana wšak a přjmluma sw.
Zana Nepomuckého a celého geho ústawu, aby
gi Bohu předstawila, a gi od pokut přjsných
za přispěnjm a pomocj tolikerých modliteb a
obětj oltárnjch wyswobodila. Na to pak nade
wšedco i to rád sebě předkládám: Gak mile
k ústawu tomu přispěgi, napomáhám wěci do:
bré, wěci, o njž učil prosjti Pán: »Přigď frá:
lowstwj twé;« a to zásluha zagisté milá. Přj:
spěgi-li ale, aby ústaw ten takowý rozmáhal
se: an! z každého spoluauda, genž tudy porě:
šfen, poučen, k dobrému pobjdnut a roznjcen

býwá, třeba i po smrti částčka má mi z toho připadá, o čemž mi povjďá wyučugjci cirkew Páně ta slowa: »Neumělé učiti, hřessjci trestati, pochybugjcm dobře raditi, zarmaucené těssiti.« A to sobě gá za trochu wětšj posklad pokládám, než abych i newjm gať welikého statku nabył. A gessťe wám, milj, powjm, že zwlášť na nassjch časů skutečně to tak se počítá. Kdožli totiž z nassjch učeněgssjch s něgakau i zamilowanau knjžec̃kau, a třeba giž i s pisničkau se wytasj, a ona gest těm pánům whod: i toť hned se hlásá, kdo wj, a co že prý za kus wywedl člowěk ten, a gať že prý celému národu tjm prospěl a přispěl. A ona celá ta wěc nemjřjwá často k ničemu ginému, než k polehtánj ussj, ku krmenj smyslů, a ku poslauženj wzácnému tomu panu Břichu, a wznessené panj Žádosti těla! Je pak se při nassj poswatné věci o něco docela giného gedná: toť owssem i hned zdaleka sobě rozpočisti můžete. Než, směgj-li ti pánové o wěcedh swých tolik hluku nadělati, smjm i gá si dowoliti, a řjci: Kdo gediný hałjř k Swatojanskému Dědictwj přiložj, a dle možnosti swé ústawu tomu napomáhá, ten že stokrát platněgssj zásluhu má, než onano gest; a že stům, tisjcum lidj i celému národu swému stokráte lépe k prawé oswětě poslaužj, než kteřykoli spisatel takowý.

Waldefowsský rychtář. D, to w prawdě weliká gest wnhoda! Ale přigmeli as Bůh tu za žiwa napsanau anebo swědky potworzenau

můli; a přijmáli pak také to ústav Swatojanského Dědictví?

Farář. Čemu věčná a nebeská dobrota přelázků w cestu neklade: — tomu ani časná a světská odporovati nebude. Dívají-li křtu žádost cestu do nebe, — prvo nečistému před Nečistěgssjho, — hříšnému před Nešwětěgssjho: — nezavírá ani ústav Swatojanského Dědictví dvéře své tomu umjragjcimu, — genž dříve do ústavu wstaupiti nemohl; ano propůgčuje se mu — myslí, srdcem i ústy co přijmuvce před Bohem. — Wslechněte poslednj můli umjragjcjho, — přijměte pozůstalost pro ústav Swatojanský odhodlanau, doručte jí kam patří, a gisté ústav we wšech audech swých konati bude to za mrtvého, — což by byl konal za živého, — a což za gednoho i druhého konati se zamázal.

Waldeckowský rychtář. Děkuji srdečně, že nám tuto nowau, přemilau wýhodu oznámíte gste ráčil. Museli gsem to we Wassnostiném kázanj přeslechnauti. Už to také nassim sausedům powjm, budau zagisté z toho mji radost.

Gablouka. Předobrotiwý gest Bůh we wšech věcech; přepodiwné gsau cestý geho, na kterých o dobro a spasenj dussj nassich se stará, a náš Duchem swatým oswjčiti a naplniti chce. — Gať překrásně on to seménko slowa Božího do srdcí lidských nasswá, tak že ani — kde a kým ho rozswwá, neznamenáme, a o gemném

wěterku, genž ge sem tam zawjwá, gasně a patrně ani newjme! Rád Dn nepatrného, gať se zdá, nástroge užjwá, a tať na wlas dle Wasšnostiných slow wěge Duch swatý, kam chce.

F a r á ř. Dwssem žei wěge kam chce. Ducha ale dobrého dá Dtec nebeský wsssem, genž wraucně zaň prosj. A ten Duch swatý, řdnž přigde, wléwá do srdce wznessené a mohutné dary swé, a gimi usnadňuje plawbu nassi duchownj. Plawba daťj se, wane-li klidný wětřík. S kěžby s nebes wěsse zawjtal i k nám, a na diwotagných swé milosti perutjch náš pomozness k stánowissiti blahoslawenému! A ta gest má naděge, že sw. Jan Nepomucký o to dogista newwjce před trůnem Božjim a zwlášť za ty prosj, řdož srdce naklonili k ústawu, genž práwě ty wěci za účel swůg hlawnj pokládá, po kterýchž i geho, Pánu wěrně oddané srdce u wězdegssjim geho obcowánj wždy newwjce bylo bažilo. — Než wnprawtež, co gste dytěl řjci o rozsřwánj slowa Božjho do srdci lidských cestau a nástrogi, genž nepatrnými nám se zdagi býti.

G a b l o n k a. Neračtež gen, prosjm, co řeknu, za sprostau, a snad i směšnau wěc pozčjsti! Znáám sprostého kalaunkáře, genž, aby se wňžiwil, chodj še swým nepatrným zbožjim po wesnicjch, po osamělých mlenech, a giných sem a tam od wesnic wzďáleněgssjch přjbytcjch a po gednotliwých samotách, w nichž owsssem taťé lidé přebýwagi. Řdnž gsem ondyno s fůrau obnřj na noc přigel do wranowského osamělého

mlečna, musel jsem čekat až do rána, než jsem po giném mleči mohl spát. Po večeři gal se tento s osudem svým spokojený a Bohu zcela oddaný kálaukfář k přítomným mluviti, »že má nad to, kteréž nyní vyložil, ještě pěknější zboží, a to až vespod. Bylo-li by přítomným milo, aby i s tím se vytašil: že rád hochů i diweš jim potěší.« — Ze spodu sprostých tkaniček vyňal pak v papjru zaobalenau populární Dogmatiku Zirsšlowu; »a tu,« pravil dále, »co drahý klenot a co nedražší zboží s sebou všude nosím, a kamkoli večer na noc leh přigdu, všudy čítávám, a lidé mě rádi poslauchají.« He! gať podivně Bůh to své slovo rozšírá, — a i ten na samotách bydlící, — od chrámu Páně — a od vyučování křesťanského vzdálený lid, pro nebes království žištěvá, anebo k dokonalejšímu vyučování připravuje.

Farář. Ba, to věru není směšná, ale raději všeho umázení hodná věc. O! gať ty cesty Páně skutečně jsou podivné, a v pravdě co plně dobroty a péče o naše duchovní dobré na všech stránkách patrně a zřetelně se nám projevují. Takové jsou z věššího dílu nezpřítelné cesty Boží, a vždy On k vyvedení velikých a znamenitých svých skutků nepatrně volí nástroje, aby nikdo sobě nepřisoboval toho, čehož jediný vůd On sám byl. Tak roznáší z knih náboženské sprostý kálaukfář po jednotlivých samotách předrahe to

sijně slova Božího! Komuž tu nenapadne, žeť
 i milí ti swatí Apóstolové nebyli než gen ry-
 báři, a swatý Pawel wňžiwý swé časné
 pracj rukau swých že dobýwal. O milí! pro-
 pŭgčugtež i wy se rádi, kde — a kďokoliw gste,
 za nástrog Boží, a budete hned dobrými posly
 — a apóstoly. Bůh umj z nepatrných wěcí
 wywáděti weliké a znamenité; oní malickým
 zgewil, což skrnl před maudrými. Dogista také
 kalaunkár onen wjce gich Swatojanskému Dě-
 dictwji zjiská, an každý wečer, kam na nocleh
 přigde, slovo Boží čísti a lidé ho pilně po-
 slauchati budau: než mnohý wáhawý a pro
 Swatojanské Dēdictwji wlažný aneb studený ka-
 toljš, pakli o tom ústawu důrazně promluwiti
 nechce. Nad to gest takowých příkladů i wjce.
 Gako do těch samot nepatrný kalaunkár sijně
 slova Božího s swým zbožim roznášj: i geden
 z těch, gestto dřiwj do Prahy po wodě plawj,
 a na wodě celé garo i léto pracugj, kaupil
 Žirskowau Dogmatiku, a čítawá z nj o poled-
 nách ostatnjm při obědě sedjcjm spoludruhům
 swým. Náš pak obecnj slauha newyhánj stádo
 na pastwu gináč, leč s knihau spasitelnau a s
 kusem chleba w tobolce. Dogmatiku giž přečetl,
 a nedáwno mne žádal o Bohumila, a po Bohu-
 milu swatého Frantisska Salesia. Z protož ničjm
 my se w tom meyliti nedenme. Podporugme
 gať gen můžeme nasse Swatojanské sgednocenj.
 A Swatojanské koraubwi se utjkejme, a pod
 nj w statný bog wstupugme! Sgednocená sija

a sworná aučiniwost dobude nám geho zalíbenj a pomoci, a namáhánj nasse blazj aučinkowé doprowázeti budau. Mnoziť, hle! sotwa gednau za týden w neděli a we swáteť do chrámu Páně přigiti mohau; a zimnjho času stáwá se to gessťe řjdčegi; ostatnj čas, nemagjce dořónalých knih, tráwj z wětšjho djlu w kartách, w hospodě, aneb w hřissné zahálce. Ginj nedělnj a swátečnj den gen k swému wyraženj obracj; gessťe ginj zahálce howjce, přicházegi k neprawostem, nad kterýmž pozděgi, přissedse k sobě, se děsj; a mnozi w newědomosti swé ani na Boha, ani na dussi swau newzpomenau. Naproti tomu mnozi, kteřjž slowo Boží w chrámu Páně slyssj, gessťe w domácnosti wjce zwěděti dychtj; a mnozi na lůžko bolestné umrženi bywssse, řdnž wywázli z nemoci swé, dychtj po nawedenj, gakby w Pánu Bohu swém potěssenj swé nalézati měli. A proto — proto o rozmnoženj a zwelebenj Dēdictwj Swatoj. Každá usslechtilá dusse ussłuže; a budsi ona z wyššich aneb nižšich třjd lidstwa: ba! aby owoce a užiteť z něho i k neyemensšjm přjstupu nabył: spanilomyšlnj zwlássťnj w tom sobě počjtagj zásluhu swau. Tu nedáwno teprw pjssse mi o tom geden milý přjtel můg. Gednau hodinau přj, stalo se, že gisť pan wrchnj a spolu práwnj 10 zl. stř. k němu zaslal, žádage, aby geg k Dēdictwj přiwěliteli dal; a w tutěž hodinu weledústogný děkan wůbec to nad mjru zaslaužilý, wssj wážnosti hodný duchownj saused pána, 20 zl. stř.

s tau wýslovnau žádostj mu poslal, aby chudí a žebrákové na osadě geho l' Dědictwí připogeni budauce, duchownjho toho dobra užiti mohli; za zwlášttnj, wěru, gen samým Pánem Bohem mu wnuknutý nápad, sám také Pán zwlášttnj gemu odplatu uchystá.

Slawjko wský. Uu! toť zagisté blahotinný nápad! Kuš chleba, obnossenný oděw i peníz bratru podaný, gest owšem almužna; ale gen pro to tělo. Tento pať duchownj pán pomyslil wěru! spanile a wýborně na almužnu. duchownj, na almužnu, na kterauž snad co knihy se tisknau, pomýslely dusse ušlechtilé! Neboť že i nassi předkové mnoho knih čítawali, důkazem gsau nám staré, nynj roztrhané a sešlé postilly, sbírky starých písni, a giné těm podobné knihy, gichž sobě člowěk cit magicj až posud mnoho wáží.

Farář. Dobře máte! Z před námi čítawali lidé mnoho knih; gen že po hřichu! co ze starobylosti sem tam se uchowalo, z wětšjho dílu potřhané, rozedrané, nedořkané, a také i času nassemu nepřiměřené gest. A mezi tym kogi se také mnozi tym domněnjm, že dosti na tom, magili gen gaskau chatrnau sbírku starých písni; magili gen gaskau třeba nekatolickau biblij.* mnohý třeba i nakazliwau knihu si chowá, gakež od odpůrců wjry nassi saukromě, gaf čkáme, — pod rukau w neylewněgšj ceně, a

* Že takomé se za katolické prodáwagi, osobně se přesvědčil Redaktor.

dosti hogně se rozššírugi; aneb gen tať ledagas
 řěs paběrky si uchováwa, kteréž ani za to ne-
 stogi, aby se knihau gmenowaly. A na sta gest
 gich, kteréž i tu sebe lepšši knihu za zhola zby-
 tečné zboží považugi. Meduhy tyto, — dušsem
 zle škodliwé, — uzdrawiti nám gináf nelze, leč
 rozššírowánjm nábožných a poučugjcich katolických
 knih. A k tomu dopomáhá nám horliwé roz-
 ššírowánj ústawu Swatojanského. W tom —
 w tom by měl zwlášt duchownj, ale i každý
 wěrný horliw býti: a neomlawati se, gaťo by
 na rozššírowánj knih mezi lidem málo záleželo,
 aneb gaťoby zhola nemožné bylo.

Slawjť. Gá bych myslil, že ani tať
 zpozdlého člowěka býti nemůže, genž by po-
 třeby čtenj dobrých a náboženských knih pro
 nás neuznáwal. Pokusjmeli se gednau o zlep-
 ššowánj nassich časných statků, nedbáme na žá-
 dné překážky, a wšsedn predsudky, že by to
 předkové nassí nebyli dělawali, za prázdna
 máme námjtku; prawjce, gen řdyž ge to dobré
 a lepšši než gindy! Pokračugeť se we wšsem čas-
 ném umění, proč ne taťe w umění duše a
 Boha se týkagjcim? Předkové nassí bydleli w špat-
 ných chatřich, a nynj sjdlj w nádherných přj-
 bytcich. Uznali-li gsme potřebu toho, uznáwem
 mež i druhau mnohem důležitěgšši: tu totiž, aby
 i duše nasse usslechtilegšši w krásněgššim přjbytku
 časném přebýwala, a pro wěčné přjbytky ne-
 besťké šchopněgšši se činila. A řdyž se nám mi-

lým ústawem Swatojanským k tomu ruka poždáwa: i cožbychom se gj nechopili?

Farář. Právě a dobře gste řekl. Po, třeba takowau gjž dáwno uznali cizozemci, kterjžto lid swůg wssemožně knihami opatřugi, a genu takowé do rukau dáwagi. Nekatoljci wssemožně usilugi, aby mezi lid gegich knihy, ačkoli bludné, přicházely. Rozdáwagiť ge i z darma, gen aby aučelu swého dosáhli. Lid gegich čte a zpjwá w neděli, we swátek i we wssednj den w doby prázdné. Z u nás wydáwánj gich a čítánj walně se rozmáhá. Neuchopjmeli se my katoljci knih z Dědictwj Swatojanského, nebudeme gisti, aby mnohý z nás některau swodnau, za laciný penjz mu obětowanau knihau offizen nebyl. Wěššj djl z nás předce gen rád po knize se ohljžj. Z hasmež tedj žizeň a pjme z wody žiwé, kteráž se nám preyššj z twrdé a perwné skály, odewřené ústawem Dědictwj Swatojanského! Tutoť zagisté a bytby při tom i ostatnjch wznessených wýhod nebylo, aspoň zcela gisti a bezpečni budeme, že obdržjme knihu nás duchowně žiwjci; nádobu to, w njž woda čistá, bez wsselikeho kalu a přjmětku nebezpečného. Neboť z rukau těch, z kterýchž přicházegj knihy Swatojanské, ani není možná, aby nám coš záwratného aneb snad coš šilenostj mudrlantskaw podeššlého přiššlo. Gistotn wšak takowé nemáme wssude. Knihy odginud wyhazegjci nebywagi wždnyčj na prosto ryžj; a což gsem o offizenj propowěděl, na bljžku máme

toho příklad dosti výstražný. Od nás as mýlí cestu tu nedávno sem tam přecházeli člowjčkové, kdož wj od toho zgednání, kterjž se za chasnjky toho a giného řemesla wydávali, a za tjm w rancjch swých »Nowný zákon,« w Berljně 1824 tistěný, a dle smyslu Lutheranského přistřižený, pěkně w kůži wázaný, po 20 kr. stř. katoljkům nabjzeli a prodávali. Gafň as úmysl ge wedl, posudte z pralewné ceny, kterauž ani sama ta wazba zaprawiti se nedá.

Waldeckowskň rjchtář. J — ano — welebný Otče! čistau wodu gen chceme my piti; tau toliko žiwau woda u chceme mi se občerstwowati, kterau sljbil Syn Boží ženě Samaritance u studnice Jakubown. A denž nám Pán, abychom nežjznili na věky; woda ta, aby byla w nás studnicj wodn wskafugjcj do žiwota věčného!

Jarář. Budau — budau wám dogista knihy z ústawu Swatojanského pomáhati k žiwotu věčnému, a žjzeň dusse wassj gjž zde na swětě hasiti. Wjmě to a přeswědčen gsem z mnohých giných stran a mjst. A abyste poznali, co i ginj po rozmáhánj králowstwj Božjho zde na zemi taužjcj mužowé o tom smenšlj, tu právě po ruce mám z 16 ročnjku duchownjho Časopisu následugjcj. »Čteli co wzděláwagjcjho hospodář, neb kdo giný w neděli: rád celň dům i sausedé geg poslaucháwagj; domácj geho ne-
taužj tak snadno po giném wyraženj; i sami pak rádi čtau, a domowa se držjce, ucházegj

mnohých hříchů a mrzutosti; i podle naučení doma slyšeného se spravuji. Nábožné, « tedy zvlášť Svatojanské » knihy, poskýtují jim spasitelného poučení; činí je poslušnými rodičů a hospodářů, duchovních i světských představeným; činí je nádhlnými k Bohu, k slovu Božímu a chrámu Páně; dodávají jim radu, káragi je z provinění, vedau k ctnosti a pobožnosti; činí je v zármutku a protivenství trpělivými, v lásce k Bohu horlivými, k bližním upřímnými a v práci svědomitými. Každá marná řeč bývá jim protivná, každé uražení nesmyslné, a zlá společnost nad vraždu hroznější. Čtení nábožných knih budí, silí a utvrzuje lásku k Bohu a bližnímu, ono zússlechuge celé gednání, smyslení i žádosti člověka. Jedna kniha taková gde z ruky do ruky, a rozumnější dle navedení gegího aučínuge pať mnohem wíce na bližní swé. Tak blaženě působí, kdož nábožné knihy rozšíruge mezi lid — i tehdaž, když tělo geho již dávno v hrobě práchníwí. *

Kdokoli vládně štátek pozemským, newáhen uštan tento vlastenský bohumilau štědrosti wšsemožně podporowati. Gestíť wšsecť pozornosti nassí hoden, gelikož na wšse strann k časné i wěčné blaženosti vlastenců dopomáhá. Na něg tedy swými dary i odkazy w posledním poržzení pamatugje, k němu zámožných naklonugje, snažně k zdarilemu wykwétání geho

* Čti w I. dílu Žiwotů Swatých stránku 837. Red.

napomáhejme. A nemůžeme-li peníze, aspoň rozšířováním jeho knih.* Mnoho v ohledu tomto nalezneme příležitosti u vyučování školním i opačovým, u staumání učedlníků, ženichů a newěst, u venkovském křesťanském cvičení, navštívení známých i okolního duchovenstva. A tomu porozbuzugmež se při našich schůzkách; rozesílejmež knihy ty mezi známé a horlivé vlastence, a k tomu též ge lastawě napomjneyme. Růžby i rodičové, řdň wywodawagi syny a dcery swé, řhž by přátelé a známj, řdň k slawnosti té gim dary swé obětugi, s nimi společně žiti nemohauce, nábožné aspoň knihy co rádce, wůdce a utěšitele w budauci žiwosti gegich, gim na památku wěnowali! Gedna wjra a láska nás spoguge. Za též weš nás wšedň k překrásnému a důstognému přičinění, aby swětlo božské wjry a krása wjtěžjící ctnosti w gasný plamen se roznjily, w plápol se rozžžaly, a k obecnému wzdělání šťastně dopomáhaly!

Waldefowský rychtář. Zať — tať i my duchownj Otče! přičinjme se každý po částce swé, abydom aspoň hrstkau okázali, že nechceme gen ústy, ale i skutkem se modliti, co naučil nás Pán: Přizd králowstwj twé. A s tjm slibem i předsewzetjm se do Wassnostiny lásky a přízně poraučjme.

Farář. Jan Swatý wás z milosti Páně

* Šsau bez toho w té neplewněgšj ceně k dostání, gať řjžage nřde ginde. R e d.

zdědil; a wy zdědili gste zase geho mocnau přimluru a ochranu, kteráž, aby wás zde milostně opatrowala a tam pať na wysosti wám do geho přeblaženého bratrstwa pomohla, žádá wám na Pánu Bohu gisté weškeré spoluaudstwo.

Wzděláwentež se tudy w lid wzácný a následowný dobrých skutků, a w prawowěřej křesťaný, w dobré a wěrné poddané, a w upřímné k sobě wespoleť sausedy: a pošluge se a rostauce u wjře, ohražugte se proti náběhům odkudkoli na wjru wassi přigiti mohaucjm. Hle! poswátný praporec Swatojanský welebným panem Antonjnem Hanikým zaražený a drahým gménem swatého Jana Nepomuckého ozdobený u wýssi wlage, a zwe wšedný wěrné ctitele Swatého toho pod záštitu swau blahoslidnau. Komufolim prawá a ne gen ta šsalebná oswěta a spása geho wlastnj a i oswěta a spása lidu geho na srdci ležj, nech ať se připogj k nám: dobrotivý pať Pán račjž na přimluru swatého sluhý swého Jana Nepomuckého nám w tom swau swatau milost, a ústawu swé požehnánj dáti!

Waldefowský rychtář. Amen! denž to milý Pán, wšem nám nowým i starým audům Swatoj. Dědictwj. A Wám, welebný Pane, račjž Dn sám odpłatau býti, že gste nás do toho Swatoj. blahodatného ústawu připrawiti ráčil. Přeskoda každého Wásnostina slowa, gež gste powěděl, chtěge zjstati nás. Dno nám se gisté z hlavy wytratj, a to školnj rozmławánj roztrhla nasse stará pradlena, magje to za starý

papjr; a předce bychom rádi i giným nassim přespólnjm známým a přibuzným to rozmlauwánj z dělili, a tudy hned dosti činili nassj powinnosti — giné spoluaudy Swatojanskému Dēdictwj zjškati. Š! račtež se nakloniti, a co gsste nám po několik těch swátečnjch odpolednj wyprawil, některak pisemně sestawiti!

Farář. Pisemně? To mnoho muselbych psáti, a na mau starau ruku s mnohým a pěkným nebo žřetedlným psanjm zpoléhnauti se nemohu. A aby wám to i giným prospělo, není dosti gen gednau to mjeti. Mysliteli wssak, žeby dobré bylo, a že byste toho tak užiti chtěli, přičinil bych se raděgi, aby tiskem wysšlo. Tisstěná kniha se lépe čte, než psaná; a lid wjce wěřjwá tisstěné než psané knize, kdoby sebe mnoho lži obsahowala.

Gablontka. Ano, — ano — to račte udělati, a hned mnoho takowých knjžek dát wytisknauti. My ge wssedny rozeběreme, a kdož koli k nám přigde, darem do gedné rozdáme. To na wděk Swatému Janu Nepomuckému za tu milost, že gsme w geho ústawu. Kdožoli dobrý gen do domu přigde, dostane gich několik, aby ge po swětě roznesl, rychle aby to šlo, gafo wjtr, — wssude aby to dobré seměnto i na neprawšši a neprawdšši stále se zachytalo. Nassi pak přibuznj, známj a přátelé budau předkem dwog; a trognásobným wytiskem poděleni, aby ten druhý a třetj zase ginému známému i neznámému darowati mohl. A tak

gafo Waffnost náš roznitila k přistaupení do Swatojanského ústavu a ku čtení z něho vycházejících knih: tak i my se odměníme Waffnosti tím, že zase jiných více na naši stranu — to gest, do Dědictví Swatojanského ziskáme.

Farář. Nezapomeňte také na ony od počátku a založení toho ústavu, — od roku 1835. vyšlé knihy; spogte oboje gich čtení, gať vycházejících, tak i vyšlých, mezi kterýmiž mnohé jsou převýborné a všecky pralacíné. Gednat nad druhau gest pěknější. Lzeť ge dostati w gaťémkoli počtu a co gich chcete, w pražské arcibiskupské wysoce důstojné konfistorii.* Gá sám, aneb i weledůstojný náš pan wířář s ochotností a s radostí Wám ge obgednáme. Všech dosawad t. g. až do roku 1847. vyšlých knih gest geden a dwadcet.** Od toho času, co jste k Dědictví přistaupili, giž wám wšem gednotliwým audům, a tak i rodinám a obcím bez neymensšího dalšího připláčení připadati bude zisk wnměřený; totiž geden wýtisk každé Swatojanským Dědictwím pro Spoluaudy, wydané knihy.

Wšidni. Račiz Wáš rozmilý Pán na dussi i na těle sjílití! —

Farář. S Pánem Bohem dusse wy mi wždy milé; nynj wšak tím milejší! — S Pánem Bohem.

* Z také strze pražské knihkupectwí, zvláště na Staroměstském ryňku u knihkupce Krednera.

** Mnohé jsou giž po druhé i po čtvrté znou otiskáni.

Rozmlauwánj

mezi tym samym farářem a osadnjem geho, an
se náhodau byli petkali.

Farář. Pozdram wás Pán Bůh, přj-
teli! Kam spěháte tak časně z rána?

Osadnj. J mám tu něco u auřadu
zaprawiti, a rádbnych to odbyl, co nendjwe
možná; neboť dluhý, nechť gsau giž galefoli,
mrzj mne co prawé hřichy.

Farář. Tak smenššj každý pořádný člo-
weš. Těšj mne, že pořádek milujete; a to —
gaš sám prawjte, pořádek še swětem, i pořádek
še swědomjm a š Pánem Bohem! — Co medle
we wassj obci nowého?

Osadnj. Nic, welebný Pane, cobý za
řeč stálo.

Farář. Gá ale slyššl, že wčera činili
šausedé wassj sami mezi sebau sbjrkú, aby slo-
žjce dwacet zlatých stříbra, přištaupili co stálý
aud š Dědictwj Swatojanskému. To bude i
pro nepozdněgšj potomky překrásná památka.
Musjm se přiznati, že gšem této ochotnosti
obce wassj byl nad mjru powděčen. Protož

gsem sobě také i hned poznamenánj sešlých se přispěvků i se gmény gednotlivých dárců předložiti dal: — wasseho ale gména, nemehnjm-li se, w něm gsem nenalezl?

Dsadjk. Nemeenljet se owšem, welebný Pane! -- Gá — ať upřimně se přiznám, w tom poznamenánj státi nechci.

Farář. Gať to přichází, že wám ten tať prospěšný ústaw tať nepřijemným přichází?

Dsadjk. To ne, welebný Pane; ale peněz na wěc třebaš sdhwálenau ale zbytečnau předce wyhawowati nemjnm. Wowjdagjť owšem někteřj, že ústaw ten Swatojanský gest welice spasitedlný: naproti tomu gest ale mé sprosté mjnění toto: Budu-li žiw podlé přikázanj Božjch, dostanu se po smrti do nebe tať dobře, gako fterýkoli aud Dědictwj Swatojanského; nebť kamžby byli medle přišli wssickni ti, genž od narozenj Krista Pána na swět se zrodili, gesto Dědictwj Swatojanského ani gestě nestáwalo?

Farář. Wybjháte, milý příteli, z cesty, a zfrucugete slowa má po rozumu swém! Dzwoláwáte se na narozenj Krista Pána, zapomjnage při tom, že tñž Kristus Pán wýslowně prawil: A do něj se mnau, proti mne gest. Zdá se nám zde na swětě často, žeby mnohá wěc potřebná nebyla. Wšak předce gen rádi také mnohé činjwáme, abychom w čas potřeby a pozdě neželeli, což gsme dějwe učiniti zanedbali. A žeby, gať myslíte, wssickni od

narození Krista Pána do nebe byli přišli, těžko byloby vám twrditi. Totož zagisté gen w nezpytatedlné ruce Boží stoji, a člověku w tomto časném putování kolikrá cesta, gať k dobrému, tať i k zlému otevřena gest. Mnohý myslí, že gde cestau dobrau, dá se do čtení nějaké dobré knihy, a tu se dočte, že ni negde.

Dsa dnjř. Uchowenž Bůh, abyh gá proti Bohu se stawěti myslil. Boha gá wždy pevně se držim, a protivnjkem geho nebyl gsem, a nebudu nikdy.

Farář. Gen mi dobře rozuměgte! — Gá nepravim naprosto, že gste zgewným a patrným protivnjkem Božim; odporujete-li ale ústawu Swatojanskému, odporujete na wšechen způsob uznané dobré věci, kteréž Bůh hned w počátku šťastného zdaru popřál.

Dsa dnjř. Gá, welebný Pane, naopak myslim, totiž že celý ten wysoce schválený ústaw gest předce gen nálezeť lidský. Wěc sice dobrá; — gelikož ale w běhu času powstala, časem tať zanikne, a trvání dlahého forma miji bude.

Farář. Starý i nový zákon tať w běhu času powstal? Dsměli-li byste se na tom státi a twrditi, že během času zanikne a pomine? Nepravj-li Syn Boží: Slowa má nepominau. D věřte, přáteli, že slowo Páně zůstává na věky! — což giného podawagi nám knihy Dēdictwj Swatojanským wydané, než to věčné slowo Páně, brzy we wýkladu, hned

zaš w obgasněnj a odůwodněnj wšseliké křesťanské prawdy. Slowa wasse dobře mohau se obrátiti na nálezek swětšých; n. p. na ústawy, genž swětšké wěci podáwagi: a wšsať když se lidé dál a dále přewědčj, že neni wšse zlato, což se trpnyj, časem swým zničenj swé si přinášegj. Tuto ale se o slowo Božj a geho mohutněgšj rozšjwánj gedná. A tomu obětowali zakladatelowé dwa po tisjci zlatých; k tomu wje a wje nábožných dussj se šgednocuge; a oni nikam ginam nemjři, než aby snadněgšj průchod nalezlo, což slowo Páně působiti má zde na zemi. Wy mysliti chcete, že ústaw ten aš tať, gačo giná mamná swětšlá wěc též zanikne a za swé wezme?

Dšadnjš. O slowu a wůli Božj w starém i nowém zákoně, proroky i Synem Božjim nám zgewené, gá nikoli nepochybugi, aniž chci, aby kdo o mé prawowěrnosti pochybowal: aby ale ten ústaw dlauhý wěť dosáhnauti měl, to, račtež dowoliti, mi gest nepochopitedlné. Wěčnost gest welké slowo! Wždyť býwali na swětě slawnj a mocnj národowé, weliké a rozsáhlé říšse! Když stáli w kwětu swém, myslilo se owšsem tať, že wěčnosti wzdorowati mohau: ale čas ge předce pohltil!

Farář. Slawnj národowé a weliké říšse owšsem pohynuly, a neni po nich leda gen sotwa památky. Pro důkazy neni nám třeba daleko zacházeti. Tať — abych po stopě myšléně wššich pokračowal, — připomenu, že i

národ židovský druhdy slavným a mocným býval, nyní pak rozptýlen po wesskerém světě blaudj bez krále, bez chrámu, bez obce jako neblahý wylauchenec: a wssať we wssedch těch baurťch času, kterěz dopusttěnjm Božim národ nessesťastný potkaln, zachowal se swatý zákon, gegž Bůh strze Mogzisse gemu byl dal; na důkaz, že co Božského původu, w bauri časů nezasbyne. J sám Božský zakladatel nowého zákona wngáďil se: že nepřissel zákon starý zrušiti, ale potwrditi. Ba i o ten nowý, Synem Božim nám zgewený zákon opjraln se dosti záhy mocnosti protivné, ušlugjce, autlau bylinu hned w prwnjm wzniťku a wzrůstu udušiti. Uweďte sobě gen na pamět, co tu od osmnácti set let w běhu času powstalo rozličných kaccjťských stránek,* kterěz gi ze wssedch stran tjsniln a sužowaln; — a hle, čím newážněgi po té nebeské bylině sflapali, čím wjce gi hnydili, — — tjm wjce se wzmahala, tjm utěsseněgi rozkwjtala, tjm wňsse pozdwihowala hlavu swé. — Dstatně se nad slowem wěčnň, wěčnost nepozastawugte. We smyslu, w kterémž gá ho u přjležitosti této užjwal, nenj zagisté žádného odporu. Gestit to, abych tak řekl, způsob mluwenj, gahčh máme w lidské mluwě wjce; — u Boha arcit wssedko gen pauhá přjtomnost! Wždyť pak o lečterém perwném hradu, o twrdé skále a t. d. řjkáwáme, že wěčnosti wzdoruge, — a ono dosti malé pohnutj neb zemětřesenj

* Nynj giž přes 300.

gegich základny pohnauti, a ge na prach rozdrťiti mŕže: — i pročnyhom slowa toho nesměli užjwati o ústawu Swatojanském, genž ten má sobě wytknutý účel, aby nás pod mocnau ochranu vlastence nasseho oslaweného k šťastné wěčnosti uwádel. Giž po tolik tisjic let zachowáwá Bůh tolikero druhů zwjřat, živočichů, stromů, křowin, bylin, traw, a giných stwořených věcj; — a měl dosti sily od wěčnosti, aby udržel milliony swětů w běhu a w pořádku gegich. Mysliť, že také bude mĭti tolik moci, sily a milosti, aby udržel ústaw Swatojanský, zákon Geho, wůli Geho rozšřřugjicj, blaho lidšské časné i wěčné wyhledáwagjicj, a den co den wjc a wjce upewňugjicj; — ba myslim, že nebude mu nemožno, udržeti před zlobau lidškau slowo své, wůli swau Božškau w knihách Swatojanských složenau. Neboť perwně na tom stojim, že ku zvláštnjm zagistě swým nám i potomstwu spasitelným záměrům Božji moc a newystihlá dobrota, zakladatelj, rozšřřowatelj, a wšsemi gednotlivě přistupugjicmi spoluáudy, Swatojanský ústaw negen zarazila, ale i k wzrůstu geho dopomáhá, a gať ona ku wzniķu a rozšřřřenj geho dopomáhá, dopomůžet i k zachowánj. Po stu letech potomci wjc budou welebit Božji moc a dobrotu ze zachowánj Swatojanského ústawu: než my gi nynj hněwáme wáhawostj swau u přistupowánj k němu. Budauli lidé hleděti, aby tuto wůli Božji nám Swatojanskau uřázanau k swému i giných do-

brému obraceli, pŭgdau za tŭm bezpečným a gistým wŭdcem přjmo k nebi.* A budeli se ho takto užjwati, a k prospěchu obraceti: nezagdeť nikoli, alebrž den ode dne šesilowati se bude. Šamť Bůh požehná i tomuto djlu k cti Šeho, ku spasenj dussj začatému, a dá wzniť pracjm a snaženj wšech ŭstaw ten gakýmkoliw zpŭsobem podporugicjch. — Zassellibj wšak, anebo přestallibj ŭstaw ten, — stane se to gen nezpřičinliwostj a zlowolnostj lidškau; — — zagde a přestane gen u nás: přegde ale od nás nezpřičinliwých a wlažných — nebo docela študených, gako onen swjcen we Zgewenj, ginám, — kdez lidé wŭle Božj sobě wjc wážiti, a s nj žarowěň o žawod s Bohem pracowati budau. Tam — námi zahozený, sobě bugněgi počjnati a aučinkowati bude; — tak gako nynj křesťanstwj tam kwěte, kdez prw pohanstwj bugnělo; a tak i naopak, kdez nynj pohanstwj se uhostilo a sjdli — křesťanstwj naděgného ondy a hogného owoce neso.

Dsadnjš. Wšedko dobře, welebný Pane! Kterak mi ale wyswětljte zaniknutj Dēdictwj swatého Wáclawa, kterěz, tussjm, podobný směr mělo s Dēdictwjm swatého Jana, a předce než sto let minulo, zahynulo, a k wěčnosti nikoli nedospělo?

Farář. Gak? — Wj máte powědomost o Dēdictwj Swato-Wáclawšlém?

* Čtete gen a činite dle knih: »Pane žŭstaň s námi,« a »ŭtěchu w wysokém štěrj.«

O s a d n ě . Meračte se tomu tak diviti! Mámi písmo swaté tištěné gafo drahé dědictwí po nebožtíku otcí, a na prvním listu biblí této stoji dole pod čarau: Nákladem Dědictwí swatého Wáclawa. — To Dědictwí mělo as krátké trvání? —

F a r á ř . As tak krátké, gafo zrno do země whožené. — Zdá se owšem oku našemu, že porussení wzalo a zahynulo; — ale hle, po nějakém čase opět života nabývá, wzrůstá, a hogného užítí přináší. — Podobně dalo se i s Dědictwím swatého Wáclawa. Během wálek, nepřítelů, a jinými okolnostmi, o kterýchž by dluho i těžko bylo mluwiti, owšem na oko zmařeno gest; ale gen na oko, neboť nákladem ústawu tohoto dosawáde vycházegí knihy; — a gsaut to knihy školní, tak nazwané normální; tedy knihy pro děti wasse, gen že při nich nestoji pod čarau gafo u staré Biblí wassí: Nákladem Dědictwí swatého Wáclawa. — — Ústaw ten tedy nezahynul docela, alebrž gméno své toliko změnil! Powstali, abych tak řekl, z hrobu, a to wjtězoslawně; na důkaz, že věci Božské nezacházegí, byt i oku našemu zmařeny býti se zdály, nýbrž že nezpytatelnau mocí Boží w jiném a jiném twaru opět se wyskntugí, života nowého nabýwagice. — Máte gestě něco k namítání?

O s a d n ě . Meračteli se horšiti, powjm gestě, co mi na myslí tane.

F a r á ř . Powězte bez ostýchání. — Gá

vám rád na všecko odpovím, — a chvilka, kterauž v rozmlouvání spasitelném strávíme, nebude bohdá ztracena.

O s a d n ě . To gediné mi do hlavy ne-
gde, že ten ústav Svatojanský tak pozdě svůj
vznik vzal? Proč ne před sto, nebo více lety?

F a r á ř . Před sto a několika lety — roku
1729 byl teprv svatý Jan za Swatého vy-
hlášen. Proč uplynulo celých sto a více gestě
let od vyhlášení za Swatého sv. Jana Ne-
pomuckého, než vznikl a založen byl Swato-
janský ústav, nemůžeme příčinu udati. Gediné
to víme, že proto nepřestávala dobrota Božská
na jiných stránkách k spáse člověka pracovati.
Když však tohoto sobě mnohý nemožmal, a
na sobě utrácel a mařil: pohleděl snad svatý
Jan Nepomucký, a popatřil smutně na své
ubohé vlastence a krágy české, které že kázeň
a dobré mravy hynau, slítoval se nad námi,
ugal se náš na věčnosti; — a mže naděti,
že se polepsíme a k bohabognému životu se
obrátime, zadržel a zadržuje orodováním svým
před trůnem Božím — božskou moc a spra-
vedlnost, aby náš dle dávného zasloužení ne-
trestala. V tom zámyslu náš i v tom svém
svatém ústavu k Bohu zase volá prostředkem
spasitelných, učenými muži sepsaných knih, v
kterýchž mnohotvárnými barvami, a v rozma-
nitých obrazech vůle Boží nám k plnění se
představuje, na srdce klade, a k následování
předkládá, abychom tak trestů Božích ušli,

a šťastně do věčnosti se dostali. Ž byt tedy bylo sebe více let uplynulo, než Svatojanský ústav byl se začal, na to my nic nehledme.* Ale raději k tomu se měme, abychom dobrého, kteráž nese, čím více tím lépe užili, a tu pjd toho nasseho fratického žiwota, co nám gen lze, ku prospěchu dusse své obrátili. Ano, k tomu se měme, a každý dle možnosti přispjweme, aby učiněním ústavu toho buď ze silného zimního kořenu, gemž žádná přírodní nehoda usfkoditi nemůže, genž žádnému věku a stáří, aniž vyhynutí nepodléhá — pučela po wsfedny věky garobugná sjla we wětwe se rozšírugjci a kmen sjlicj; anebo aby z něho gafo z dozralé byliny tolik dobře zralého semena wy- padávalo, aby aspoň wedlé starého a sesslého kořene a kmene, nové rostliny pro nové věky a potomstvo w mladistvé kráse se zasadily a zakořenily. — Lépe pro nás, že po sto a více letech gsme se o prostředku tak spasitelném do- wěděli, — než aby nám to gessťe za sto let, nebo nikdy bylo zgeweno nebýwalo. — Hle, s gakaui wděčnosti přigjmá k dwacjtiletému žaláři odsauzený wězeň, i po desjti w žaláři tuhém promždyných, a pro sebe ztracených letech, nový prostředek, gjmž by se na ostatních deset let wyklaupil: a my nemělbychom se z

* Zakladatel náš Janikýř založil ústav Svatojanský, by byl památkem prvního století za Swateho wyhlášení Jana Nepomuckého, gať se toho každý w žiwotopisu welebného Zakladatele, roku 1839 tiskem wydaném, docjsti může. R e d.

toho těšiti, že třebať w polowici wěku nasseho
 wýhodn a užitek Swatojanského ústawu a Dė-
 dictwǝj na náš doššly, — kterěz plynau ze čtení
 knih, — z obětí mšsǝj swatých, modliteb celého
 zbratřeného Swatojanského lidu; a že se nám
 pomoc ze wšslech a na wšslech stranách podává,
 že obětowanau pomoc duchownj gedem gaťo
 wšsickni sobě přiwlastniti můžeme. — Ztratili-li
 gme my půl wěku, — nebywše w Swato-
 janském Dėdictwǝj, — wstúpugi dítky a celé po-
 tomstvo zcela k těm wznesseným hodům, námi
 gim připraweným, a náš w nich žehnagjcjm.
 Kdož může náležitě wěděti a rozsaudití, proč
 od počátku uplynulo čtvero tisíců let, než swě-
 tu starozákonnjmu — a nám wšsem Bůh swau
 — Synem Nynswětěgšsǝjm zgewenau wůli w
 nowém zákoně gest oznámil? Co tu mohlo oswoj-
 ceněgšsǝjho býti lidu nad onen starozákonnj?
 Předce ale nezahálela prozřetedlnost Božská w
 těch čtyrech tisícich letech. Kladať totiž proroky
 Božjmi základ k nowému zákonu Synem Bo-
 žjim zwěstowanému, swaté otce a giné nábožné
 w předpekľi štrnla, — ažby tjm wškupitelem,
 genž přigiti měl, wšswobozeni byli; zakládala
 tu ohromnau a welikau čisťi, giž ani zlost lid-
 ská, ani brány pekelné newynwrátj. A gať mno-
 hotwárných prostředků užjwala, aby lid twr-
 doššigný po swé wůli udržela; podobně či-
 nít i nynj, i wždy činiti bude. Z ústaw Swa-
 tojanských, za našich těchto let vzniklých, tentýž
 ráz do sebe má. A my děfugmež Pánu za to,

že po sto a wjce letech se mu zaljúbilo, w Swatojanském Dědictwji náš k sobě takorčka táhnauti; libejme wraucně a srdečně tu náš dosawad ochraňugjci a offsetřugjci otcowskau rufu!

D s a d n j k. Prawji se, že Dědictwji Swatojanské gakhmši páterem Janikýřem bylo založeno. Ten pan páter Janikýř byl člowěk gako gá, a nebo ať raděgi djm, člowěk gako každný giný. Mámliž tomu uwěřit, že se libowolným odkazem geho zgewila wůle Božj?

F a r á ř. Ani w starém, ani w nowém zákoně neoznámil Bůh wůli swau lidem gináf, nežli člowěkem. Mogžjš a proroci, gimizto zwěstowan zákon starý, byli gsau lidé gako my: — a zákon nowý ohlásil nám Bůh: člowěk, genž wzaw na sebe tělo lidské, »způsob služebnjka přigal, ku podobenstwji lídj učiněn, a w způsobu nalezen gest gako člowěk.« Bůh poslal Syna swého Neswětěgssjho na swět w způsobu člowěka, a lid w člowěku poznal moc Božskou; w těle lidském bytugjci a aučinfugjci. — Neslyssel-li gste, že lid Izraelskň mage slysseti přikázanj Božj s horn Sinai, strachem a hrůzau se třásl, a nikoli z úst Božjch, alebrž z úst člowěka, z úst Mogžjssowých ge slysseti žádal, řka: »Nechť nemluwj Bůh s námi, aby chom snad strachem nezemřeli.« Že Mogžjš byl člowěk, to Izraelité dobře wěděli, — a předce ctili w něm nástrog Božj, gimž Hospodin wůli swau gim oznámil, lepssjho nástroge sobě ani nežádagje. Člowěk tedy býwá ná-

strogem Božim, gjmž se nám wůle Boží oznas muge; za to gemu děkugme, giného a lepšjho nástroge nežádagjce a nehledagjce.

Snadnjš. Wjm, welebný Pane, na toho narážjte. Byl-li ale páter Hanifýř nástrogem prožřetedlnosti Božské, dalo by se to snad twrditi i o wšech těch, gestto k Dědictwji Swatojanskému přispěwky peněžitými buď gjž přistaupily, anebo budaucně přistaupj.

Farář. Nechybjte wěru, tomu-li mjnění wjru přiložjte. Gestti to wěc, kteráž se, abych tak řekl, gazykem lidským, byt sebe wýmluwněgšjm, ani wyslowiti nedá. Gen něco napowjm: Kdo se wůli Boží, kterážto wždy dobrá a spasitedlná gest, neprotiwj, ale i hned prwnjmu wnuknutj gegjmu se podá: tohož ona nepropustj, leč geg byla celého prowála, prokwasila a proměnila; tak že w něm giná wůle se neozýwá, leč gen Božská. A tuť člowěk gsa nadchnut wůlj wyššj, nezpomjná gjž potřeb časných, nic se na swět a žádosti geho neohljžege; alebrž gj toliko žiw gest, gj dýše, gj se zprawuge, gj gedná a gj i umjrá. Protož také bylo, rozuměgtež mi dobře, páterowi Hanifýřowi, wůlj Boží progatému, a gjž ne sobě, — ale toliko wůli Boží žigjcmu tak snadno, obětowati uschráněný poklad swůg, tisic zlatých na stříbře, gakožto základ k Dědictwji Swatojanskému. Dbětowalt ge š lehčjm a radostněgšjm srdcem, než mnohý boháč, desetkrát wjce magjci, něgaký neberný dwacetnjš dáti se

uwolj. — Tolik wjme o páterowi Hanifýrowi. — Kdo byl druhý ten zakladatel Dědictwý Swatojanského, kterýž ani poznán býti nechťe, tolikéž tisíc zlatých obětowal, ani newjme,* proto wšak nikoli nepochybugme, že oba tito duchem swatým nadšsenj mužowé, gaž i ostatnj wšickni, kteřížto k nim se přivtělili, stali se naš strogi vůle Boží.

Dsadnjš. Žel Bohu! Nynj wjm — Wassnostin hlas prorážj wnitřnosti mé; — wjm, že gá to gsem, genž gsem swůg neberný dwacetnjš — gaž žertem Dědictwý Swatojanskému obětowati chťe, w ruce geg několikráte obrátiw, schowal a odesel. Slibowalš mi dáti knihu k čtenj; obět mšj swatých a ostatnjch modliteb: wšedš gsem to zawrhl, po wšem hlavau hodil, a gaž zlý duch gim se wsmál; kde š koho gsem byl — gestě zrazowal, š kým gsem nišdn nemluwjwal, kam nechodjwal: š tjm gsem se do řeči dal, tam došel, gednoho i druhého zrazowal, aby do ústawu Swatojanského newstupowal. Gá wjm, že we mně ten Boží posel nebyl — gjmž měla giným vůle Boží w známost se uwěšti — gaž w těch dwau duchownjch osobách. Kdyby takowch, gaž gá, bylo wjce — nebylby na wěky ústaw Swatojanský založen! Wůle Boží musj zwjťěziti nade wšjim wzdorem, to widjmě patrně. Celá obec nedbala na mau řeč a twrdohlawost, wstaupila předce do ústawu: — a gá zde zahanben, gaž

* Dálegi dočtete se gměna geho.

že spolku wywržen stogjm, o milosrdenstwj Božji a smilowanj profe. — Džky Bohu! že gsem tať šťastný byl, nenadále se s Wassnostj segiti. — Snad mi to potkánj od Boha sauženo bylo, aby Wassnost mne z mého bludu z strany Swatojanského Dědictwj milostiwě wytrhla; neboť gsem se proti němu swým ustawičným rýpánjm, nepředloženým tlachánjm, a giných swáđenjm nad mjru prohřessil; snad bych byl celau obec swedl, řdybny w nj Duch swatý a wůle Božji nebyla se ozýwala. Gá byl sspatný, ano přewracený nástrog k wywedenj Božských umyslů; deň mi Bože ducha dobrého! Gá Wassnost držim zrowna za angela Božjho, wyslaného, aby mne zachował a wytrhl z hřichu, do kteréhož gsem reptánjm proti ústawu Swatojanskému zawinilým zaběhl!

Farář. Nechybil gste, že we mne posla Božjho widjte a poznáwáte; — a gá tať nechybjm, řeknuli wám, že wáš dobrotu Božská dlahošhowjwagicj a na polepsšenj čelagicj gessně miluge, a we mne wám dobrého angela — neboliž posla Božjho soslala. Tať gako na rozcestj stogjcjmu, a po wůdci se ohlžjegjcjmu mladému bohabognému Tobiášsowi Bůh angela swého w způsobu spanilého a nad mjru wljdného, k doprowázenj geho přjwětiwě se mu obětugjcjho mládence — dobrotiwě poslal: tať i nám časem swým Pán Bůh náš swau wůli i člowěkem zwěstowává; tať i nám swé božské wedenj, opatrowánj a ochranu i člowěkem obě-

tuge, a takorča wnucuge; protož kažďého do-
brého člowěka — w němž dobrotu a milost
Boží uhoštěnau a bytugjci spatřjte a seznáte,
tohoť se pewně s dussj i tělem přidržte.

Sad njk. Wnmlownosti Wassnostině a
důwodům přednesseným nelze mi déle odporo-
wati. A snad bych ani tolik námjtek byl ne-
učinil, kdyby gen o ty penjze, kterýchž předce
gen k tomu newynnutelně potřebj, tak zle ne-
bylo! Nassinci zbýwá welmi málo, coby k giným
dobročinným aučelům obrátiti mohl.

Garáč. Myslíte se, příteli! Při dobrém
a opatrném rozdělenj přjgmů a wndánj, obě-
mu lehko dá se wnhowěti. Ugměteli sobě gen
něco z potřeb časných a tělesných, zbude wám
zagisté gessťe něgafá částka, kterauž byste wyna-
ložiti mohl ku prospěchu nesmrtelné dusse swé,
a na potřebj gegj. — Gako swět a tělo žádá
daň swau, tak gi žádá i dusse nasse. Což gste na
rozkaz zákonů zemských wynaložiti musel pro
časnost wezdegssj, toho necháte zde: což pro dussi
učinjte, wezmete sebau na wěčnost. Gudeť sám,
nezasluhugeli dusse, genž tělo po celý čas žimo-
ta wodjc, až k hrobu dopromodila — a gessťe
i za hrobem, gsau nesmrtelná, žiti nepřestáwá,
mnohem wětšj péče, opatrnosti a ssetrnosti, než
bratr gegj marniwý a zhýralý, to hřjssné tělo
nasse? A řečněte mi upřjmně, kdybyste tak,
— čehož Bůh nedopusť, — těžce se rozstonal:
zdali byste ssetřil peněžité wýlohy, kdybyste nj

soběť zdravj ztracenému dopomoci mohl? Neobětował byšće milerád třeba i polowici gměnj swěho, aby wám bylo spomoženo?

Dsadnjš. Toť zagistě powinnošć gedno: mu každému samým Bohem uložena; a tuššim, žebn čłowěk i hřešil, řdnybn pro zdravj swé i poslednjho frencaru newynaložil? Wždnybn, mage bohatšwj tohoto swěta, a gša nemo: cen, geho ani radoštně užiti nemohl!

Farář. Skutečně! Můželi pať ale dušše gake radosti tam na wěčnosti užiti, nepřispělo: li se gi zde w časnosti? — Wezměte sobě příklad z bohatce w sw. Ewangelium. Co prospělo gemu zdravj tělesné a bohatšwj zde na swětě, řdnyž se, dokud na živě byl, o dušši nepostaral? Bohatým owššem byl na swětě, ale nynj chudšši nad Lazara, w pelle se trápj, prosj o krůpěg wodny, a — nedostává gi. — — Nemáli dušše wětššjho, — nemá zagistě menššjho požadowánj na mohowitosti časné, než tělo. Wizte, že toliko dušši, wšše co máte, gste zjškal. A co platno čłowěku, prawj Syn Božj, byť i celý swět zjškal, a na dušši swé šřkodu by trpěl? Co platno zdravj tělesné, nenjli dušše zdráwa, to gest, nenjli hřjchů pro: sta, a ctnostmi a zásluhami opatřena? Nezásluhugeliž ona, gšauc duchem Božjim a ř obrazu Hospodinowu stwořena, wětššj opatrnosti a péče, než tělo, genž gest toliko gegj wetchau sčránkau? Zjškal gste mohowitosti časné bez nj?

— Gegi to byly schopnosti, kteréž mám v práci prospjvaly, a gegi to byly, kterýmižto jste gmě-
ni svého gakehofoli nabyl a rozmohl. — Muže!
nemá-liž ona praničeho z toho mjeti, že po tolik
let tělo vodila a řídila, a k nabntj zisku čas-
ného dopomáhala? Člowěk, gať sám prawjte,
wynalozj mnohdykráté poslednj penjz na chura-
wé neb nemocné tělo své, a předce než mine
roť, měsje, neb den, na wěčnost w bolestech od-
cházzj. A bytby i lékařskau pomocj zdrawj se
mu dostalo, — na dlauho to předce trwati ne-
může. — Giný, postonáwage nemocj nezhogi-
tedlnau, nessesťe wýloh, aspoň k ufrocenj bolestj
nemjrných, za drabé peníze wnhledáwá pomoci,
arci neplatné: — proč medle wáhá obětowati
též aspoň něco na ufrocenj bolestj, w trestu
wěčném gemu připrawených, kterýž se chystá na
mnohé prowíněnj spáchané w těle, a skoro žá-
dným pokánjm neshlazené? Takto zagisté ne-
gedná gen mladý muž w churawosti své, —
napjnat se k tomu, a snad gessťe wýsse, i wě-
kem sesslý, k hrobu se blížjci, předchuť wěčnosti
a trestů Božjch w sobě bauřiti slyšjci, wetchý
stařec; genuž rozum i cit řjci musj to, že w
tom wetchém, od ustawičných neduhů ztrýzně-
ném, pracj zpotřebowaném, hřjchem a nepras-
wostmi sessláblém těle, dusse nesmrtedlná déle
přebýwati nemůže. Z byloby tedy sluššno, od-
woláwati se na těžké časy a na mnohé wydánj
tu, kdež netoliko sobě, ale i potomkům swým
slawnau můžeme zůstawiti památku, přístau-

piwisse k takowému spasitelnému bratrstwu, geho-
 žto audowé wssični gednať obětj mše swaté,
 gednať modlitbami sobě wespoleť přispjwagi,
 gakož we článku o »Obcowánj Swatých« wě-
 řjme a wyznáwáme? Byloby sluffno, nic sobě
 toho newážiti, aby Pán Bůh náš, Slitownjř
 wěčný, ráčil ohled wzjti na to, což gsme my i
 pro sebe i pro djtky a potomky učinili, chtějice
 gich nawěsti, aby i oni tjm gistěgi po přjmných
 cestách kráčeli? A proto aby nám gednomu w
 druhém, prwnjmu sřrže druhého milostiwě od-
 pustil, gedno i druhé po wssedku wěčnost na
 sprawedliwau wáhu položil, a což gednomu po
 wnrównánj sprawedlnosti Božské zbýwalo, dru-
 hému nuzněgssjmu a chudssjmu aby milostiwě
 přidal a přisaudil. — Pochopugeteli giž, přj-
 teli milý, gako se člowěk stará o zdrowj swé
 tělesné, a hmoždj se neunaweně pro žiř časný,
 tjm wjce že sluffj hleděti na žiř dusse, to gest,
 na spasenj gegi wěčné. Čili wám to mám ge-
 sřtě sřjřegi wyložiti?

Dřadnjř. Mikoli, welebný Dřče! —
 Děkugiř za každé slowo! U mne, ugissřugiř
 Wáš, nepadlo na skálu. Wssedko, co z Wassno-
 stinných úřt gsem nynj slyřsel, gest a žůstane swa-
 toswatau prawdau. Napraw mne, i wssedky
 rauhače a utrhače Pán Bůh sám. Erdečně
 přegi a na Pánu Bohu žádám, aby ten bla-
 hoděgný Swatojanský úřstaw den ře dni wjc a
 wjce přjzniwců a přátel nacházel; tať aby gimi

sejslen gsa a rozmnožen, tym aučiniwěgi se o-
 pjratí mohl hanliwým odpůrcům, z gahých gsem
 gá snad gedem z nenpitoměgšich býwal; z ge-
 gichžto wšak práwě bohatecé, lehkowážné, o
 spasitelné wěci nedbagicj řadn této chwjle wy-
 stupugi, a k přiznawcům Swatojanským po
 wšedem čas žiwota swěho s celau rodinau swau
 w žiwotě i w smrti swatě se přihlasygj. Za to,
 že gsem proti sbjrce k Dēdictwji Swatojanskému
 učiněné reptal, ba i giné od přistaupenj wšes-
 možné grazil: mohuli dosawad býti spolu-
 audem w obci mezi sausedy, za pokutu sám
 sobě ukládám, rád a mile dwog; i trognásobný
 přispěwek podati. Chci i še swau rodinau
 zwlášt co spoluaud přistaupiti. Tak zrowna
 řeknu, sám se chci potrestati, abych, pohoršiw
 obce a sausedstwa, napravil, gako někdy Za-
 chěus, čtwernásobným přispěwkem. Widělo-li
 mne sausedstwo, že gsem dal w obci pohoršenj:
 ať widj i pokánj a předěslé chyb naprawenj.
 Toliko prosjm, abyšte pro nerozwážliwost mau,
 a lehkowážné odporowánj nerátíl mne z lásky
 a modliteb swých wylučowati!

Farář. An — cožto si myslíte přáteli?
 Negsemliž gá uřednj a sluha Toho, genž i
 nepřátely milowati welj? Budte gist, že gsem
 se na wás nehoršil, gen ale wás litowal: wždyť
 gste byl pomlaumačným a utrhačným listem w
 nowinách gen sweden, saudiw, co wěregně od uče-
 něho pána tištěm wysšlo, že to co bjlý den musj

uplnau prawdau býti. Když mau radu přigmete, gisté spasitelně učinjte! Sebe tjm způsobem před obcí ospravedlnjte, a rodině své pěknau památku po sobě zůstavjte. Já wás s wassj rodinau k Dědictwji Swatojanskému ohlásjm. Denž wám Pán Bůh na orodowánj swatého Jana, abyšte také tak po uplynutj této časnosti s celau swau rodinau w knize života zaznamenán nalezen byl. — — Pán Bůh wás doprovázeg!

Rozmlauwánj

mezi farářem a některými osadními obce Strážnické, za přiležitosti křesťanského cvičení tam odbýwaného.

Farář. Vložil jsem vám dnes, milí osadníci, gať neděle a svátek světití slusí; i podotkl jsem, gať žádač by byla, kdybyste w neděli a we swátek hodiny odpolední doma u prostřed rodin swých trávili, dobré, užitečné a wzdeláwatelné knihy čtágice. Mohlibyste se mne slusně otázati: Odkud wezmeme knih? Na to odpowím, že wám nebude třeba pro ně daleko chodit, přístaupiteli w hogněgšim počtu k Dědictwí Swatojanskému, genž audů swých každoročně gednau neb druhau přewýbornau knihau poděluge. J mám za to, žebyste pak, wážjce z nich gaťo z něgakého pokladu spasitelná naučení a rady, za krátký čas i lepšimi lidmi i dokonalegšimi křesťany se stawali. — Pamatugete-liž geště na to, což jsem o obrácení lotra na křjži wišjeho řekl? — Rozgjmání umučení Páně obrátilo giž mnohého lotra, wzkřjřilo mnohého Lazara w hrobu hřjřném hnjgcjho. J chopte se náboženských Swato-

janských knih, co již gsau wysšly, wcházegj, a wcházeti budau, w nichž se na negedné stránce o probuzenij, obrácenij a naprawenij hřisnjka gedná, w nichž překrásné příklady Swatých a oslawených přátel Božjch k následowánj nám před oči se stawj, a pocjtjte brzy na sobě welikau změnu. — Znowa se Syn Boží pro nás nenarodj, znowa se pro nás mučiti nedá, abychom se, patřice na Geho muky, gačo Lotr kagj, obrátiti mohli. Dní již nynj oslawený očekává nás w nebesjch na prawici Dce swého, odkudž gednau přigde, saudit přjsně žiwé i mrtvé. D gač bych přál, abyste se ke dni tomu hroznému záhy připrawili.

První osadnj. Mnybchom, welebný Pane, též rádi za příkladem giných obcj k tomu Dědictwj Swatojanskému přistaupili; ale obáváme se, abychom tjm něgaké břemeno na obec nassj neuwalili, pro kterěžby snad děti nám w hrobě předházky činily.

Farář. Jerusalemsstj nemohly wěššjho břemena a wěššj bjdny na děti swé uwaliti, než kdž pohrdli milostj Boží, kteráž se jim podávala.

Druhý osadnj. Kdyby to gen při gednau složeném platu, gač se prawj, na wždny zůstalo, a kdybchom gen nemuseli někdy přizpláceti! Takowého přizplácenij mnohý se bogj.

Farář. Tomu wěru gen usmáti se musjm! Čtete prawidel paragraf desátý, tak do-

čtete se, že se stanete audem po celé žiwobntj, bez dalššjho připlácenj, tak že není se co obá-
wati, aby kdo k čemu wíce potahowán byl. Toho se gedenkaždý i na zadnj stránce listku zápisnjho může dočísti. A skoro bych za to měl, že nedůwěra wassimi slowy progewená, urážliwá gest. Z což ani takowému wěregně-
mu záwazku nechťeli byste wjry dáti? Ustaw Swatojanský k slowu swému po 11 let až po tuto dobu wěrně dostál, a ani od gedinkého auda swého nad wykázaný ten peněz ničehož wíce ne-
požádal, a k tomu bohda i budaucně dostogj. Poněwadž pak počet audů geho, a tjm samým i peněžitý základ den ode dne wjc a wíce se množí, a nad očekáwanj wzrůstá; můžemeť daufati, že na budaucnost blahoděgné aučins-
kowánj swé gestě znamenitě rozšširj; a toto, rozuměgte zase gen, bez wšseho připlácenj. —
A pro obyčegný běh wěcj máme slowo wysoce důstognau konsistorj dané, o kterěz wěřiti mu-
sime, že již sama za sebe k němu po wšse časj dostogj; a nadto prawidla Dědictwj Swato-
janského od samého Cisarě Pána gsau potwr-
zena, w ničemž tedj hlawnjm bez nowého po-
wolenj Geho samé Cisaršské Gasnosti změněna
býti nemohau. A když Dědictwj toho sám
Mengasněgššj Cisar Pán a zástupce Geho,
wysoce oslawený wládač králowstwj Českého,
Cisaršská Wšsost, Menoswjceněgššj Princ **Arci-
knjze Stěpán** stali se dobrodincemi, a bisku-
pové, knjzata a hrabata i cizých fragin gsau spolu-

audomé: kdožby nestal se naplněným důvěrou
 auplnau w ústav tak pevně a slavně ztvr-
 zený? Budete wy pak na věčnosti základečku
 svého litovati? — Naopak, Boha budete pro-
 siti, aby potomkům vašším chuti a lásky dodal,
 aby se gen neohlíželi, a což k spasení duší
 svých učiniti mohli, ochotně vynaložili; aby
 se postarali o dobrý den a o dobrá noc na
 věčnosti; aby toho krásného základu, vámi i Sa-
 níňřem nábožným k stavení Svatojanského ústa-
 vu položeného, — nenechávali gen základem leže-
 ti: ale aby stavení to dál a dál ze základu na svě-
 tlo povýšovali, ažby se na odív celému nábož-
 nému katolickému světu nadhernému chrámu Bo-
 žímu podobalo. Wy jste u příkladu kaupil
 stavení chatrné za pevné. Sotwa jste ge pře-
 gal, již opravovat musíte ze všech stran, kde
 gen oprávků potřeba ukazuje; vystavěl jste
 sám pevné stavení, a odemzdáváte ho dítkám
 třeba i na smrtelném loži nařizujete jim, aby
 ge, ať s menší aneb větší výlohou w dobrém
 stavu zachovati hleděli; aby mu jako památce
 slavné po váš nepřichlívosti svou zahynauti
 nedaly. — Totéž rozuměte i o ústavu Sva-
 to-Janském, pevně založeném. Gen nemděčně
 dítě nechává dobře uspořádané, w čemkolivě
 záležející — po svých předcích zděšené věci
 zagiti. Dobré dítě ráží si předky svými vy-
 staveného, nebo gen začatého stavení, a hledí
 ge zachovati. Potomci gen ať dle vůle Boží,
 a dle dobře spořádané myslí s tím svatým ú-

stavem hospodář, na duši i na těle jim wede-
ni w dobrém at prospjwagi, wás předky a za-
kladatele do modliteb swých i sebe samých ná-
božně zawjragi; to budiž péče Wasse.

Třetj osadnjí. Den jim to Pán Bůh sám
do myšli, a obdař ge tjm swatým wnučnutjm.

Farář. Gest to w prawdě mrzké a hanobj
to člověka, řdž mnohý nepowolaný a nenucený
o tak spasitelné od tisíce saudných lidj za dobrau
uznané věci, tolik rozpaků, trpkých úsudků, ni-
čemných wenžwnků, a k newyštánj rauhawých
řečj pronášeti se nestýdj!

Čtvrtý osadnjí. Slyšel gsem, že ducho-
wnj otec Hanikýř to Dědictwj Swato:žanské za-
ložil, a tak tussjm, nassich přispěwků ani třeba nenj.

Farář. Toť se, milý příteli, welice mey-
lite. Základem k něgakému stawenj nenj gestě hos-
towé stawenj. Na položeném základu musjt se
také ždi wnhnati. We swé poslednj wůli wy-
gádržil se onen zbožný zakladatel, že toliko pr-
wnj základ činj, wywedenj že zústawuge ná-
božnému potomstwu, a ctitelům wlastence, w ne-
bi před trůnem Božjm oslaweného swatého Jana
Nepomuckého. — A onomuto prwnjmu zákla-
du přidal giný ctitel swatého Jana druhých tisíc
zlatých stříbra. Nynj pak gest na nás, abyhom
přispěwky swými dále stawěli, ažby ono stawe-
nj zářilo potomkům co slawná památka zbožno-
sti nassj, a stalo se branau, řdž se lidé urá-
dj na cestu k nebesům wedaucj. Čili snad nás
to mržjwá, a býwámeliž nespofogeni, řdž nám

kdos dobromyslný k wywedení ohromného a welikánského stawení základ byl položil, a na místě syplém a pisečném, až na rovnost se zemí, pewnau zed byl wyhnal; kterážto práce často wětšij wylohy požaduge, než ostatnj we swětle nad zemí wyhnaná zed? — — Ktenjliž lepšij něco než nic? Gafau bychom my zásluhu měli pro ústaw, nechťjce přispěti — k té dobré a wěčné gistině pro duffi nesmrtedlnau: — gestto gindy s weseljm a plesem klademe pro tělo hřjssné a smrtedlné gesttē wětšij obět na oltář marnosti, hřjchu, swěta a těla — aneb abych určitěgi řekl, na obět giné časné ztrátě — a skutečné negistině!

Patř osadnj. Uň, tedy za penjze i nebe sobě kaupiti možno?

Farář. Darmo nenj ani smrt, prawj dáwné přjslowj, a gest w něm wěru něco prawdy. Obrátjtelj časnj statek, mnohdykrátě snad nesprawedliwě nabytau mamonu, k aučelům dobrým, záslužným, -- naleznete přátely w nebi za wáš prosjci a se přimlawagjci, gať prawj sám Kristus Pán. — Obrátjtelj penjze na ufogenj hřjssnjch žádosti těla, můžete sobě za ně kaupiti i peklo.

Těž osadnj. Káčjtelj mi pať za to státi, že, když k tomu Dědictwj přjstaupjm, nebe sobě kaupjm?

Farář. Učkoli do nezpytatedlných soudů Božjch sáhati gest wěc welmi opowázliwá: předce alespoň toliť wám řjci mohu, že gistěgi do nebe přigdete, když přjstaupjte, než abyste —

netoliko sám se od ústavu toho hanlivě a žebravě odtahoval, nýbrž i giné zrazoval, gať gste to giž dost nepowážlivě negednau učinil. D wás, domolte abych požertowal, gde poměst, že rád sázíte do loterie. Sázíte nepochybně proto, abyste wyhrál. Ptáteli pak se ale kolektora, řdnž mu peníze na stůl kladete, wyhrageteli gistě, nebo ne? — Hle, bez sázky byste newyhrál. Může býti, že wyhragete w nynějšim tahu, může býti, že až někdy podruhé, může také být, že nikdy. — Wsadte do Swato:Janského Dědictwí: — a gest naděje — že Bůh, kterýž žádného dobrého skutku, ba ani silehetného au-myšl bez odplaty nenechá, také tuto wás bez wýhry nepropustí. —

Týž osadnjí. Uposlechnu tehdy a wsadjm. Zitra přigdu k Wassnostem pro zápisnj listek.

Farář. Zabraliť gsme se mimo nadání do žertů, kteréž k věci tak wážné nehrubě slusší; ale gen přigďte, — a gá wám zatimnj listek s radostí wyhotowjm.

Šestý osadnjí. Račtež domoliti, welebny otče, gá gsme toho mjiněni, že se ty wysoce wychwálené wýhody Dědictwí Swato:Janského předce gen pro každého nehodj. Tak u přikladu, abych od sebe začal, — gá gsme stár a wěkem sesslý! — Co by as mně prospěly knihy Swato:Janské, ani w nich čísti nemohu?

Farář. Prawjte, že gste stár a wěkem sesslý? Tedy se chystáte giž k odchodu na wěčnost, aneb aspoň byste se chystati měl. —

Neříkáme-liž o smrti: Mladý může, starý musí? Tím samým tedy pomoci, kteráž se vám v ústavu Svato-Janském tolikerými obětmi musíme svaté od audů duchovních, a tolikerými modlitbami od audů světských konanými poskytnoute, na nepřehled zapotřebí máte, aby jste přístavu věčného šťastně dosáhli. — Knihy, kteréž z ústavu Svato-Janského dostanete, dýte dítkám, anebo čeledinám, — a oni se za vás modlití budou, že jste nad nimi skutek duchovního milosrdenství učinili; vám pak z toho zásluha přiroste nemalá.

Sedmý osadník. Já negsem tak zlý a bezbožný, — snad nebude třeba tolikerých, a tak dlouho trvajících modliteb za mne, anebo za jiné mrtvé konati, snad přestane dějti trest mé anebo jiné duši na věčnosti uložený?

Farář. V trestu věčném i časném duši naší na věčnosti připraveném nelze nám krátkozrakým souditi. My víme jen tolik, že je Bohu tisíc let to — což jest nám jeden den; a jediný den bude hrozný k přestání duši trest v očistci trpěj. Každý kdo jest, to jen věčnost rozhodne; my připravme se raději vždy na horší: nebť newím, máme-li až tak mnoho do sebe, než bychom se řasali. A když na věčnosti nám kdoš mimo nadání naše pomůže, dlouhý trest a dluh spláceti, a Božské spravedlnosti dostičiníti, myslím, že dobře se nám to hodí?

Činý osadník. Letoš v neděli na den připadající památku Povýšení svatého kříže —

ráčil gste nám, welebný pane, přetjisti swaté Ewangelium na ten den připadagicy, a gá pamatugi sobě dobře slowa z toho swatého Ewangelium: »A gá kdynž powýssen budu od země, wšsedko potáhnu k sobě.« Načež gste ráčil řici: Gá wjm, že každé semjnto z gara do země wsazené pučj, kljčj, klásek, kwjtek a owoce přinássj — štěpugte a wrubugte a očugte na ty mladé strůmkj — a zásluha wasse se za zlepššeného owoce neoděpře. Nenaplnjiteli snad w mladosti rozum a srdce djtek swých spašitedlnými prawdami, a užitečnými wědomostmi, zatjm nasege pokussitel a gáf ho Pán Ježíš gmenuge, nepřitel člowěka, kaulole do srdci gegich. Medopřegte mu té radošti — z geho pilného bděnj a rozsěwánj umjti pouzjti každého okamženi, kdynb kdo žesnul.

Proč pak i netáhne Syn Boží wšsedko k tomu, we wýhodách swých tak spašitedlnému ústawu Swatožanskému?

Žar ář. Podskočná gest otázka wasse zagisté. A gá k tomu gessťe něco přidám, a námjtkj wassj doplnjm. Proč netáhl za sebau lewého Lotra, proč ne swého wlastnjho učedlnjka Židásse — byliť gsau mu oba dost bljzko; proč nessťastně dokonal gedem i druhý? — Na to — ne gá, ale swatý otec Justinián odpowjda: Užkolim po straně Spasitele wisel lewý lotr, neobrátil se předce, proto že dábel celé geho srdce i dussí opanowal; a co dábel gednau si wzal, toho nechce, a o to nestogj Bůh. — Židásse opanowalo lakomstwj, hřjch smrtedlný, toho ro-

wněž Bůh k wnwedenj swých welkých pracj
 potřebowati nemohl. On mistra swého prodal,
 a ošidlem se oběšil; oba neshťastně zahynuli. —
 Prawého a dobrého Lotra táhla milost Bo-
 ži, — — — nj mohau gen dobřj taženi, a
 přitaženi býti; zlh zůstává i při nengasněgšj
 záři nebeské, i při zážracjch na nebi i na zemi
 učiněných předce gen zlhým a pro dobrau wěc
 neschopným, ano dobré věci gen překážegjcm;
 byt i tisjcowé k nj se bez nucenj winuli. —
 Pať powážiti lze, že také wjra Kristowa
 nebyla hned prwnjm rokem po celém swětě
 rozššřena, a podnes gessťe neni, a gessťe to
 dlaugo trwati bude, než bude geden owčinec
 a geden pasthř. Slunce wycházi z rána, ale
 došť pozdně zaswjtně swětlo geho do aužkých
 a hlubokých aužlabin a za horny wysoké. A
 tať to ge s každau wědau, a s každým umě-
 njm we swětě. — Gessťe něco! Ustaw Swa-
 tojanský gest, řekl bych, prawá gasná záře na
 obloze nebeské; gest prawý hlas nebeský, zo-
 waucj nás s nábožnými pasthři Betlemskými,
 abychom šli a widěli, co se děge. — On gest
 prawá ona hwězda na wýchodu swjtjcj mudr-
 cům, zowaucj ge, aby hledali toho, kterhž se
 narodil. — Šlyšte hlas pasthřů a maudrých
 k wám poslaných; uwěřte a gděte. Nezůstá-
 wente s Jerusalemskými newěřjcimi doma; při-
 wtělte se k těm, genž se zdwišli a šli; — a
 gaťo oni tam nalezli Boha člowěka, gsauce do-
 bré wůle, — naleznete i wy w ustawu Swa-

tojanstěm wůli Boží wám oznámenau. — — —
 Marně se štaráte a pro dítň wasse bohatstwj
 ukládáte, aby měli z čeho žiwň býti, nepřiz-
 spěge-li jim požehnánj Boží; — — a toto za
 podjl býwá gen Boha znagicjm a geho se bo-
 gicjm; — nadarmoť gste pracowali, a na žmar
 přigde wšsedka wasse mohowitost. Mnohý chudý
 opowržený, upřjmný a sprawedliwý člowěk bude
 tu teprw poznán — přistupuge k Swatojan-
 stěmu bratrstwu s malým přjspěwkem, a bude
 nad boháce wětšjím.

Giný osadnjf. Mň chodjme w neděli
 a we swátek gednau na rannj, po druhé na
 welké kázanj a odpoledne na katechismus do ko-
 štela, a welebnj pánj chodj i do wšy na kře-
 stanské cwičenj; gá mysljm, že čtenj Swato-
 janských knih potřebj nebude?

Farář. To wšsedko gest dobrá a spasi-
 tedlná wěc. Ale wěřte, že nepostačuje to k udr-
 ženj toho slyšeného slowa Božího, k gehož spa-
 šitedlnému wzrůstu i našj přičinliwosti gest po-
 třebj. Byloliby aš dost na tom, abyšte zrno
 obilné gen do země whodili, kdby ho tam
 Bůh, gať se hodilo, ležeti nechal, a nepomáhal
 mu aurodnau wlahau, zahřjwagicjm sluncem a
 potřebnau k zrůstu powětrností? Wěřte, že by
 zhynulo. A tak i wy musjte domácjm čtenjm
 slowu Božjmu w kostele slyšenému pomáhati,
 aby we wás k užjtku wzrostlo; tak gaťo ta stu-
 dugicj mládež, doma z knih opakowati, nazpa-
 mět se učiti a doma dalšjím čtenjm užitečných

případných knih se mýšle vzdělávati musj, dce-
li, gať roste w letech, růsti také w maudrosti a
růsti w milosti u Boha i u lidj a býti lidstvou
k prospěchu a sobě k wýživě a k spasenj. Wězte
mi, že čtenj dobrých knih gest kljč maudrosti,
gjmž otvjráme skryté poklady učenných a boha-
bogných mužů, gaťobndhom s nimi skutečně mlu-
vili. Připravugemeť domácjm čtenjm srdce
své k lepššjmu srozuměnj slova Božího káza-
ného, býwámeť ochráněni od hřjchu alespon w
tu dobu gistě, co dobrau knihu čteme. — Ano
wraucjm a nábožným duchem čtaucjm zdá se
nám, gať plamenowé Ducha swatého náš roz-
hřjwagj; my hořjme lástau k Bohu, gaťo onino
dwa do Emauz gdaucj učedlnjci, magjce Pána
Ježíšse mezi sebau.

Ostatně, milj osadnjci! na nowé námjtky
wždny nowau zbranj náš opatřuge Bůh. Wě-
domoť, že každá wěc sebe lepšši, na počátku
swém s mnohými nesnázemi zápařiti musj, než
wzroste, a užiteť hogný wydá. Wjmeť, že sám
Syn Boží, kdž učenj své s nebe na zemi při-
nesl, k němu toliko základ položil, rozššjřenj geho
apostolům a cirkwi své zůstawi; a že poko-
lenj twrdossjgnému ustaupil; wjme wšak také,
že to pokolenj, kteréž milosti sobě podanau leh-
kowážně pohrdlo, za to s wěčnau kletbau se
potkalo. Do dneška oplakává na zřjceninách
Jerusalémských někdegšši sláwu swau; do dneška
blaudj po swětě, co neblahý, pomístau Boží zna-
menaný wyhostěnc! — A co mám říci o ústa-

rou nassem Swatojanském? Wjmí to, že ani my nedoděláme, co jsme s předsewzetím swatým, a wůlji pewnou započali. Segdemeť ze swěta: ale po nás přigdau ginj, možná že gestě horliwěgšji, kterjž se w započaté práce nasse uwáží, a geť cili wytknutému, a tu konci zdárnému šťastně přiwedau. 'Daufámeť silně, že stěpnice Swatojanská námi založená, po smrti nassj nezahyne; nýbrž potomstwo nasse rozkwětem utěšeným potěšji, a owocem sladkým přehogně obdarowáwati bude. — Wěc ta tať gest gistá, gako Řím nad Jerusalemem zářj nebeskau se stkwj. Žádný s Farisen a Kaifássem newcházeg w radu, aniž s nimi nepraw: »Uť zahyne a pogde ústaw tento spasitelný!« — —

W naděgi této utworzuge mne negedna potěšitelná zpráwa o hogném přjstupu nowých a nowých audů ze wšech kragin, měst a wesnic, nassj požehnané wlasti české; ba giž i ze zenij sausednjch, obzwláště z nábožné Morawy a Slezska. A gsaut to lidé wšeho věku, starou, pohlawj a powolánj; knjžata, učenj, měšťané i rolnjci, a mezi těmi negedni, kterjž ani český neuměgj, a tudýť knihy Swatojanské owšsem čjsti nemohau, a genť wůli věci dobré a spasitelné přjspěwky swými poskladnici nassj rozmnožugi. Gaučet wšech audů těch, giž zemřelých spolupočjtage, wynássji giž nynj na 1300.

Ku posledu nemohu pomlčeti o zprávě, kteráž mne neynowěgi došla, gelikož wjm, že nj

rošidni, gessito w Dēdictwj Swatojanském poz-
 djl máte, welice se potěššite. Letoš na zimu,
 7. Řigna, zemřelý farář Kondračň, bratrowec
 onoho wám giž dobře známého zakladatele, pá-
 tera Hanikhyře, gménem Josef Hanikhyř, odkázal
 w poslednj wůli swé swau pozůstalost Dē-
 dictwj Swatojanskému. Nuže, kněz tento obe-
 towal wšse, což měl, na oltář vlasti, na oltář
 swatého mučedlníka Jana Nepomuckého pro
 nás, pro wyždelání a duchownj potěšení wšse.
 Toť giž třetj kněz s tisíci! a wám by mělo
 býti obtížno, obětowati něgakau nepatrnau část
 z gmění swého, abyste nj sobě i pozdnjm po-
 tomkům swým dobře a platně posloužili? —

Giný osadnj. Keračte tak o nás
 sauditi. Tak zatworzeli my negsme. My toliko
 uwynkli dlauho wáhati a rozpakowati, než se k
 něgaké věci nové, a gindá nebýwale konečně
 naklonjme. Gá gsem řeč Wassnostinu pozorně
 wysledhl, a musjm se wyznati, že mi šla k
 srdci. Mohauli ginj, ač snad mohowitěgšj, že
 srdcem radostným tolik obětowati, uworhnu i
 gá penjz swůg do obecné Swatojanské poklad-
 nice. Nagednau nelze mi wšse složit: ale rá-
 čteli mi deset měsíců dobrotimě wyčkali, od-
 wedu každh měsíc geden zlatý stříbra. Kdož
 wj, nepočteli mi Bůh dárek můg, gako oně
 wdowě Jerusalemské, také za zásluhu něgakau.

Farář. Slušně smeyššite. Milerád gmé-
 no wšse w knize Dēdictwj Swatojanské za-
 znamenane uhljdam.

Osadnjci. Šdeli to tať, i my co ney-
dřjwe se přihlásjme.

Farář. Přigďte třeba wssicni! Dokud
zásoba má staťj, wssedň wás založjm. — — —
Nepomyslili gsau Židé, že ze sprostých na swa-
těho Štěpána házených kamenů připrawugi mu
drahau forunu. — Sbjremme i my sem tam
porůžnu prohozenau hanu proti Dēdictwj Swa-
tojanskému, — wywracugme statně, seť gen
býti můžeme, — a Bůh z toho na oko spro-
stičkého nepatrného kamenj, napravowánjm pře-
wrácených, a uwáděnjm blaudjcjch na cestu
Swatjotjanskau, připrawj; a giž zhotowuge trpy-
tjci se forunu sláwy newystihlé nám na wěčnosti.

Wssicni. Den nám to wssem Pán Bůh!

Farář. Amen! — — A wssak hle! blížjci
se wečer mī připomjná, že mám gestě cestu
před sebau. Posilniž wás Pán Bůh w au-
myslu spasiťelném! S Pánem Bohem!!!

— — Hle: tať duchownj ten pastýř,
kněz to dle slow Apóstola sw. wňslowně dwogj-
cti hodný, owečň swé o ústawu sw. Jana po-
učil, a ge přiměl, aby i oni k němu přistaupili.
Slowo geho a učenj nepadlo owssem na skálu:
gelikož křesťan wsselich, buď on kdo buď, nemůže
wňhodn duchownj tať znamenité spatřowati a
newztábnauti ruky swé, aby gich neužil; máli
totiž gen maličko citu pro dušsi swau, a pro to,
což spasiťelného gest. Kterak aš působilo při-
wřelenj gich k Dēdictwj tomu, nelze dále udati;

proto že nedávno teprve stalo se. A wšak uwážili se, co pastýř ten horlivý byl mluvil, i co oni sami dle zdravého swého uwážení byli powěděli; pohlédneli se tam, kdez skutečně ústaw ten giž působí; a popatřili se na rozdíl mezi člowěkem nábožného čtení milomným, a mezi giným, pro coš takového citu nemagickým: nelzeť než gen přáti, a zase přáti, aby ústaw sw. Jana brzy prospěšně zmohl se, a aby w srdcích gednotlivců, po rodinách i po obcích po nassi milé wlasti, i mezi bratry Morawany a Slo-
wáky, blahopłodné swé aučinkowání progemowal raděgi dříwe než pozděgi. Nemáť a nesmj se owšem přjliš mnoho čjsti, aneb pro čtení snad i powinná práce zanedbáwati. Neníť uloženo genom »modli se« — ale i »pracug.« Swáteční wšak den neníť k práci anižť k ledagakýmś da-
remnostem. Ten obzwláště den, — a pak w dlouhé zimní wečern mēlby zagisté každý, zwláště hospodář, pamatowati, žeť zase neníť řečeno gen »pracug!« — ale že přikázáno též »modli se« — a mělt by, i sebe i rodinu opatřiti, aby měl sám i rodina na čem spasitelně modliti se. Z račťž tedý sám milý Pán Božský a Mistr náš, — spasení lidského Milomnjě, — zařjdiť, aby ústaw wěrného ondy geho kazatele a kanownjka na hradě Pražském stal se ohni-
škem, z něhož by po wšech třech sbratřených wlastech rozněcowala se prawá a horlivá služba Geho; — gediné to prawé a blahodatné oswjcení a wzdělánj!!!

Bagimawé události
při
Dědictwí Swatojanském,
zaručené
redaktorem.

Kdožby nepoznal a nám nepřisvědčil, že zakladatel Dědictwí Swatojanského, welectihodný Antonijn Haníkř, blahoploďným wnuknutím byl weden, řdňž z pozůstalosti swých rodičů a z mnoholetého uspořeni swého na wydávánj českých wydělawatelných knih 1000 zl. položil; tím stoleté slawnosti, že Jan Nepomucký za Swatého byl wyhlášen, důstogný pomník stawil, a pod gménem Swatojanského Dědictwí ústaw takowý otewřel, gimžby spoluaudowé geho, přjmluwě sw. Patrona poručeni, sebe w kato:lické wjře upewňowali, w mrawech sľechetných se wydělawali, a w prázdne době zábawným čtením knih těchto spasitelně se wyráželi. Blahoděgnost tohoto nápadu oswědčuje se, gať wal:ným počtem giž přistaupiwšich spoluaudů, tať tať silným počtem těch knih, kterěz w běhu do 12 let ústawem tímto giž na swětlo wysšly, a do spasitelného aučinkowánj na wydělánj nábožných vlastenců daleko sširoko uweďeny byly. Neřlademe pať sem těchto řádkůw

na žádnau chlaubu, wěc sama za sebe mluwj; a nepředpogatý čtenář pozná, že gen Hospo-
dinu náležj sláva, kteržž tomuto přičiněnj
tať weliký wzrůst a prospěch dáti ráčil; a ne-
chybugeme dogista, wěřjme-li, že milostná přj-
mlowa wywoleného ochránce, sw. patrona na-
šeho ku wzniku tať utěšenému nám pomáhá;
neb co se nás týká, žádného nelákáme aniž gi-
nať gsme komu obtížni, nébrž toliko w tichosti
očekáváme, přigde-li kdo, a bude-li se hlásiti
gakožto spoluaud téhož Dědictwj. Gať weliký
gest ale počet spoluaudů, genž z cela dobrowolně
se přihlásili, a to sice ze wšech stawů a z obého
pohlawj, — wykazuge **přiložené pozname-
nání.**

Stáwagjt se ale i takowé události, kteréz
srdcem a myslj člověka mocně pohybuj a z kte-
rýchž k potěšenj se přestwědčugeme, gať mnoho
nábožensktého citu mezi lidem, a sice i mezi nen-
sprostšjim se nacházi, a k gakým obětēm hotow
gest, kdžž k zwelebenj Božjmu, k uctěnj geho
Swatých, k pogistěnj swého spasenj, k blahu swé
rodiny a k prospěchu bližnjch swých přispěti se
mu přjležitost nastytuge.

Budtež zatjm gen tyto události zde uwe-
deny:

a) Bylo to w Čermenci roku 1840, kdež
spisowatel těchto událostj byl od Prahy wzda-
len. W té geho nepřjtomnosti přissel geden du-
chownj pán do přjbytku geho a požústawil tu
1000 zlatých na stříbre pro druhý základ Dě-

dictwoj Swatojanského, na listku zanechaném gména swého, starou a obydli nepřisadiv. — Nad tímto přebohatým darem a nad tauto přesslechetnau škromnostj ducha obdivila se celá wysoce důstogná arcibiskupská konšistoř, a nenacházelo se stopy, tohoto welmi štědrého dárce se dopjditi. Slechetný čin tento ohlássen byl w Časopise pro katolické Duchowenstwo, a wyzván byl Dobrodinec tento a žádán, aby se nám gmenowal. — Uplynulo ale celých šest let, a nebylo neymenšijho znamenj, doměděti se o něm.

W loňšj podzimě, když opět redaktor tohoto ústawu w láznjch zdrowj swé léčil, přišel ten samý duchownj pán do přjbytku geho, a tážán gsa od domácjch, kdoby byl, aby wyřjzeno býti mohlo, udal swé gméno a swau důstognost. — Tu se rozpomenuly domácí, žeby onen byl, genž před šesti lety oněch 1000 zlat. byl tu složil. — Prozrazen, posadil se a zanechal na redaktora žádost, »gméno geho nikdež neprozrazowati, an dar swůg beze wšj chlauby gen z čistého srdce byl posdal, a když se njm spasitelně těžj, že giž tjm auplně odplacen gest.« — Ale nawrátiv se redaktor, za swatau powinnost držel, gméno tak oslawenj hodné, wysoce důstogné konšistoři u wědomost dáti. — Z uzavřeno: by tážán a dožádán byl, aby gméno geho wěřegně udati se mohlo. Na toto naléhnutj odeslal následugicj welessledyetnau odpowěd :

Když jsem roku 1843 z Gičinského kaplanství dosazen byl na faru Staňkowskou, odevzdal mně můj w Pánu odpočívající otec wšedto své gmění, záležející w 1000 zł. na stř., a odstěhowal se s mau newlastnj matkou z Sautenického Anchnowa ke mně, kdež na swatého Jana Nepomuckého w Pánu skončil. Pán Bůh mi požehnal, že jsem při dobrém hospodářství od rodičů otcovských ten podíl přihospodářil. — Newěda peněz těch, řemeslem saute-nickým od otce mého w potu twáři wytěžených, k prospěchu duše jeho lépe a spasitelněji wynaložiti, odewzdal jsem je roku 1840 k Dědictví swatého Jana Nepomuckého, nač mne i sám den jeho skonání pentazoval. Tím způsobem jest dárce oněch 1000 zł. vlastně jen otec můj, a já toliko nástrojem, kterémuž nenáleželo, za doručení otcovy pracně wytěžené pozůstalosti sobě gáť wýhodu wynimowati: ale spíše žádati sluselo, aby celá zásluha od milosrdenství Božího vlastnjmu toho daru půwodci k občerstwení duše jeho byla obrácena. Pro tu také příčinu jsem já gáť z počátku, tak i letos o zamlčení swého gměna w neyhlubší penjženosti prošil.

A wšak nyní po přečtení welectěného listu Wassy Weledůstognosti snáším se na tom, žeby nesluselo déle, na mé až upřjmné žádosti státi, a uweřegnění mého gměna odporowati. Je pro-gwenému přání wyhowěti mohu, jest má ney-ladší rozkoš; pať naděje, že se tudy, bchdá,

k zďárnějšimu rozkwětu samého blahopledného Dědictwí powzbuzením tímto poněkud přispěge; posléz i pomyslenj, že ono uweřejněnj, dostawši se až k usšim mých esadnjšů k rozmnoženj gich dăwěrnosti a přjchylnosti ke mně, a tím k gich duchownjmu užittu bude moci prospěti: toto tré gest mi pohnútkau, že se wššj ochotnostj Wáššj Weledůstognosti w swobodnan wůli ode-wzdáwám, dle ljbosti gméno mé buď uweřejniti buď až do mé smrti zatagené ponechati.

Josef Balcar,

čestný farář w Cerništy, Mírowického vikariátu,
Buděgowské diecese.

W tomto prohlášenj poznala wysoce důstogná konsistor Pražská wážnau sšlechtnost, stromné o sobě smenšlenj, a weliké chwály hodnau nezisštnost; a kdež tolik wážnosti hodných ctnostj i wýtečností nacházela, newáhala o tom wššem nendůstognějššj Ordinariát Buděgowský zprawiti a druhého tohoto zakladatele Dědictwí Swatofianského, genž sšlechtnostmi swými prawau ozdobau gmjn býti zasluhüge, milostiwému zřenj poručiti. — Gať wesskeré spoluwšstwo prwnjmu zakladateli wřele žehná: tak nynj i k druhému zakladateli swému srdcem wděčným se obratiž.

b) Ale i na třetjho hlawnjho zakladatele pamatowati powinnost káže. —

Josef Hanickýř, farář w Kondraci, Běštrického vikariátu w Pražské arcidiecešj, bratr

prvního zakladatele Antonína Hanušky, stal se Dědictví Svatojanského s 100 zl. spoluzakladatelem; když ale v minulém měsíci říjnu se světem se rozžehnal, odkázal ve své poslední vůli veliký díl pozůstalosti své Dědictví Svatojanskému. O čemž, až se vypořádání pozůstalosti jeho u král. úřadu skončí, pak určitější zprávu podáme. Umřel v Pánu 9. října m. r. 62 let star.

Mimo tyto tři veliké dárce počítáme již i více jich, kteříž v poslední vůli své po 10, po 20, 100 a 200 zl. Dědictví Svatojanskému odkázali.

Nuž, přátelé Dědictví Svatojanského, poznávejte, gať gístý, perrný, požehnaný, spasitelný a blahoděnný gest ústav spoluučství našeho; gať patrně oko milostné prozřetelnosti Božské na něm spočívá; gať Pán nebeský hognau rosau požehnaný svého gemu šťastný wzrůst dává; a gať swatý patron jeho, sw. Jan Nepomucký nepochnau ochranau swau geg pěstí, gemu k wzniku pomáhá, a ním na weškeré nábožné bratrstvo zalíbení Boží obrací. Toto považování potěš nás všecký v tomto jeho Dědictví pozůstavajících, utvrdíž nás v důvěrnosti k jeho ředitelství; pohni nás, byste o další rozšíření a slavnější wzrůst jeho pečovali; tať síce, gaťo nás všecký gedna wjra a geden gazně spoguge: abychom tať tať v Dědictví Svatojanském spogeni, k dosažení dědictví nebeského sobě wešpoleť pomáhali.

c) V roce 1841 přinesla redakce při životopisu slavného zakladatele, velectihodného Antonína Hanušky, spoluaudům tu utěšenau zprávu, že horlivost důstojného Josefa Streera, děkana a knížecího arcibiskupského notáře v Plasích, Plzeňského vikariátu, Pražské arcidiecese, bratrstvu našemu 25 spoluaudů získala. Jeho zbožnost neustála ale při chvalitebném zisku tomto, nýbrž do dneška věrna přesvědčenosti a předemzetí svému, horlila kolikem, ano i do vzdálenosti jiných krajů, a i tam hleděla získati svatému Janu v bratrstvo spoluaudů četných, aby oslavení jeho se rozšířovalo a upraveno bylo všude, kamž toliko dosáhnouti mohla jeho péče. — I požehnalo nebe, (důvěřujeme se na přímluvu sv. Ochránce bratrstva našeho), blahoplnou snahu jeho tak, že do dnešního dne 140 spoluaudů získal, a přes 2000 zl. za odebrané knihy do skladu Svatojanského odvedl.

Tu víztež, co člověk může, jen když chce. Tu víztež, jak dobrá, spasitelná věc si hogných křesťanů. Tu víztež, jak vjra katolická v srdcích lidských hluboko jest zakořeněna. Tu víztež, jakým účinkem nebeský Pán svatou horlivost odměňuje. Tu víztež, jak přístupno jest horlivému duchovnímu otci ucho a srdce jeho osadníků; jak se k dobrému, když se jim vysvětlí, volně a ochotně naklonují, a jak rádi na takové pastvy jdou, kamž je vede opatrný a o blaho svých duchovních omeček prozíratelně pečlivý upřímný pastýř duchovní;

a tato přesvědčenost o vůdcích duchovních a
gich nábožných osadních gest nad wesskeren po-
mjegjci žiřt dražři a utěřeněgři; a záleži-li
učel Dědictwji Swatojanského w tom, wzdělá-
wati lid wzácný, následowný dobrých skutků, a
wzděláwati spoluaudy swé w prawowěrné kato-
licky, w dobré a wěrné poddané, a společně
ř sobě prospěřné sausedy: budeř také wždy
wzácný gař w očích Božjich, tař i w očích lid-
řkých; uznané bude Dědictwji Swatojanské nad
wřřecky giné společnosti za prospěřněgři a spa-
řitedlněgři, a dogde rozřřirenj po wřřech fragi-
nách, řdeř gaznyř slowanský panuge, a dogde
wážnosti po wřřech fraginách, řdeř sw. Jan Ne-
pomucký se ctj. — A ten se ctj po wesskerém
řatolickém swětě.

d) Nemohu opomínáuti uwěřti, gař zahorelo
řrdce mnohých duchovních spoluaudů pro Dědictwji
Swatojanské, že gim neni dosti, že základ po-
ložili, a že dle ř. 9. prawidel w oktáwu sw. Jana
za žiwé a za mrtvé spoluaudy misse sw. obětu-
gj: ale smluwili se ř farnjky swými, a nynj
řazdau neděli a swátek po řázanj za we-
řřkeré bratrřstwo ř řhromážděnými osadnjky se
modlj. — Gař tu Bůh weleben, sw. Jan ctěn,
bliřnj milowan, a wřřim řim duch zbožný, duch
řřlechetný a řřetrný wzdeláwan býwá: řdoř by
toho nepoznáwal, ř toho se neradowal, a neře-
hnal úřstaw ten, genř ř takowému wzdelánj
řlauři a ř němu pohnúřky podává! —

e) Meméně zagjmagjci a utěšséně bude následugjci smluwenj se w Zwančicjch (Eiben-
schitz) městě w Brněnské diécesj, na Morawě.

A wážné horliwosti tamnjho kooperátora, welectihodného **Tom. Brocházky**, giž od pr-
wnjho roku Dēdictwj Swatojanského spoluauda
I. třjdy, š 40 zl. naklonilo se 50 obywatelů
města toho, že přigmauce pozwánj a pomzbu-
zenj geho za spoluaudy k Dēdictwj gsau přis-
taupili. Horliwost ale w nich žnata wzrostla w
tak plamennau wraucnost k sw. Janu Nepo-
mučkému, že se smluwili na čest ochránce
bratrstwa pod gménem geho způsobiti sobě ko-
rauhew, na kterauž se mládenci a pannj, co do
lákny, složili, obraz ale sw. Erhy a Strachoty
a sw. Jana Nepomuckého obgednalo ostatnj
měšťanstwo u maljře Hellicha w Praze. Tuto
korauhew zamenšlegj k 16. kwětnu do Prahy
přiněsti, u hrobu sw. Jana gi si dáti wyswětiti, dru-
hého dne při mši swaté Mendůstogněgšjho knj-
žete Pána Arcibiskupa k neyswětěgšjmu přigj-
mánj přistaupiti, pak pod tau korauhwj domu
se nawrátiti, a wyswěcenau tuto Swatojan-
skou korauhew swému městu a farnjmu chrámu
Páně gménem »pautj z Prahy« přiněsti.

Poznáweměž, gak prawá, čistá zbožnost
štastnau gest, wynalezti, wymysliti, wzdělati
sobě potěšenj, kteréž myslj i srdce dogjmá a tr-
wanliwosti takowé nabýwá, že i nezajššj potom-
ci z takowého usnešenj radowati se budau.

Že gsau sobě sw. Apóstoly Morawské a

toho tak obljíbeného sv. patrona Českého, sv. Jana Nepomuckého na gednu forauhem wyvolili: musíme zvláště chváliti, an tak pod gednjm praporcem obapolných patronů w gednom duchu zbožnosti dwa sbratřené národy tjm aužegi spogugi.

Chraňtež swatj patronowé nábožné měšťanstwo toto; a wymoztež, by nadáno milosti Boží zkusilo, že spasitelně w přjmluvu wasši důvěřowalo!

f) Podobným způsobem wyznamenává se prawá pastýřská horlivosť i w Oppawském dekanátě, cjs. král. Slezka, odkudž a z několika sousednjch dekanátů, neunawenau přičinliwosti komarowského kooperátora, welectihodného **Eudw. Ochrany**, na 50 spoluaudů se giž k Dēdictwji Swatojanskému přihlásilo, a 100 nových přistaučiti se chystá. Tam se zase spoluaudowé usnesli, slawnost swatého Jana Nepomuckého swatau zpozvědji a přistaupenjm k stolu Páně, u oltáře sw. Jana sobě zasvětit, u něho mši swatau wyslyšeti, a tu společně modlitby za wšecky bratry a sestry Dēdictwji Swatojanského, živé i mrtvé, nábožně wykonati.

Gak se w Holomaucku strze welectihodné kooperátory počíná wyznamenawat dekanát Oppawský a Hulčjnský, (ležjci giž w Pruském Slezsku) pak dekanát Hollešowský, Hradecký, Cholinský, Kroměřížský a Přerovský: tak wiďme také na Brněnsku horlivosť pánů kooper-

rátorů se vzdělávati defakát Gjhlavský, Modřický, Ráměstský a Teletský. Což redaktora zvláště v tom ohledu těšil, an jako farář Blutinský, blíž Nežhradu, kdež velebné duchovenstvo Moravské po 14 let svými duchovními spolubratry a spoluvlastenci gmenoval, a již tenkrát horlivě přispívání gegich k zvelebení literatury Česko-Moravské hogně zakaussel: že v tom samém ohledu i nyní v slavné Praze k němu se horlivě přihlássugj.

g) Tam odtud gsem právě psaní obdržel s následugij zprávu: »Gedna z těch panen, co v posledním čase k Dédictwij Swatojanskému přistoupila, ony peníze, kteréž od svého strýce na štaty obdržela, poslala ge tuto sw. Janowi, by on za ni orodował a nábožnými knihami po cestách života gi modil.« Zdaž se nad takowau zbožností a zapřením sebe angelové strážní neradugj? — Neb které děvče nové štaty sobě upřiti může: o tom gisliti můžeme, že wjtěžně také ginému hříchu wzdoruge.

h) Žige v Gjhlavském okolí na Moravě geden školní učitel, 98 let stár, ten poslal k Dédictwij swatého Jana za spoluauda základ swüg: aby geho býwali školáci tjmto přistaupením se dowěděli, že geště na žiwu gest, a tak wzpomenuce na něho, za spasení geho dusse »Otče náš« se pomodlili.

i) Blíže Brna, hlavního města na Moravě, žige gedna wdowa s dvěma dcerama. Ráda by

byla k Dědictví Svatojanskému přistoupila, ale i spolu své dcery do tohoto spoluaudství přivedla. Živa ale na holé ruce, neměla tolik uspořeného, by základ pro celou rodinu učiniti mohla. A přece jí to dnem i nocí pokoge nedalo, ano nestatečnost ta bolestně jí hnětla. Volala k Bohu, by sám nebeský Pán jí pomohl, by své plamenné žádosti došla. — Ge dnoho večera, když geště ruční práci se bavily, zvolala k dcerám svým: Snad ge to wnuknutí s nebe, milá děvčata, gakbychom si do Dědictví Svatojanského pomohly; kdybychom dnem i nocí pracovaly? Co vyděláme ve dne, z toho živi gsme: a co si ruce nasse vydělají noční dobau, to na stranu uložíme, až tolik pohromadě mjtí budeme, bychom pro nás osfecky tři základ položiti mohly. Každau noc ge dna bude spáti a dvě budau pracovati, kteréž gen málo si pozdřimnau. — A tomu se umluwily a odhodlaly, a tak dlouho wytrwaly, až slzami radosti sobě poslednj den zasvětily, a s okřjdenau ochotností plný základ k král. hradu chrámu sw. Jana do Prahy poslaly, by Dědictví jeho aučastny byly.

Nemáme-li to djwčicím za zlé, když dne i nocí k požajiti tanečního wyražení nasazují, přičemž žádného umdlení jim líto není: kdo odsaudí z přepjatosti tyto nábožné dusse, kteréž pro wznesšeněgšj wyražení sobě úlohu, světu zdánlivě přijnau, byly učinily?

k) Na Budějovsku daruge gedna matka své milé, we všem welice správné dceři 10 zl., aby si na welkonoce nové šaty způsobila. — Pohlednaučj na dar lastawé matky žalily se oči slzami, a ona rozdechnauč, gme se odpowě: děti: Maminko! gá se gessťe uspokojim mým dosawadnjm swátečnjm oblekem; naproti tomu ale prosim, dowolte mi, bych si wassjmi darowanými 10 zl. Dědictwji Swatojanské kaupila, kterěj mně k přioděnj wěčnému pomůže. Gméno této usslechtilé dcery přigala matrika Spoluauđu Swatojanských pod čislem 1222.

l) Na Plaském panstwji w Plzeňsku bylo w minulém měsjci milostiwé léto s tau newwělegssji horliwostji konáno, a gať se — (k nesmjrnému potěšenj wssedch, kterjž se sw. cirkwe wěrně drží) — wssude lid nábožný k nabytj plnomocných odpustků k zpowědnicjm hrnul: tať se stalo i tam; o čem mi tamnj duchownj otec w tato slowa pisse: »Jubilárnj swatý čas oči nám zpowědnjčkům otwírá, co Swatojanské knihy působj.«

Setkal se tať ten samý duchownj otec s gednjm sausedem, ku chrámu Páně gdaucjm, a gewj své potěšenj nad tjm, že tať i on chce aučastným býti cirkewnj milosti. — Slowo k slowu přigdau tať w řeči na Dědictwji Swatojanské, a onen saused přiznáwá se, že práwě čtenj knih Swatojanských, obzwláštne »Žiwotů Swatých«, ho w mysli zcela obrátilo, a roz-

gjmánj při popsánj žiwota sw. Ludgera, 26. března geg pro Dědictwj Swatojanské newňš zaugalo, gemuž obnowenj žiwota swého po wšsednyj dny děkowati bude. »Gá bych,« pravil dále, »žiw gsa tať gafo žwjře, byl possel, řdy by mne tato Swatojanská kniha nebyla na: prawila.« — Toto rozgjmánj nagdete každy na stránce 837. — A gá wolám k wám wšsem čtaucjm: »Čti, a čitť též!«

m) W Plzeňském wifariátě ležel hospodář geden w nebezpečné nemoci, w kteréž mu newy: kwětala naděge, žeby z nj wyssel. W auzkostech a bolestech swých k smrti se připravuge, wzpo: mněl jť, co o Dědictwj Swatojanském byl sly: ssel, a gať newsw. obětj kněžstwa cirkwe a u: přjmnými modlitbami spoluaudstwa toho ústa: wu gemu k dosaženj wěčného spasenj welká po: moc přigiti může. J. žádal swé manželky, a řrže nj duchownjho otce, by spěšně do Prahy psá: no bylo, by, dokud gessť žiw, do spastelného toho bratřstwa přigat, gemu ale také ten přigjmagcj list prwnj possau wen poslán byl, aby, nežli skoná, aspoň to wyobrazenj swatého Jana na něm gessť poljbiti mohl. Nebesťj Pán rozhodl nad njm milostně, gafo by nad njm byl řekl: »Wjra twá tebe uzdrawila,« neb dosawáde žiw a zdřaw, Pána Boha z milostí té weleb j a ochránci Dědictwj tohoto wděčně prozpěwuge.

n) Na panstw j Geho Oswjcenosti pana knjzete Metternicha přistaupila před 3 roky

gedna hágná před svého duchowního otce, a prošíla slzje, aby za spoluauđa do Dědictwí sw. Jana přigata byla. Horlivý pastýř duchowní táže se jí na příčinu slz gegjch; ona odpowěděla gemu: Důstogný otče, gaťbych slzeti neměla, mám šestero dítěť a gsme u weliké chudobě živy. Když tedy děti moze na něgaké dědictwí po nás rodičjch žádně naděge nemagj, ráda bych jim byla aspoň k Dědictwí Swatojanskému dopomohla; negsem ale s to k dwog násobnému základu si pomoci. J těšil jí w tomto spasitedlném úpěnj duchowní otec a wytožil jí upřjmný, nábožný aumysl gegj tať, že potěšena odesšla. — Po dwau letech přichází matka pečlivá opět, a podává, an jí slzy po ljcjch kanau, druhých 10 zl. obdivenému duchownjmu otci, žádagje, aby nynj doplněnjm tjmto celá gegj rodina do Dědictwí Swatojanského přigata byla. — J pozastawiw se duchowní pastýř, tázal se jí, řka: Gať gest to možná, že gste to wywedla, an obžíwa w letošnj drahotě gest s mnoho těžšj, wy w tom wassem lese sotron těch bramborů k nasycenj máte, a gať gest to teprwa s offacenjm wassjch dětí? Když gste to nemohla před dwěma rokny wywěsti, gať se wám to usnadnilo nynj? A když se wám to possěstilo, proč tedy slzjete? — »Gať bych slzeti neměla? odwece matka; slzim radostj a k Bohu wděčnostj, že mne wyslyšel. — Gať mně to milé bylo, že gsem w tom bratrštwu: tať mne předce po obě ty dvě léta srdce pokajdě

hnětlo, kolikráté kolik jsem na mé děti pohledla. Pokaždé bilo mne to v mysl: »gedná se tu jen o 10 zl., a kdybych to také na přilepsenij obživny obrátila, za krátký čas neměli bychom z toho ničehož; a kdybych těch 10 zl. také dětem uschovála: co přigde z 10 zl. na gednoho, když gich ssest mám? Když ge ale k Dědictvoj swatého Jana přidám, budau miji knihy zdarma po wesskeren čas gegich žiwobytj, — a syn, náš dědic, po celau poslaupnost pokolenj swého, gať dlaho Dědictvoj Swatojanské trwati bude, dědictvoj w knihách spasitelných, gegého ředitelstwo wydawá, a pať sřrže ty misse swaté a sřrže modlitby toho bratrstwa my wssični za žiwa i po smrti wěťši gistotu dědictvoj nasseho spasenij. To si tak na mysl rozwažugje, zawolala jsem muže a děti a prawila jsem k nim: Nemohu se sprostiti toho hnětenij a té bolesti, že negsme wssični w tom Dědictwoj; a gať si k tomu pomoci, swjrá mysl mau; newjm si giné rady, gať jen, gestli se podwojte mému, snad Bohem samým danému nápadu: tu by mně pať možno bylo i wás za mnau přitáhnauti. Nawykli na nedostatek, nebude wám snad to tak za těžko přicházeti, abychom tak dlaho nemassťténé gedli, dokud bychom tímto zapřenjm sebe, těch 10 zl. neuspořily? Jen ote, kterhž w lese těžkau pracj stžžen, náš žiwit musj, něco málo omastjm, ale my bez toho býti můžeme. — Z zwolalite wssični gednjm hlasem: Ano, maminko, tak to učinte,

my to rádi oželíme, a za to nám v brátrském čase bude toho velkého a trvanlivého potěšení, v tom spasitelném bratrstvu býti, v prospěšných knihách každou neděli a svátek čísti, za tak velké bratrstvo se modliti a jeho modlitby přijímati, a pak v nebi s svatým Janem dědictví mítí. Ano maminko udělejte tak, a budeme pak den ten, když se spoluaudy staneme, jako hodny světití. — Nuže, velebný pane! gakbych neměla slžeti, slžeti nad dobrými dětmi, a slžeti, že se mně upěnlivá žádost mogle poskytlá. Račte těch 10 zl. přigrauti, a nám to v Praze vymoci, by za spoluauda celá má rodina přigata byla.«

Kdož toto čteš, zdaž negi pohnut v srdci svém? Zdaž negi potěšen, že i mezi sprostým lidem tolik náboženství, tolik wjry, tolik zbožnosti, tolik důvěrnosti v prostředky k spasení a tolik snahy dobře činiti a spasení sobě pogistiti, se nachází; a že tento lid, když dáwa Bohu, což Božího gest: i Císaři dá, což císařova gest; že vši nákaz se uwaruge, a stane se lidem wzácným, následowným dobrých skutků. — Buď z toho gméno Páně pochváleno! —

o) A když jsem toto uwádění zde dokonával, došlo mne psaní z Pláse, v arcidiecési, kdež nábožní rodičové pro wdawagj dcerušku, k ostatnímu wěnu žádají mítí pro rod nového manželstwa základní list Dědictví Swatojanského, by hospodářským i duchowním gměním obo-

hacena, s manželem svým, vrchnostenským lékařem, do oné fraginy se odebrala, z které Dědictví Svatojanské vzalo svůj počátek.

Tímto způsobem, a pak řady naše zápisné listy zrozeňatkům do vínku položeny byly, dále by se za ně od celého Dědictví přimluvy, by rostli v zdraví, moudrosti a milosti u Boha i u lidí prospívající; a založenau by tak měly knihovničku, kteráž by do zrůstu gegich v hezký počet prospěšných knih vstoupila.

Odgasněnj prawidel.

W přiwěstu podáváme wzácným aučastencům Dēdictwǝ Swatojanského **Poznamenánǝ** ni wšech geho **dosawadnjch** **spoluaudů**, kterěž w takowém to pořádném sestawenǝ poněprw wyházǝ. Hlawnj registřǝ neb matryka gegich záležǝ z poznamenánǝ podlé dnů, gať kdo přístupuge. Kdo djlu takowému rozumǝ uzná a ocenǝ tu práci, z této směšǝce wytknauti fraginy, dičese, wšariatǝ; a z těch zase spoluaudǝ dle abecednjho pořádku! Tjmtowydánǝm dáwá se ale základ k dokonalému přehledu. Tento dále zdokonaliti, awplným a řǝkage neomylným učiniti, gest nynǝ powolánǝ a powinnost každěho spoluauda. Ředitelstwo prošǝ, předkem weledůstogné pány wšáče, by toho bedlivi a pilni byli, následugǝjǝ žádosti nasse podporowati, a co na nich gest, k uskutečněnj gich nám pomáhati, a tať sobě o nás, o spoluaudǝ a o zwelebenǝ celého ústawu zásluhǝ wzácné šhromážditi, a milowánǝ sw. Jana sobě zǝsklati.

Zač tedy gich a wšech spoluaudů slusně žádáme, záleží w následugicjm:

1. Kdyby gméno, přigmenj, staro a bydlisť některého spoluauda nenáležitě postaweno bylo: buď nám w krátkém čase na wědomj dáno, gakby se to prawě psáti mělo.

2. Udenté nám, gak se mjsta ta a wifariáty a na Morawě defanáty dobře český wjssj.

3. Wědomost nám denté o wšech spolu: audech, kterjž od počátku Dědictwj, od roku 1835 až do dneška byli gjž zemřeli; a kterjž w tomto poznamenánj gjž mezi mrtwé by přepsáni býti měli.

4. Uwědomte náš, zdaliby kdo, gsa slus: tečně spoluaudem, přehljdnutjm zde scházal. Buď nám ale spolu udán i rok, w kterémž do Dědictwj wstaupil. — Ejsťg gegich buďtež nawrácennj.

5. Poznáwente tu welkau powinnost, neges: nom w bratrstwu tom státi a obdrženau wýročnj knihau se uspokogiti: nýbrž i wšech těch knih, kteréz gjž Dědictwj wjssly, a kteréz se každým knihupectwj z Prahy obgednati mohau, sobě zaopatřiti, a giných k tomu powzbuzowati: by i oni ge odkupowali a ze zdroge tohoto wáz: žili, což gim spasitelného gest. Neb se knihy tyto w ceně neuplaciněgssj wydawagi; a wydawagi se proto, by nimi spasitelné wzdělánj se rozššřowalo.

6. Kdo Dědictwj Swatojanskému wzrůst a žkwět přegete, a s to gste, prostředkem gmě: nj swého k tomu pomoci: pohlédněte na tento

registř, a hnedle vám do oka padne, — gštelí audowé III. třidy, — řdnž druhých 10 zl. připlatíte, že do třidy II., a připlacením z II. třidy, s 20 zl., do třidy I. postaupiti, a tímto způsobem Dědictwoj Swatojanskému welice prospěti můžete; neb čím wíce Dědictwoj prostředků míti bude, tím wíce a tím šilněgšich a důležitěgšich knih bude moci wydáwati. — W prawidlech ale těchto dále se domjte, že / spoluzakladatel státi se můžete; gakž to před wámi giž giných 22 učinilo. — Kdož prospěge Dědictwoj, prospěge sobě i bratrjm.

7. W poznamenánj tomto dále pozorowati lze gest, že w mnohém wifariátě ani gednoho spoluauda, w mnohých gen nepatrně málo se gich wynacházj? — Tito gessťe se wydalugicj mohli by ochotným přistaupenjm ku žkwětu Dědictwoj Swatojanského welice přispěti a pomoci. — Daufáme, že gsme upřjmných slow těchto zde nadarmo nepronesli.

8. Poznamenánj toto wykazuje také, že se mezi spoluaudy i mnozi nacházegj, kterjž gen německé řeči schopni gsau; to dylem: by základem swým k dosazenj spasitelného aučele přispěli, a tím gistě wzácnau zásluhu u Pána Boha si položili; dylem: aby milosti tolika set obětowaných mšj sw. a tolika tisíc křesťanských přjmluw zbožných bratrj a sester aučastni byli.

9. Wšech spoluaudů prosjme snažně, »paragraf 9. prawidel nassich we wěrné páměti

nositi. — Tak z welebných kněží nezapomínej
žádný, w oktávě sw. Jana za weškeré
bratrstwo živých a za wšech giž ze-
mřelých spoluauď mši swatou obětowa-
ti. — Z swětých spoluauď neopomíň ale žádný,
w oktávě při mši swaté na ten aumysl přítomen
býti, a tu za živé i za mrtvé spoluauď wraucně
se pomodliti. Předkem ale žehnaj každý z wás
troglíst náš přewelebný, bratrů Janůhřů a Bal-
cara, a obětuj ge Hospodinu nebeskému wěleau
modlitbau wděčnosti své.

10. Pamatujte každý, že na slavnost sw.
Jana Nepomuckého u hrobu Jana swatého
stojí o hodině 6té gednatel wáš, wáš redaktor,
a zde mši swatou za wáš wšech obětuge,
gakoby wáš wšech do náruče milostné patrona
orodowníka a ochrance swatého kladi, a prosí
škrze tu obět nejsvětější pro wšech o zdar
aučele našeho bratrstwa, a o přimutí na wěc-
nosti do bratrstwa, do společenstwí a do dě-
dictwí Jana swatého w nebesích; kterau obět
Knězci Milost, Nendůstognější Kněze Pán
Arcibiskup druhého dne po slavnosti u hrobu
sw. o hodině osmé koná.

11. Když se udá, že se manžel s manžel-
kau f 10 zl. dohromady složí, a manželka spolu
uvedena býti žádá, opakujeme tu §. 4., že se
knihy gen do aumrtí manžela wydáwati mo-
hau. Kdyžby ale manželka těch samých po smr-
ti manžela podělahowati chtěla: mohlo by se to

gen doplacenjm druhých 10 zl. státi, nebo oba dohromady 20 zl. složití.

12. Když syn neb dcera, geště swobodnj, k Dědictwj Swatojanskému přistupugj, neopominíte spolu gméno a staro otce uvéstí. — Pakli ale wdowa se připsati dáwa: udeň spolu gméno a staro nebožtjka manžela.

13. Když přigmutj mezi Swatojanské spoluaudu psanjm německým obgednáwáš, staro, bydlíště a vikariát nowého spoluauda gaznfem českým udeň. — Kde ale mjšto w každém gaznfu gináče znj, u p. Ausobn gmenugj se německj Pollerskirchen, a Distrowačice Schwarzkirchen: tu nám buď mjšto i vikariát w obau řečech udán.

14. Nemůžeme dosti na srdce wložití, že prawidelně každj spoluaud knihu, gako aurok swého kapitálu, teprwa po auplném roce očekáwati může. Neb se interesn rok napřed, dřjwe než kapitál máme, niďh neplatj. — Tak tedj každá kniha, kterauž nowj spoluaud při položenj swých základnjch 10 zl. obdržuge, za pauhý dar považowána býti má. — By ale podáwánjm takowých knih i takowým spoluaudům, kterjž pozdě w roce, tedj u p. w měsici řjgnu, listopadu a prosinci přistupugj, a kde z gegich 10 zl. geště žádnj užitek neplyne, Dědictwj škodu netrpělo, neb to dlaho a dlaho trwá, než se takowé přjspěwky na gistém mjště na auroky uložiti mohau: stanowila wysoce důstogná konsistoř, by takowým nowým spoluaudům, kterjž teprwa w poslednjch třech měsjcjch roku

přístupugj, sice základnj listky, ale bez knih wydawány byly, a takowj opozděnj teprwa knihau následugicjho roku poděleni byli.

15. Mnohý ze spoluaudů diwiti se bude, že redaktor gemu na geho psanj tak dlaugo ne-
odpowjda. — W tom žádám sluffně každého, by powážil, že kdnž krom wssch swých kapitu-
lárnjch a konsistornjch powinnostech i mnohými
nawssťewami lidu gsa obtjžen, spisowatelům Ča-
sopisu a Dēdictwj dopisowati musjm: že se mi při
ochotněgssj wůli času nedostává, bych každému
spoluaudu na geho psanj dle geho žádosti brzo
odpowědj slaužil. Dosti mne to hněte: ale pomoci
sobě nemohu, a o strpenj žádati musjm! —

16. Penjz, nebolíž základ do Dēdictwj
podán býwá do konsistornjho protokolu; tento
odwede penjze aučty wedaucjmu, genž gest kon-
sistornj expeditor, který přjgem na tom exhibitu
oswědčj, kterýž pak redaktor, od protokolu ho
obdržew, w konsistornjm sešsi přednese a tjm při-
staupenj nowého spoluauda wysoce důstogné
konsistori ohlásj. — Wesskeré aučty wede expe-
ditor, a kdnž tyto slawné konsistori předložil,
podánn býwagj knjžecjmu arcibiskupskému auča-
du aučtugicjmu k přepočjtánj a wyssětřenj. —
Nassly-li se gaké chyb, býwagj wytknuty, a
weřegně přednesseny, a k opravě neb osprawe-
dlněnj expedicj nawráceny. Kdnž ale není,
cobn se na nich wystawilo: approbiruge, přigme
ge wysoce důstogná konsistor za zpráwné, a au-
čtugicjowi nad nimi absolutorium, aneb spofo-

genost udělj. Tjmtó pořádkem gest gměnj Dědictwj Swatojanského tať pogisstěné, že se halj: ře zmařiti nemůže.

17. Kdo ztratj listek, na kterém se mu knihy odpisugj, nemůže knih wjce žádati. Kdo dyce za roztrhaný mji nowý, musj ten roztrhnutý nám předložitj. Kdoby ale nowý diplom žádal, Geden zlatý na stě. do kasy Dědictwj položiti sobě neobtěžug.

18. Stacházegj se mezi spoluaudy třetj třjdn celé obce, školy, spolky a rodiny. O těchto wěděti lze gest, že wšickni gsau po 20 zl. složili. Gakož i tam, kde manžel a manželka 20 zl. složili, knihy, byť i geden z nich zemřel, obdržowati budau. —

19. Při obcích, kdynž se u redakcj udává, žeby chtěla za spoluauda přigata býti, budiž přisazeno, zdaž geden dárce ten základ posílá: čili že se sausedstwo po domech složilo.

 20. Kdynž se nám w Pánu giž zesnuli spoluaudowé řádně gménem udagj, postavjme ge w přjstjtm poznamenánj také we zvláštjnm pořádku, by žiwj spoluaudowé wěděli, za toho práwě se modliti magj. Bude také uweřejněnj toto spolu gim postaweným pomnjkem nassj bratrské šetrnosti a lásky, a že u nás gegich památka w požehnánj zůstává. — Půgdeme wšickni za nimi; a každný si umjrage wřelau přjmlowu wěškerého bratrstwa k nebeskému Glitownjku přáti bude a s nj pokogněgi odemždá w smrti náruč ducha swého.

21. Docházegj nás mnohé stížnosti, žeby některá knihkupectwj cenu knih Dědictwj Swatojanského předražowala. —

Z důležitých příčin smluwila se wysoce důstojná konsistoř loňského roku s pražským knihkupcem Krednerem; kterýž prodegi wšech knih Swatojanských na se přigal a se zawázal, wysazenau cenu w Čechách a na Morawě nezvyšowati; z příčinu pak náhrady swých autrat, w dalšších zahraničních fraginách ne wíce než pátý díl ceny přiraziti. Ať si tedy páni knihkupci knihy Dědictwj Swatojanského u knihkupce Bedřicha Krednera obgednawati obljbj.

Gednotlivým ale duchownjm a i swětským, se poslaužj w samém arcibiskupském kanceláři jako kdý prwe.

Je §. ten na diplomech nezmeněný stogj, ge zde příčina, protože tyto listky 6 let již napřed tištěny byly, a zásoba gich, pro gedinau tuto případnost zawrhnutí se nemůže.

Konečně: Slowolnost swádj sem tam wěrolehkých, aby t Dědictwj nepřístupowali, že jim to břemenem zůstane, a ročně tolik připlácti musěj. Pro obě třidy zde swatě prohlassugeme: „An gsau prawidla nasse samým Ejsařem Pánem potvrzena, bez Jeho powolenj změněna býti nesmj;“ tjm tedy způsobem, (gak to také na nákladnjm listě „podánjm gednau na wždy“ dost zřetelně stogj) do neydelší smrti žádný o haljě wíce připlácti nebude. Lečby z III. třidy do II., aneb z II. do I., anebo docela za Spoluzařadatele postaupiti dhtěl; gak o tom §. 5. prawj.

O b r á z k y

z Životům Svatých.

 Gať Gaťopisem, tať i I. dílem Životů Svatých oznámili jsme, že chystáme do 100 obrázků, mistrně w oceli rytých, kterýchž po 25 do každého čtvrtletí, do každého dílu co obzvláštní ozdoba wloženn býti mohly. A tomu ge ale nákladu přes 1000 zl. zapotřebí. By ocelorytec ke škodě nepřisel, stalo se pozvání, aby se nejméně 300 předplatitelů sešlo, a ty se odhodlali, za černé obrázky za celé sto 3 zl., a za mistrně malované 4 zl. stř. napřed zaplatiti. Přisselby tehdy geden takový obrázeť, gaky bychom z Řezna neb Norimbergu pod 6 kr. stř. nedostali, spoluaudům Swatojanským ne zcela za 2 kr. stř.; což láce wíditelná! —

Gať ty obrázky wypadati budau, předložili jsme giž w Gaťopisu sw. Aněžku, a w I. dílu Životů Svatých sw. Terezi; tuto opět přikládáme sw. Antonj na, kdež i tať ten chrám Páně we wlastém městě Padui, w kterémž

tělo sw. Antonjna uložené se ctj, podařeně představen gest.

Dále giž zhotoweny gsau obrázky swatého Alojsia, sw. Peregrina a sw. Jana Nepomuckého; wyobrazení hrobu geho a chrámu Páně sw. Wjta w Praze také se giž chystá, a we wydání celého 100 wěrně a swědomitě pokračowati se bude.

Že rytec stawj latinský podpis, činj proto, by sobě odprodeť i mezi Němci pougítil.

Když se gemu 300 předplatitelů segde, dyce pať z wděčnosti darowati mistrný obraz W s s e d y S w a t ý d y spoluaudům zvláštnj přiložau.

Dědictw j

Sw. Jana Nepomuckého

w a u d e c h s w ý c h ;

16. kwětna 1847.

Sporádal

Wáclaw Pessina.

První zakladatel s 1000 zł.

Antonjn Hanikýř,

exjesuita w Čimceři, Ondřícho-Hradeckého vikariátu, Buděgovicé
diocese.

Zemřel w Táboře, 15. března 1833.

Druhý zakladatel s 1000 zł.

Josef Valcar,

čestný farář w Černišku, Mirowického vikariátu, Buděgovicé diocese.

Prawidla.

Antonju Sanitýř, rodem z Prahy, 21. října, r. 1753, erjesuita a pension. žám. kaplan Čimerický, buděj. diéc., umjnil sobě, w čase stoleté památky za Swatého wyhlášení sw. Jana Nepomuckého, w roce 1829, na památku té první stoleté slavnosti, založiti ústaw, gimnázij dobré, wydělatelenské knihy w gazpku českém, giž wázané, w ceně neyplacínějši prodávány byly. Požádal knížecí arcibiskupské konsistoře Pražské, by ústaw ten we své vedení přigala, k čemuž, gakožto základem, 1000 zl. na str. přiložil; a sobě wyžádal, aby ústaw ten gméno **Dědictwí sw. Jana Nepomuckého** nesl, a k němuž weškeré obecnstwo w spoluúdstwo pozwáno bylo. Tuto žádost geho w. d. konsistoř 9. list. 1831 vyplnila; Geho Majestát Cisar a Král Grantissek I. dne 26. října 1833 prawidla geho potwrdil, a ústaw ten s rokem 1835 w život a účinkování své wstaužil. (Zemřel **Zakladatel** náš w Táboře, 15. bř. 1833, 80 l. stár.) —

Prawidla ústawu toho gsau následugciji:

Přijstij spoluaudů.

1. Spoluaudem státi se může každý, buď ustanoweným peněžitým přispěvkem: anebo podáním písenných prací, kteréž k podobnému účelu směřugj, a ohledně wnitřní ceny své od w. d. arcib. konsistoře k wydání za hodné uznány budau. — Peněžité přispěvky i písenné práce w konsistorijní kanceláři se přijmagj.

2. Kdokoliw k témuž ústawu 100 zl. na str. přispěge, považován bude za spoluzařadatele.

3. Kdo (g ed nau na wždýčy) podá: 40 zl. na str., gest téhož ústawu spoluaudem I. třidy. — S 20 zl. spoluaudem II. — a s 10 zl. spoluaudem III. třidy. Menšij přispěwek přigme se wděčné za dobrodiní.

4. Řehole, celé vikariáty, osady, šřfoly, robiný wstupugj dwognařobným přispěvkem do nadřečených třid. Když se ale u př. manžel s manželkau, neb bratr se sestrau w geden zářlad spogj: tu

se knihy jen až do zemřeni prvního vydávají. — Aby pak zemřeni spoluaudiv ustanu k známosti přišlo: žádají se duchovní pastýřové, úmrtí redakci škrže důstojně vikariátní úřadu ročně k vědomosti dáti: — gafož i také povýšeni každého duchovního spoluaudiv, aneb přestěhování jeho na jinou staci, třebať i přímo postau ustanu oznámiti.

5. Doplněním základu, ve vyšší třídě každému přistoupiti možno; u př. k prvnímu 10 zl. druhých 10 zaslati, a tak se spoluaudivem II. třídy státi. — Aby ale kdo své spoluúdství jinému postauvil: pro mnohé obtížnosti ustanu přigmauti nelze. — Každý ale přistupující pamatug jméno a místo obydli v gazpku českém postawiti, a spolu svůj vikariát poznamenati.

6. Kdo v poslední pořádnosti své odkáže Dědictví více než 100 zl. na št.: považován bude za spoluzařadatele; za každéhož u hrobu swatého Jana Nepomuckého zvláštní mše swatá za mrtvé obětována bude. — Stává se nadto i účastným dobrodiní Su 9ho.

7. Episkopové, kteří své práce témuž ustanu obětují, gelikož po náležitém ocenění k tisku ustanoveny budau, dobývají sobě, dle obšířnosti, důležitosti a gádrnosti spisů svých, právo spoluaudivů buď I., buď II., buď III. třídy; což w. d. konsistor rozhodne. Podáním více důkladných prací wystaupj episkopatel do vyšší třídy.

8. Kdož témuž ustanu ždarile přeloženj přijhodné knihy podá, stane se spoluaudivem III. třídy; — opětovaným podáním postaupj výše.

9. Dle poslední vůle řadatelovy žádají se duchovní spoluaudivové, aby mezi oštáwem sw. Jana Nepomuckého, za Nepovýšší Ejsařkau rodinu, gafož i za živé a za mrtvé spoluaudivy mši swatou slaužili. — Čím tedy každý spoluaudiv za živa i po smrti, každoročně, pro své duše spasení tolika set neysvětěgšich obětj mši swatých účastným se stává: tolika set duchovních mezi spoluaudivy se nachází. — Neopomin ale žádný, při této pobožnosti na samého řadatele wraucně pamětliv býti: tak gafož i světský p. spoluaudivové w tom témdni na řadatele a spoluaudivy modlitbau pamatowati.

Výhody spoluaudivů.

10. Každé knihy, týmž ustanem a w tomž roce wdané, obdrží zdarma: a) Spoluřadatel 4 wýtisky; b) Spoluaudiv I. třídy 3 wýt.; c) Spoluaudiv II. třídy 2 wýt., a d) Spoluaudiv III. třídy 1 wýtisk.

A to tak bez připlácení po celé živobytí. — Pozorovati ale sluší, že každý přístupující spoluaudu gen těch knih očekávati může, kteráž od času jeho přistoupení tištěm vydány byly. Podáli se gemu kniha gáfa, ta gest gen zvláštní dar od ředitelstva. — Stojí ale svatau povinností každému spoluaudu, knih nákladem Dědictví Svatojanského vydaných co možná rozšířovati, a jiných k tomu nabýzeti; neb ústav ten gediné proto zaveden gest, a knihy gediné proto se jim vydávaj, aby rozšířené lid vzdělávaly.

11. Episkopaté, gichž práce nákladem ústavu vydány budou, obdrží z této vydaní 24 výtisků. Opětovanau zásluhau i za spolužakladatele gmenováni býti mohou.

Rozesílání výtisků.

12. Vydávaj se pak knihy již vázané. — Na prvním listu přitištěno bývá znamení této ústavu, gakož i krámská cena; kteráž gest vždy neplacinnější, a přes kterouž v Čechách a na Moravě v žádném knihkupectví více platiti se nemá. Mimo těchto dvou fragin gen o pátý díl více.

13. Páni spoluaudové obdrží tištěný listek, na němž se každé odebrané výtisky odepíší.

14. Tyto výtisky se vydávaj v kanceláři knížecí arcibiskupské konsistoře. — Vně, v arcidieceji, ge spoluaudové obdrží krze arcibiskupské vikariátní úřady. Kterýž pořádek i v ostatních biskupských diecejsch zaveden gest. — Gestližebý ale celé okresy neb gednotlivý sběratelové od své w. d. konsistoře vzdáleni, knihy ty zrovna z Prahy pohodlněji přigjmati chtěli: at to u arcibiskupské konsistoře písemně udaj, kdo ge proti odepání na obdrženém listku v konsistorním kanceláři pro něho vzdvihovati bude.

15. Každá konsistorň expedic, kteráž se témuž rozesílání podvolila, obdrží ua 10 výt. dwa zdarma.

Westřeré knihkupectví obrať se na Pražského knihkupce Augusta Bedřicha Krednera, na Staroměstském náměstí, kterémuž w. d. arcib. konsistor expedic těchto knih přepustila.

Dárce.

**Geho cjsařský královský Majestát
Nehgasněgši Cisař Pán a Král,
Ferdinand I.**

a

**Geho Cjsařská Wysofť nehoswjceněgšj Princ a Pán
Stěpán,**

**Cjsařský Princ a Arcitnjže Kataustý, Královský Princ Uherstý
a Čestý,**

Wládař Královstwí Českeho,

a

**Geho cis. král. Majestátu Zástupce w Králow-
stwí Uherstém,**

**Rytjř zlatého Rauna, Welfotřiznjš cis. král. Leopoldowa
a wjce řádů, a t. d.**

W Praze.

Spoluzakladatelové.

Nendůstogněgšji Knížeci Milost, Arcibiskup Pán,

Aloys Josef,

Swobodný Pán z Črenku na Rohingů a Čgmatintu,
Primas královstwj Českého, a kancelér University,
a t. d.

Hawránek Fr.,	křijovník, kaplan u sw. Petra.
Hron Bogtěch,	knížecí arcibiskupský tagemník a I. ceremonář.
Jiršík Jan Val.,	kanovník na hradě Pražském, konsistorní rada.
Kolowrat Jan,	hrabě z Krakowských, Wálteský rytíř, komandér více řádů.
Wessina Wácl.,	kanovník na hradě Pražském, kons. rada, redaktor Dědictwí.
Wett Wáclaw,	Pán panst. Kolína, Wlázowa, Klénowa, Wolskowa, Zwílowa.
Lippmann Fr.,	světící biskup Pražský, předses konsistore.
Wáclawiček W.,	rytíř c. k. Leopoldowa řádu, kapitolský děkan, c. k. gub. rada.
Waldstein Chr.,	hrabě z Wartenberku, Excellenz, komand. více c. k. řádů.

Spoluandové I. třjdy.

z Nadherných Jan,	pán na Chotowině, Gistebnici, Přeworowě, Weselictu atd.
Stieber Daniel,	kapitulár přemonstrátský, farář na Strážowě.

Spoluandové II. třjdy.

Buffowá Mr. Raf.,	uljbětiněk welebná matka.
Haase Ondřej,	rytíř k. portugalského řádu, c. k. dworský knihlačitel.
Jungmann Josef,	rytíř c. k. Leopoldowa řádu, emerit. gymnasiální přefekt.
Mayerowa M. B.,	Worssuliněk welebná matka.
Ruffer Bogtěch,	kanovník na Wyšehradě.
Werner Josef,	arcijahen wšdy wěrné kapitoly Pražské, rytíř více řádů.
Worissel Flavian,	aud z Milosrdných bratří.

Spoluandové III. třídy.

Aurowa Terezie,	dcera po Krist. Aurowi, doktoru lékařství, na Hradčanech.
Böhm Wáclaw,	arcib. notář, katecheta na Malostranském Gymnasiu.
Benediktinský	velectihodný konvent u svatě Markěty.
Benediktowa Frant.,	wdowa po své wnučce Ferd. Heina, forstmistra p. rod.
Bergner Karel,	kněz církevní na odpočinutí.
Berthold Wratislav	, hraběnka Ludmila, paní na Buchlowicích.
Brauljkowa Josefa,	wdowa po direktorovi hraběte Althana, pro swüg... rod.
Büttner Jan,	infulovaný probost u Wšech Swatých, rektor semináře.
Cykhart Wáclaw,	arcibiskupský zporvědník u sw. Wita.
Daucha Frantisek,	kněz církevní.
Dichtl Hermann,	duchovní wúdec u sw. Štěp.
Dittrich Frantisek,	kanovník na hradě Pražském, konsistorní rada.
Elzenwanger Ant.,	cif. ruský wchník, domácí pán w Praze, pro swüg... rod.
Franěk Jan,	zvoník při hlavním chrámu Páně sw. Wita, pro swüg rod.
Hajek Wáclaw,	kanovník na Wyšehradě, administrátor děkanství.
Halla Josef,	welkofupec a reprezentant Pražského měšťanstva.
Hanka Wáclaw,	rytíř Wladimírowa řádu, knihovník národního muzeum.
Hensel Wilim,	koperator u sw. Duha.
Herzigowa Barbara,	wdowa po guberniálním kancelistovi.
Hrdina Wáclaw,	doktor bohosloví, kníže arcibiskupský II. ceremoniář.
Janič Wáclaw,	měšťan a mistr bednářský, otec nad chudými.
Kafka Frantisek,	kanovník na Wyšehradě.
Kalina Matěj,	rytíř z Želhensteinu, doktor práv, pán na Zvířowě.
Kanka Jan,	doktor práv, právní, dworní rada knížete Hesensského.
King Frantisek,	ranhoci s Annau manželskau, na Smíchowě.
Klingel Anna,	swobodná dcera na Hradčanech, čísla 48.
Koch Josef,	kandidat doktoratu práv.
Kolenatý Josef,	malteského řádu farář u Rodičky Boží Wítězné.
Klenz Ambrož,	přewor a Novicmistr u sw. Augustina.
Krbec Jan,	rektor u sw. Štěp.
Křegaj Petr,	kanovník na hradě Pražském, konsistorní rada.
Küffer Wogtěch,	rytíř z Usmansvillu, kaplan u sw. Šindřicha.
Komm Maria,	rozená Nataliowa, měšťanka.
Kust Josef,	psalista při hlavním chrámu Páně sw. Wita.
Lagler Antonín,	kons. rada, emer. pražský wšák, farář u sw. Štěpána.
Lagler Josef,	čestný kanovník na Wyšehradě, farář u sw. Duha.
Lech Josef,	c. k. penězorytec.
Lüftner Frantisek,	kaplan na Smíchowě.
Maleček Fabian,	rektor profesorů pobožných škol, direktor konviktu.
Marek Jan,	z Rabšte Zeynice, posluchač filosofických studií.
Melcher Frantisek,	metropolitní psalista.
Merhaut Petr,	kaplan u sw. Hawla.
Milde Josef,	měšťan a nákladník.
Mikuláš Jan,	domácí pán, wybor Josifské akademie.
Milofrdný bratří,	dobrodiním p. Jos. Klette, welkofupec w Gluknowě.

Myslivečkova Joh. wdowa a domácí Paní na Hradčanech.
 Nahlomský Frant., předsed Benického semináře.
 Nahlomský Vincenc, doktor богослові, profesor dogmatiky.
 Popel Aloysa, dect p. Wáclawa Popele, měšťana a mistra pekařského.
 Popel Ludwif, měšťan a mistr pekařský.
 Popel Rosalia, manželka doktora Matěje Popele, profesora ošilečitelství.
 Press Jan Swatop, doktor lékařství a c. k. profesor.
 Prusík Blazej, kaplan u sw. Mikuláše.
 Rauch Josef, prelát, filastik při chrámu Páně sw. Wita, konsist. rada.
 Reymann Michal, autedbní.
 Rujička Josef, duchovní wádce kleriků Malteských.
 Schiller Karel, probostní vifát na Wyšehradě.
 Schneider Petr, malteský kooperator u Panny Marie Bítýské.
 Schöpke Josef, měšťan a kupec.
 Seidl Wáclaw, domácí pán, nákladník, otec nad chudými.
 Seminářská knihovna w Praze.
 Sigmund Wáclaw, duchovní vychowatel a wádce w arcib. semináři.
 Simenec Frantisek, kooperator u sw. Apollináře.
 Spáček Jan, c. k. dělostřelec.
 Stědrnická Anna, wdowa po Wogtěchowi Klifowi, nádeníškovi.
 Stuart Karl Eduard, z Albanie, Klán a Lord Skotský, pro swůg rod.
 Stule Wáclaw, duchovní správce w blázinci.
 Swobodowa Anna, dect Wáclawa Swobody, měšťana a mistra saukeničského.
 Swoboda Antonjn, c. k. guberniální autedbní.
 Swoboda Filip, koželužský tovaryš ze Strakonice.
 Swoboda Wáclaw, měšťan a mistr saukeničský u sw. Petra.
 Sylva Taroucca, hraběnka, rozená Sternberghowa.
 Thomas Wiljm, kooperator u sw. Hasišala.
 Viktorin Antonjn, arcib. alumn III. roku, z Hramolsta, Lužické sary.
 Waltmann Wáclaw, mlynářský tovaryš z buděgowických Petrowic.
 Wanek Josef, hospodářský rada Excellený hraběte Josefa Thuna.
 Wiesner Antonjn, kooperator w láznici u sw. Wáclawa.
 Wocel Alfons, konventual kapucinský.
 Wocel Frantisek, kapitolní vikarista při hlavním chrámu Páně sw. Wita.
 Wondrowa Josefa, dcera po Frantiskowi Wondrowi, doktoru lékařství,
 Womes Josef, měšťan pražský a obchodník.

Wně, w Arcidiécesj.

Spoluzařladatelowé.

Hanřihř Josef, farář w Kondraci, bratr zařladatele, právě †
Horáčel Wael., farář w Ondřegowě, arcib. notář, člen učen. společnosti.
Karlřt Hugo J., podpřewor přemostrátské kanonie w Teplé.
Wobornřt Sew., batalář bohosłowj, duchownj správce w Říetowicich.

Spoluandowé II. třjdy.

Koljnřké wikariátnj Duchowenstwo. (Neyprwňěgřřj při založenj.)

Spoluandowé III. třjdy.

W Beraunřké w Wikariátě. — A. D. G. J.

Beraunřké	wikariátnj duchowenstwo.
Bělečy Kornel,	direktor piaristřch řkol w Berauně.
Dobřichowická řkola,	pětj welect. kaplana, Josefa Macháčka.
Kaubel Waelaw,	kaplan w Berauně.
Schauf Wawřinec,	emerit. arcibřřupřř wřř, konsřř. rada, farář w Žebráku.
Simandl Josef,	exposita w Žbirowě.
Wondřich Frant.,	žámečy kaplan w Žbirowě.
Worel Josef,	farář w Ždici.

W Břřřřřřě w Wikariátě.

Běrmann Wogtěch,	pogejnř w Konopřřřř.
Beneřřowřké	měřřřřřřř, welectřřobnřm řňřřm Josefem Smidingrem.
Biedler Antonjn,	měřřřřř a obuwřřř w Selčanech.
Kařřa Jan,	břřřř w Divřřřřř.
Materna Jan,	farář w Kondraci.
Meder Augustin,	farář w Wotrauhlicich.
Pohan Waelaw,	budřřřřřřř břřřřřřř notář, osobnj břřřřř w Pořřřř.
Řřřř Jan,	fatář w Řeynici.
Čař Josef,	kaplan w Launowicich.
Selčaniřřá	řřřř, darem důřř. p. Wogtěcha řřřř, arcibřřř. řagemnjřř.
Smid Mikuláš,	farář w Čřřřřřřř.
Žřřřa Břřř,	mřřřřř w Pořřřř.

W Brandeszkém vikariátě. — A. D. C. J.

Burger Antonjn,	arcidiačen kautjmsk. fr., vikár, kons. rada, děk. w Brandesce.
Altmann Antonjn,	kaplan w Benátkách.
Brandeszké	vikariátnj duchovenstvo.
Slawáček Josef,	tagemnj brandeskeho vikariátu, arcib. not., far. w Winati.
Hora Frantisek,	farár w Hradčovicích.
Horcice Josef,	kandidát doktoratu bohoslowj, kanovník w Staré Boleslawě.
Macan Frantisek,	děkan w Gelakowicích.
Winarská škola,	darem w. p. Frantiska Hawránka, křijovníka u sw. Petra.

W Budinském vikariátě. — A. D. C. J.

Budinské	vikariátnj duchovenstvo.
Daneš Frantisek,	farár w Peruci.
Gricek Kristian,	emerit. vikár motičk, konsist. rada, farár w Lujci.
Kříst Josef,	kaplan w Lujci.
Grý Matěj,	duchownj správce w Klobučkách.
Urban Jan,	školsnj učitel w Blonicích.
Waněk Wáclaw,	děkan w Belwaticích.
Blonický Josef,	kaplan w Smolnici.

W Českokobrodském vikariátě.

Moravec Jan,	arcib. vikár, konsist. rada, děkan w Hutěnowsi.
Keller Frantisek,	mistr pekařský, měšťan w Kautimě.
Nowotný Jan,	towaryš šewcovský a zimusa, farý Lučlabské.
Čederle Jan,	administrátor farý Horičanské.
Wykaufal Frantisek,	školsnj pomocník w Zimusech.

W Falkenowském (Sokolnickém) vikariátě.

Hauska Antonjn,	obroční Ocho Dřevic. knijete Metternicha w Kunjwartě.
Kiehl Josef,	adjunkt wrchnostenského antadu, téj tam.
Mader Ferdinand,	polesný "
Maršalek Antonjn,	děchobnj "
Semenec Karel,	wrchnj mistr nad panstými lesy, "
Ženker Arnost,	pisat práwnjho antadu, "
Žikmund Josef,	wrchnj a práwnj, "

W Haybském (Borském) vikariátě.

Grey Pawel,	kapitulár přemónstrátů w Leplě, inspek. Wariánských lázní.
Goldmann Jan,	farár w Brandě.
Perchel Filip,	podomowník w Wariánských lázních.
Willibald Franz,	hospodářský rada knijete Wladišgráce w Tachowě.

W Koljnském vikariátě. — A. D. C. J.

Musobský Celestin,	kapatel a vikarista Frantissánů w Zásmutách.
Breisl Josef,	direktor hlawní školy koljnské, kněz církevní.
Hersfurt Ignac,	mlynář w Chraustowě, blize Planian.
Hussek Karel,	farář w Nowé wsi.
Kincl Wogtěch,	děkan w Planianech, tagemný vikariátu.
Klášterský Aloys,	kaplan w Skramniju.
Kosfinowa Markéta,	urozená paní; Freudenfeldu w Belstrubech.
Lindner Jan,	kooperator w Nowém Koljně.
Peda Frantisek,	buděgowský biskupský notář a osobní děkan w Zásmutách.
Perwolf Jan,	pán possity w Planianech.
Prokeš Antonijn,	duchovní správce w Bohatjích.
Rada Jan,	wrchnostenský farář w Dobřichowě.
Ragský Jan,	kaplan w Swogsticích.
Sausup Maria,	měšťanka w Koljně.
Sitte Wogtěch,	duchovní správce w Maloticích.
Veit Podiwin,	syn pána panství Koljnského.
Wolf Wogtěch,	farář w Skramniju.
Wondráček Josef,	seblář a hospodský w Fřežanech.
Wrběanská škola,	darem wesserého sausedstwa.
Wratko Frantisek,	měšťan a knihář w Koljně.

W Lichtenstadtském (Hroznětinském) vikariátě.

Schipaunský Anton, arcibiskupský vikář, konsistorní rada, farář w Betlicích.

W Lutickém vikariátě.

Hopf Jan, arcibiskupský vikář, konsistorní rada, čestný děkan w Luticích.

W Mnichowickém vikariátě. — A. D. C. J.

Basl Kaspar,	farář w Pisseli.
Horácková Petron,	sestra důstojného faráře w Ondřegowě.
Kamenická škola,	darem Nymb. Knijecí Milosti, P. P. Arcibiskupa Pražského.
Mnichowické	vikariátní duchovenstvo.
Mnichowická škola,	darem důstojného děkana, Wog. Krameriusa, vik. tagemu.
Lešitel Josef,	mlynář w Rocerabech.
Wagenknecht Grant,	kaplan w Rattagi.
Zwanowické	sausedstwo, hamburžského panství.

W Płzenském vikariátě.

W městě samém.

**Antonijn Glawan,
Diesel Jan,
Gymnasium,
Schellinger Jan,**

inful. arcibiskup, vikář, konsist. rada, a libom. stud. komisar.
kněz církevní.
pěti svého katechety, důst. kapitulara Arnolda Sindeláře.
kaplan w Płzni.

Depfinské farnj osady.

**Dostal Filip,
Bilý Josef,
Chrafská obec.
Depfinská obec.
Gypowická obec.
Hradecká obec.
Kraus Martin,
Kraus Martin, syn,
Přizal Matěj,
Smecická obec.**

farář a knězci arcibiskupský notář.
mlynář w Horomyšlicích.

seblář w Gypowicích, s manželkou Katerinou.
chalupník w Gypowicích, s manželkou Alžbětou.
školní učitel w Bujowicích.

Drujdowské farnj osady.

**Jan Schellinger,
Kubičková**

farář.
rodina, s Německé Stržij. **rod.**

Ledecké farnj osady.

**Hansličková Maria,
Třesl Josef,**

služebnice s Hotečského Březí, — (němkyň.)
šalpetrník, s Grantiškau manželkou, pro vůg **rod.**

Plašského panství sedm farních osad.

Bělské farnj osady.

**Grantišek Bosmjt,
Král Antonijn,
Bulín Jan,
Daněk Běclaw,
Havlík Matěj,
Huhla Martin,**

farář.
kaplan.
obywatel w Łože.
podruh w Łože, s Barborou manželkou, pro vůg... **rod.**
knězci rectori w Hurkách.
školní učitel w Běle.

Kralowické farnj osady.

**Jan Mareš,
Bém Bogtěch,
Burda Josef,**

farář.
kaplan.
knězci hánny w Hodyně.

Dřemecká obec.

Drož Leopold,

Hodinská obec,

Kocinská obec.

Kocinská škola.

Kralowických

Kralowických

Kralowických

Kralowická škola.

Kronholz Wáclaw,

Kroz Kateřina,

Lednická škola.

Oppelt Wáclaw,

Seidl Wáclaw,

kaplan w Kralowicích.

měšťanů oddělení I.

měšťanů oddělení II.

měšťanů oddělení III.

mlynář z Dolegšeho Hradiště pro swůg.....**rod.**
seblka z Hodiny.

měšťan z Kralovic, s Annau manželkou, pro swůg..**rod.**
chalupník z Staré Hadačky, pro swůg.....**rod.**

Plánště farní osady.

Bernard Hutter,

Brundlkowa Maria,

Chudých ústav,

Duchek Antonín,

Dürschmied Jan,

Hines Jan,

Horová Klara,

Jánky Eleonora,

Jarowická obec.

Kacerovská škola.

Kondelík Jan,

Moliar Jan,

Simice Antonín,

Wilt Zdeněk,

Wírka Jan,

vikar. tajemník a děkan.

wdowa z Plané.

darem důstojného děkana Bernarda Huttera.

rychtář z Koryt, s manželkou Kateřinou, pro swůg...**rod.**

školní učitel w Plané, a Josefa manželka, pro.....**oba.**

chalupník w Korytech, s manželkou Rosálií, pro swůg **rod.**

sausedka w Plané.

urozená z Ehrenblumu, w Plané.

saused z Dobčice, s manželkou swau.

wyměnkář z Plané.

saused w Rabřech, s manželkou Weronikou.

kaplan w Plané.

magistr hospodý w Cimicích.

Plasťe farní osady,

Georg Dvořák, Elem. Wácl. kníže Metternich z Winneburgu, pro swůg **rod.**

W Plasch samých.

Josef Streer,

Blümel Josef,

Bradáč František,

Černohorický Wácl.,

Diesl Wogtěk,

Ezer Wáclaw,

Glasťa Jakub,

Frank Wáclaw.

Freundl František,

kníže arcibiskupský notář a čestný děkan w Plasích.

direktor železných hor a hutí.

mistr truhlářský, s Annau manželkou, pro swůg....**rod.**

kaplan kníže křesť.

služebník právního kanceláře.

mlynář.

kolářský mistr, s manželkou Terezií, pro swůg.....**rod.**

obroční.

šafář, s Weronikou manželkou, pro swůg.....**rod.**

Hélzel Matěj,	důchodnj.
Hospodářští dělníci,	darem p. Ferdinanda Hawlicka, direktora hospod. autadu.
Hurtig Frantisek,	druhý pisat důchodního autadu.
Hutníci	oddělení prvního.
Hutníci	oddělení druhého.
Janovský Jan,	hospodský.
Kabat Antonín,	mistr kovářský, pro svůg..... rod.
Kabat Josef,	aktuar vrchního autadu.
Laqba Prokop,	domkář.
Lassek Josef,	školní učitel.
Lesní aurad,	darem pana Rußbaura, revorníka.
Ludwif Tomáš,	první pisat důchodenského autadu.
Mader Ferdinand,	nadlešní.
Melchar Frantisek,	pisat vrchního autadu.
Melchar Wáclaw,	zahradník.
Moješova Nepom.,	manželka sešerního strogmistra.
Nowak Josef,	šmelcmistr w železných hutích.
Pekný Emanuel,	kontrolor w železných hutích.
Piller Frantisek,	kaplan.
Pohl Wáclaw,	mistr truhlářský.
Regc Bernard,	bednář.
Reis Karel,	pisat lesního autadu.
Rothbarth Josef,	mistr ovcářský, s Barbora manžellau, pro swůg.... rod.
Rott Jan,	domkář, pro swůg..... rod.
Sausedštra	oddělení první.
Sausedštra	oddělení druhé.
Schuster Jakub,	penfinitovaný právní.
Škola,	darem panů A. Gissera, mistra staveb, a A. Lorence, lékárn.
Stenzl Ignác,	sládek.
Stiebie Karel,	adjunkt právního autadu.
Streer Eduard,	studující práwa 4. roku w Praze.
Streer Štěpán,	studující techniku
Štreleček Johanna,	obywatelšyně.
Thomas Ludwif,	1. pisat důchodenského autadu.
Trjska Frantisek,	pisat právního autadu.
Urban Frantisek,	dělník při železných hutích, s Barb., manj., pro swůg.. rod.
Urbánek Vincenc,	emeritovaný direktor knížecího kanceláře.
Wertich Antonín,	knížecí vrchní a právní.
Žikeš Maria,	hospodyně na faře.

W Plaské osadě.

Babinská obec.	owčák při romanské owčárně s manj. Rosalij, pro swůg rod.
Duchek Wáclaw,	
Habřezinská obec.	
Kabas Josef,	mlynář Možolinský.
Seidl Josef,	poslaný w romanském dvoře s Kateř. manj., pro swůg rod.

Steiner Wogtěch,
Wibł Matěg,
Wisska Wáclaw,

mistr lopatarský a Nových Hutích.
remjrník a Roman, s Dorotau manželskou, pro svůg. **rod.**
šafář w Romanském dvoře, s Rozal. manž., pro svůg **rod.**

Poddmorowské farní osady.

Ondřeg Hunger,
Burda Josef,
Bilomská obec.
Petřík Jakub,
Poddmorowská obec.

farář.
hagný w Krassowě.
vrchnostenský pachtýř w Šehuticích.

Boborské farní osady.

Karel Nekola,
Kanta Jakub,
Kasinowská obec.
Plechový František,
Rybnická obec.
Boborská obec.

farář.
saused w Rybníce, pro svůg. **rod.**
hospodský a Nebřezina.

Žebnické farní osady.

Wáclaw Frentinger,
Hořevský Hradištská
Kopidelské obce
Kopidelské obce
Mlacská obec.
Nové Hádacské
Petřík Jakub,
Plachetkové Anny,
Rabas František,
Schmidl Wáclaw,
Seidl Wáclaw,
Trojanská obec,
Žebnické obce
Žebnické obce
Žebnická škola,

farář.
obec.
oddělení první.
oddělení druhé.
sausedstvo.
pachtýř vrchnostenských polí a Šehutic.
domláčky a Nové Hádacské **rod.**
mlýnář a Podhraz, pro svůg. **rod.**
s Annau manželskou, pro svůg. **rod.**
chalupník a Staré Hádacské, pro svůg. **rod.**
oddělení první.
oddělení druhé.
darem zeměděleho p. faráře Františka Doppelta.

W Pražském vikariátě. — A. D. C. J.

Brzorad Jos. Kal.,
Šlaupětinská škola,
Hostivická škola.
Kriegl Josef,
Klecanská škola.
Kreihuber Josef,
Modroch Jan,

doctor a senior fakulty právnické, pán na Laufowě.
darem svého faráře, říjoronska, Ondřege Rychtřa.
duchovní správce w Koloděži.
farář w Proštku.
farář w Lunčticích.

Pražské	vikariátní duchovenstvo.
Procházka Josef,	kaplan w Hostivicích.
Spátný František,	správce Schwarzenberského úřadu na Smíchově.
Zbraslavská škola,	darem Bedřicha Knjete ; Dettingu Wallersteina.
Zimmermann Jos.,	duchovní správce w Stodůlkách.

W Příbramském vikariátě.

Černý Kaspar,	měšťan a vošťák w Příbrami.
Konický Josef,	řehovnického řádu, farář w Starém Knjž.
Arch Jan,	farář na Svätém Poli.
Ondraš Prokop,	děkan w Příbrami.
Rothberger Jan,	kaplan w Příbrami.
Veit František,	kaplan w Dobříšsi.

W Račovníckém vikariátě.

Hněvkovský Wogt.,	administrátor w Krusowicích.
Jahnl Josef,	administrátor lokalie Skregské.
Weicher Wogtěch,	kaplan w Petrowicích.

W Roklanském vikariátě.

František Suchý,	arcibisk. vikář, kons. rada, stolbozorce, děkan w Roklyanech.
Bolleska Wáclaw,	farář we Wosetu.
Dworáček Josef,	administrátor Zvíkowské sary.
Lemocha Antonjna,	učitel w Messně rod.
Messnenka škola,	důst. farářem, Josefem Lemochem.
Píček Wácl. Jarom.,	vrchní, právní, a zástupce horního úřadu w Liblně.
Pillman Jiří,	farář w Chvalenicích.
Sedlač Martin,	duchovní správce w Skotici.
Spálené Porčce	čtenářský spolek.
Šnepp Josef,	kaplan we Wosetu.
Zvíkowská škola,	darem farního administrátora, w. p. Dworáčka.

W Slánském vikariátě.

Bezděla Jan,	arcib. vikář, kons. rada, kanon. St. Wosław, děkan w Lidici.
Baroch František,	farář w Kvilici.
Elger Jan,	saused w Woslawanech.
Hausmann Karel,	kaplan w Sláněm.
Konradowa Anna,	paní w Lichowewsi.
Misecká škola.	
Kopanická obec,	tuchoměřické osady.
Langler Jan,	čezník w Tuchoměřicích.
Licka Kaspar,	knjžec; arcibiskupský notář, farář w Kladně.

Pička Wogtěch,	tříjecí arcibiskupský notář, farář w Pcherách.
Ryba Jan,	mlynář w Olozi.
Šafránek Jan,	duchovní správce w Málkovicích.
Šmečenská škola,	důstojným dělanem Vincencem Vtibiškem.
Šrý Jan,	a Anna manželka, sedlák w Mautonicích.
Štěpánka Wáclawa,	mlynář w Kopaninách..... rod.
Troján Matěj,	mlynář w Olozi.
Tuchoměřické	sausedstvo.
Unhošťská škola,	dobrodělním svého důst. farář, Ondřeje Rychtra.
Varhaně Wogtěch,	mlynář w Mautonicích.
Wotýpka Josef,	duchovní správce w Tuchoměřicích.
Železnická škola,	důstojným farářem, Josefem Bláškem.

W Laužetinském vikariátě.

Bier Gířj,	duchovní správce w Stradišti.
Hunger Jan,	farář w Rabenšteině.
Korepko obec,	křesťovické fary.
Kraupky Jana,	sauseda w Pražné, Křesťovické fary..... rod.
Košpka Mar.,	farář w Křesťově.

W Botičském vikariátě. — A. D. C. J.

Gerson Josef,	rytíř z Ragersdorfu, vikariátní tajemník, dělan w Selci.
Getrichowická škola,	darem vrchnosti, doktora práv, Jana Ranty w Praze.
Hinkelman Prof.,	farář w Střezmíři.
Kacerovský Ant.,	arcibiskupský notář, farář w Podčepici.
Keil Antonín,	farář na Košové hoře.
Selčanské	měšťanstvo, (první, které se z měst přihlásilo.)
Selčanská škola,	darem důst. p. Wogtěcha Hrona, arcibiskupského tajemníka.
Witták Tomáš,	farář w Chlumě.
Botičské	vikariátní duchovenstvo.

Wšech III. třídy 293.

W Praze všech 100.

Spoluandů w arcidiecési všech 393.

W Litoměřickém biskupstwj.

**Nendůstogněgšj biskup Pán,
Augustin Bartoloměj Šille,
aud II. třjdy.**

Spoluzakladatel.

Šoreňš Frant., kaplan w Rožďalovicich.

Spoluandowé I. třjdy.

Antonjn Mareš, Turnowský biskupský vikář, kons. rada, děkan w Libuni.
Winarický Karel, farář w Rowani.

Spoluandowé II. třjdy.

Helena z Lobkoviců, wýwodkyně, kněžna, Panj na Rožďalovicich.
Pohorelý Josef, kaplan w Turnově,
Preisler Michal, duchovní správce w Tatobýtech.
Žitěk Wáclaw, farář w Litolibech.

Spoluandowé III. třjdy.

W městě, a w generálnjm vikariátě.

Wáclaw Kára,	kapitólnj děkan, předs konsistoře, ředitel theol. studií.
Nečasěk Josef,	kanovník, konsistornj rada.
Pfeifer Josef,	kanovník, konsistornj rada.
Rehák Antonjn,	vicerektor biskupského semináře, a cenzor knih.
Seminářská	knihovna.
Hanke Frantisek,	obywatel w Rochowě.
Stránský Josef,	połnj kaplan a pěšijho tému Welingtonowa w Terežowě.

W Ausškém vikariátě.

Maršál Antonjn, štábet w Libochu.

W Heynsbachském vikariátě.

Člufenowšký špitál, dobročinnosti panj Anny Runfowě.

W Hirschbergském vikariátě.

Wišenská škola.

W Launškém vikariátě.

Dobicer Josef,	kaplan w Citolibeč.
Hampyš Frant.	farář w Domašicich.
Reppler Frant.,	farář w Winaticich.
Kral Antonjn,	expositnj kaplan w Suchách.
Kunz Antonjn,	kaplan w Dpočně.
Wikner Jan,	exposita w Ranně.
Zumann Wogtěch,	kněz církewnj w Launech.

W Liberečském vikariátě.

Rechziegl Josef,	kaplan na Laukowci.
Strnad Josef,	děkan w Českém Dubě.

W Libochowickém vikariátě.

Hanke Frantisek,	šaušed w Rauchowě.
Sigmund Vincenc,	kaplan w Rossowě.

W Mělnickém vikariátě.

Damassek Josef,	farář w Řepně.
Klimeš Paulin,	z řádu welctihodných kapucijnů.
Čaurek Jan,	kaplan w Choruscich.
Schulz Josef,	farář w Wegstادتlu.

W Mladoboleslawském vikariátě.

Bělohaubek Josef,	cis. krás. dvorský kaplan, čestný děkan w Rosmanošech.
Čebuský Filip,	farář w Prodcí, čili w Hurčách.
Čerábek Jan,	farář w Bejně.
Kleš Josef,	kaplan w Daubrawicich.
Rosmanošská škola,	darem důstojného děkana Josefa Bělohaubka.
Lauterbach Wáclaw,	kupec w mladé Boleslawě.
Paták Antonjn,	špráwce w Gowinkách.
Wišeborská osoda,	
Wptomšký Alois,	doktor lékařstwj w Rosmanošech.

W Nimburském vikariátě.

Veránek Wáclaw,	farář w Wosenicích.
Gech Jan,	farář w Ditenicích, fary Wosenické.
Černohauš Grant.,	farář w Wšššaně.
Černohauš Wácl.,	kaplan w Libáni.
Filizna Jan,	špitální kaplan w Bisse.
Göbl Josef,	učitel w Rojbalowicích.
Heida Pámel,	důchodnj w Lautšíně.
Holub Jan,	kooperátor w Nimburgu.
Horecký Rehoř,	emerit. vikář, konsistorij rada, děkan w Rojbalowicích
Jiřka Jan,	obywatel w Rojbalowicích.
Kopecký Antonjn,	farář w Hrubých Roštomlatech.
Korinek Jan,	fundovaný kaplan w Wosenici.
Maucha Antonjn,	kaplan w Rojbalowicích
Neumann Josef,	farář w Řtunicích.
Nimburská škola.	
Nowák Antonjn,	kaplan w Libáni.
Nožická Josef,	administrátor fary Řtinecké.
Pacowský Antonjn,	farář w Libáni.
Příbyl Wogtěch,	obywatel w Bazalce.
Renner Antonjn,	kaplan w Ronowě, čili Hrubé Šesenici.
Renner Josef,	farář w Mcelle.
Šnejdárek Grant.,	kupec w Libáni.
Stěhule Josef,	duchownj správce w Lautšáně.
Tešinský Frantisek,	kaplan w Roštomlatech.
Wiškerická obec,	pěti w. p. Grant. Šoreyse, kaplana w Rojbalowicích.
Wohanka Frantisek,	kněz církewnj w Roštomlatech.
Wosenická obec.	
Wustrawská obec,	fary Bisse.

W Semilském vikariátě.

Jiráek Josef,	fundovaný kaplan a katecheta w Rabši.
Kauble Josef,	kněz církewnj we Wyškové.
Korinek Jan,	residenční kaplan w Lautowě.
Krupa Josef,	farář w Šumburku.
Nowotný Grant.,	obywatel w Beněšowě.

W Turnovském vikariátě.

Čermák Jan,	duchownj správce na Hrubé Štále.
Dimisek Martin,	mlynář w Vodňanšicích, hradištského panství.
Horák Wáclaw,	kaplan w Turnowě.
Jindra Záchim,	kooperátor w Hradišti.
Ketler Ludmila,	hospodyně w Wyškeri.
Kotler Michal,	měšťan a klenotník w Turnowě.
Kučera Josef,	kooperátor w Železném Brodě.
Markwartická obec,	darem weledůst. Šobotského děkana Wetešínja.

Masopust Dobrom.,	3 Belké Stáhy.
Missať František,	duchovní správce w Lautce.
Máhlomského Jana,	mlynáře w Sykovicích rod.
Palánek Jan,	farář w Markwarticích.
Pelíkowská Frant.,	špitálníce w Hradišti. (Münchengrätz.)
Šaurek Josef,	děkan w Turnově.
Šimunek Damian,	kaplan w Sobotce.
Šlambor Jan,	syn Jana Šlambora, pekařského mistra w Podhnausicích.
Šolc Jan,	duchovní správce w Wisketi.
Turnovská škola.	
Učíř Antonín,	kaplan w Sobotce.
Wšeborská obec.	

Wšech w celé diecési 96.

W Králohradecké diéceſj.

Geho Excellencj,

Karel Bor. Šaul,

Neydůstogněgſſj biſkup Pán, aud druhé třjdy.

Spoluzaſladatel.

Jan R. Rojeť, duchownj správce w Bohuſlawicich, Dpoćenſkého vikariátu.

Spolnauđ II. třjdy.

Springer Jan, farář w Podolí, Chrudimského vikariátu.

Spolnauđowé III. třjdy.

W městě ſamém.

Gabriel Joſef,	doctor bohoſlowj, a c. k. profesor Nowého zákona.
Podhaviť Joſef,	kaplan při biſkupſtem chrámě Páně.
Voſpyſſila Jana,	měſtjana, knihtlačitele a knihupce rod.
Reiſ Jan,	ſpiritual w ſemenáři, kandidát doktorátu bohoſlowj.
Seminářſká	knihowna.
Stáreť Jan Nep.	doctor bohoſlowj, profesor morálky.
Střemcha Frant.,	mlynář w Rydlinowě u Hradce.
Wepřeť Antonjn,	alumn III. roku.

W Bydžowſkém vikariátě.

Čancara Frantiſeť,	kaplan w Lužci.
Haas Joſef,	kaplan w Žijelicich.

Hanus Jan,	vikar. tagemník, biskupský notář, čestný děkan v Smidarech.
Pacák Josef,	měšťan v Chlumci.
Semonický Frant.,	duchovní správce v Babicích.
Wondrušský Lud.,	seblík v Lujci..... rod.

W Braumovském vikariátě.

z Nádherných Lud., urozený pán na Udersbachu, pro swäg.....**rod.**

W Čáslavském vikariátě.

Branžovský Wácl.,	jámečný kaplan v Žehusicích, Žhotusické fary.
Havelka Wáclav,	farář v Wilimově.
Janata Alois,	kaplan a katecheta v Čáslavě.
Kopecký Josef,	kaplan v Zlebech.
Maučka Josef,	farář v Potěchách.
Worlíček Jan,	kaplan v Potěchách.

W Dolno-Kralovickém vikariátě.

Panž Matěj,	farář v Roseticích.
-------------	---------------------

W Grulichském okresu.

Buchtl Antonín,	farář v Supích Horách. (Seiersberg.)
Buchtl Jan,	kooperátor v Kláštersku.
Gaida Josef,	kaplan v Supích Horách.
Heř Frantisek,	spisovatel v Nekotě.
Keprta Frantisek,	duchovní správce v Petersdorsu.
Kopecký Wogtěch,	kaplan v Horním Kunvaldě.
Mistrowická obec,	darem Barb. Steynkalové, sausedky v Mistrowicích.
Tomas Jan,	kaplan v Nekotě.

W Horickém vikariátě.

Černý Jan,	čestný farář v Miletině.
Horická škola,	darem Josefa Velískana, syndika v Lyništi.
Horické	vikariátní učitelstvo.
Junek Josef,	učitel v Petrowicích.
Raspar Matěj,	duchovní správce v Chodowicích.
Matějska Jan,	vikariátní tagemník a děkan v Chomuticích.
Mlázovická škola,	darem Frantiska Řeháka.
Sehral Josef,	kaplan v Miletině.

W Chraſteckém vikariátě.

Šmid Jan,	ſauſed w Chraſti, pro ſwůg.....	rod.
Wiljmeſ Frantiſeſek,	duchownj ſprávce w Seči.	
Žeman Joſef,	farát w Bojanowě.	

W Chrudimſkém vikariátě.

Demoty Joſef,	ceſt. kanow. na Wyſſehradě, biſt. notár, děkan w Mikulowicich.
Žiraut Jan,	měſtſtan w Chrudimi.
Konopác Antonjn,	farát w Gwinčanech
Moric Frantiſeſek,	farát w Přelauci.
Sebláček Jakub,	farát w Ždechowicich.
Wamberowá Tereſie,	mlynářka w Chrudimi.

W Jaroměřském vikariátě.

Chmejiſ Jan,	děkan w Jaroměři.
Hubálek Jan,	kaplan w Jaroměři.
Kralodworská	ſkola děvečat.
Kruliſ Wáclaw,	direktor a katecheta hlawnj ſkoly.
Pohlreich Jan,	ſedlák w Sendraſſicich.
Žahradnjiſ Wáclaw,	duchownj ſprávce w Sendraſſicich.

W Jičinském vikariátě.

Auer Jiříp,	farát pro oſobu ſwan w Auſlauſu.
Čaſteſ Wáclaw,	farát w Liebſtatu.
Daubrawa Jan,	kaplan w Nowé Wſi.
Günner Matěg,	měſtſtan w Jičíně.
Kulhamý Jan,	kazatel u ſw. Ignáce w Jičíně.
Marvſka Joſef,	kaplan w Jičíně.
Maſſek Antonjn,	mlynár w Nowé Wſi.
Maſſková Barbara,	ſauſedka w Nowé Wſi.
Nowo Pačé	měſtſtanſtvo.
Petera Frantiſeſek,	farát w Bělohradě.
Podzymek Wáclaw,	ſedlák w Bělách.
Suchý Frantiſeſek,	kaplan w Jičíně.

W Kopidlinském vikariátě.

Frantiſeſek Waceſ,	c. k. dworſký kaplan, wiſát, konſiſt. rada, děkan w Kopidlně.
Černý Antonjn,	žámecký kaplan w Dimokurech.
Hilmar Frantiſeſek,	ſkolnj učitel w Kopidlně.
Matěš Jan,	wikariátnj tagemniſ a farát w Woſtrujanech.
Meergans Joſef,	kaplan w Kopidlně.
Pelikan Wáclaw,	duchownj ſprávce w Chotěſſicich.

Podstránský Josef,	kaplan w Blunici.
Baněk Frantisek,	duchovní správce w Hradištku.
Bumpfe Jan,	zahradník w Kopidlně.

W Kosteckém vikariátě.

Aron Josef,	farář w Brandýse.
Holáubek Frant.,	kaplan w Kostecku.
Křeček Jan,	kaplan w Písečné.
Müller Josef,	správce w Zampachu.
Triništská škola,	darem králohrad. w. d. kanovníka p. Frant. Pelikána.
Zamešský Jan,	farář w Euclawě.

W Kutnohorském vikariátě.

Materna M. Kat, geptistka velect. Worsšulinet, a učitelkyňe na Horách Kutných.

W Landštronském vikariátě.

Austj městská škola	
Blázel Jan,	kooperátor w Jabloni.
Dlauho-Třebowská	škola.
Dobraučská škola.	
Hájek Antonjn,	duchovní správce w Belké Hittě.
Jablonská škola,	darem důst. Jana Wacka, prof. st. zákona w Králově Hradci.
Jamenická škola,	z osady Jablonsté.
Junek Josef,	učitel w Petrowicích.
Kaučý Wogtěch,	měšťan w Austi, s Katetinau manželkan.
Pirkš Wacław,	kaplan w Česté Třebowě.
Welko-Hittowská	škola.

W Ledeckém vikariátě.

Ledecká škola.	
Pacák Josef,	kaplan w Ledci.
Pader Josef,	farář w Žruči.
Rejnek Frantisek,	sedlák w Dolních Dlužinách.
Samohelowský Em.,	důchodnj w Ledci.
Uchytěl Frantisek,	kaplan a administrátor w Ktenowicích.

W Lipnickém vikariátě.

Holic Karel,	kaplan, administrátor w Německém Gieshüblu.
Sekaušek Antonjn,	prémonstr. kapitulár Želivský, farář w Humpolci.

W Litomyšlském vikariátě.

Eggermann Jan,	duchovní správce w Ryžli.
----------------	---------------------------

W Náhodském vikariátě.

Ludwíg Josef,
Náhodského

duchovní správce w Studnici.
vikariátu učitelové společně.

W Německo-Brodském vikariátě.

Dudych Josef,
Kazda Jan,
Německo-Brodská
Seifert Karel,

kaplan w Chotěboři.
direktor a katecheta hlavní školy w Německém Brodě.
škola.
kněz církevní w Německém Brodě.

W Opocensském vikariátě.

Bohuslavická škola,
Brož Václav,
Gedlická Antonín,
Hamelka Jan,
Hladký František,
Kaspar Jan,
Klein Josef,
Zuhn Josef,
Nowo-Městské
Opocenského
Promodovská obec,
Příbyslavská obec,
Slawík František,
Speriská obec,
Witeček Jan,
Zakranický Matěj,

darem spoluzakladatele, duchovní správce Jana Roky.
kaplan w Třeběchovicích.
duchovní správce w Wysokém Újezdě.
duchovní správce w Dobřanech.
kaplan w Vtepišicích.
kněz církevní w Třeběchovicích.
kaplan w Novém Hrádku.
kaplan w Novém Městě.
měšťanstvo
vikariátu učitelové společně.
osady Nowoměstské.
osady Nowo-Městské.
měšťan w Novém Městě s Annau manželskou.
panstevní Nowo-Městského.
vikariátní tajemník a farář w Vtepišicích.
měšťan w Novém Městě, s Barborau manželskou.

W Pardubickém vikariátě.

Dreml Jan,
Hrdlička Václav,
Kolowrátek Jan,
Martys Bedřich,
Ruda Jan Nep.,

kaplan w Újezdě u Chocně.
duchovní správce w Třeběšicích.
duchovní správce w Wostřetině.
a Kofice, Studugici w Králově Hradci.
kaplan w Holicích.

W Políčském vikariátě.

Kysilka Václav,

duchovní správce w Kurowě.

W Polensským vikariátě.

Sluga Matěj,
Zináček Alois,

emerit. konsist. rada, biskup. gymn. komisař, děkan w Polně.
farář w Příbyslavě.

Hawrda Adolf,	kooperátor w Miřkovic.
Kružburecká škola,	darem bývalého faráře, Wácl. Vessiny, metr. kanon. w Praze.
Kunz Jan,	kaplan a katecheta hlavní školy w Polné.
Plesšel Josef,	farář w Borovic.
Polenská škola,	darem bývalého kaplana, W. Vessiny, metr. kanon. w Praze.
Rerich Frantisek,	měšťan, kupec, possát a knihkupec w Polné.
Ruzicka Frantisek,	duchovní správce w Miřkovic.
Seidl Josef,	starší kaplan a katecheta hlavní školy w Polné.
Štrivan Augustin,	saused a mistr koželuhů w Krušovic.
Črámek Frantisek,	kaplan w Přibyslavic.

W Rychnovském vikariátě.

Dvorník Martin,	kaplan w Bilem Ugezdě.
Rychter Augustin,	sladovník pomáhá w Rychnovic.

W Skučském vikariátě.

Wáclaw Čimek,	vikář, konsistorní rada, šoldozorce, děkan w Skuči.
Čana Josef,	duchovní správce w Ramenickách.

W Wysočském Meřtiském vikariátě.

Dvorník Antonín,	kaplan we Wysočém Meřtě.
Krška Josef,	kaplan w Chocni.
Prudic Wáclaw,	kaplan we Wysočém Meřtě.
Luma Ignác,	čestný farář w Kněžovic.
Winar Jan,	expositní kaplan w Bratislavě.
Wysoč-Meřtiská	škola, darem měšťana Jana Zemberga.

W Brchlabském vikariátě. — A. D. Č. J.

Černomeřský Frant.,	kaplan w Studenci.
Brchlabského vikar.	společné duchovenstvo.

Wesměs 156.

W Buděgowické diécesj.

**Nendůstogněssji biskup Pán,
Josef Ondřeg Lindauer,
aud III. třídy.**

B a k l a d a t e l o w é.

Antonju Šanižhř,
exposita w Cimetj, Tábořského vikariátu,
první zakladatel.

Josef Balcar,
čestný farář w Černišku, Mirowického vikariátu,
druhý zakladatel.

Spoluzakladatelowé.

Marchal Jan,	duchovní správce w Rimowě, vikariátu Nowých Zámů.
Nowáček Jan,	duchovní správce w Nedwědicích, Soběslawského vikariátu
Šmidinger Jos.,	kněz církevní w Kolinci, Sušického vikariátu.
Strunkowická	škola, darem w. p. Karla Krbečka, karmelity w Hradci Štýřst.
Brána Simon,	biskupský notář, farář w Mirowicích, téhož vikariátu.

Spoluandowé II. třídy.

Akcent Augustin,	farář w Strunkowicích, Prachatického vikariátu.
Budešinský Frant.,	duch. správce w Lěchovicích, Horazdovicého vikariátu.
Žučj Matěg,	farář w Hluboké, Hlubockého vikariátu.
Kamarýt Frantissek,	děkan w Kaplicích, Kaplického vikariátu.
Lednická obec,	Nowohradského vikariátu.
Weselý Aloys,	sedlák w Blatné, téhož vikariátu.

Spoluandowé III. třjdy.

W městě samém.

Karel Halík,	infulowaný probost a konsistorij rada.
Blazej Wacław,	kanovník a konsistorij rada.
Miořký Wogtěch,	doštor bohosłowj, prof. církewnj historie a círř. práwa.
Pěšl Matěj,	kurat. biskupského chrámu Páně.
Pruner Jan,	konsistorij expeditor.
Sneider Simon,	čestný kazatel při biskupském chrámu Páně.
Swoboda Josef,	alumn biskupského semenáče.
Lauschkowa Maria,	wdowa.
Sestaubrowa Kat.,	obywatelkyň.

W Bechinském vikariátě.

Eilek Josef,	obywatel w Radinowě.
Felix Frantisek,	farář w Wopotanech.
Pelc Jan,	farář w Hlawaticích.
Prochazkowa Maria,	hospodyně w Hlawaticích.
Sedláček Jakub,	bývalý kaplan w Bernardicích.

W Benessowském vikariátě.

Lobersinner Frant.,	kaplan w Reinetschlagu.
Soběnowská osada.	

W Biskupsko-Lýnickém vikariátě.

Sedleky Ondřej,	kaplan w Bližiwě.
-----------------	-------------------

W Blatenském vikariátě.

Jan Dušek,	biskupský vikář, konsistorij rada a farář w Kwašnowicích
Bausse Wacław,	šenkýř w Starém Smolowci, s manželkou Annau.
Gedlička Augustin,	farář w Zabokách.
Hamlicek Antonjn,	došt. bohosłowj, biskup. notář, farář w Káselowicích.
Honetschleger Mat.,	biskupský notář, direktor hlawnj školy w Čtejnici.
Jana Matěj,	kněz řádu sw. Augustina w Schlüßelburgu.
Kraml Augustin,	kaplan w Bělcích.
Kriwanek Jan,	expozita w Tochowicích.
Laad Antonjn,	kaplan w Radowě.
Mareš Jakub,	farář w Chanowicích.
Massek Ondřej,	kaplan w Záboti.
Petržilka Jan,	kooperator w Btejnici.
Pitra Martin,	kupec w Radomyšlicích.

Pfeifer Rudolf,	vík. tagemník, farář w Rotauně.
Čeřík Mikuláš,	zahradník, frater w Schlüsselburku.
Šembera František,	víkariátní tagemník, děkan w Běznici.
Golle František,	biskupský notář a čestný děkan w Rojmitále.
Guda Josef,	farář w Bělčicích.
Blasák Josef,	kaplan w Rojmitále.
Zahorák Antonín,	kaplan w Rašegovicích.

W Děšenickém vikariátě.

Formanek Frant.,	farář w Lcinědu.
Rabský Matěj,	farář w Mladěšovicích.
Slamicek František,	duchovní správce w Olovačce.
Wawak Bogtěch,	c. l. komisař silnic w Klattowech.

W Domajlickém vikariátě.

Kašter Jan,	biskupský vikář, konsistorní rada, děkan w Domajlicích.
Florianowa Maria,	měšťanka w Domajlicích.
Florian Michal,	měšťan w Domajlicích.
Haas František,	kaplan w Novém Sdyně.
Hein Antonín,	farář w Staněticích.
Klicka Jan,	duchovní správce u sw. Kateřiny.
Kulhankowa Mark.,	měšťanka w Domajlicích.
Ludvíkowa Barb.,	měšťanka w Domajlicích.
Ludvík Josef,	mlýnář, měšťan w Domajlicích.
Novárowa Anna,	měšťanka w Domajlicích.
Perautkowa Josefa,	měšťanka w Domajlicích.
Peklowa Klara,	měšťanka w Domajlicích.
Prussák Jan,	měšťan w Domajlicích.
Prussakowa Zuzana,	měšťanka w Domajlicích.
Šwehla František,	kaplan w Domajlicích.
Štřezowa Barbara,	měšťanka w Domajlicích.
Wondraussek Josef,	kaplan w Klenci.

W Šindřichowě-Šraderickém vikariátě.

Chrenšeker Alois,	fabrikant w suknech w Nové Bystřici.
Minář Matěj,	faktor w fabrice w Rojkoskě.
Tonner František,	farář w Rožetě.

W Šiřtebnickém vikariátě.

Dussek Wáclaw,	administrátor fary Nowo-Štupowské.
Hurák Josef,	kooperátor a katecheta w školnici w Lábově.

Kratochvíle Karel,
Kučera Jan,
Procházka Anna,
Rokos Antonín,
Ryba Otíj,

vikariátní tajemník, farář v Malšvicích.
farář v Gístebnici.
rodová v Táboře.
kaplan v Malšvicích.
exposita v Klokotech.

W Hlubockém vikariátě. — A. D. C. 3.

Bezpalc Jan,
Boršowice
Boršowická škola.
Chroma Maria,
Danková Maria,
Dittrich Isidor,
Doležalová Tereza,
Duchovenstvo
Fiala Jan,
Hlubocká škola,
Holba Michal,
Kulíš Josef,
Mídlomaričská osada,
Salzer František,
Taušer Antonín,
Trachta František,
Turínková Anna,
Webrová Tereza,
Wolesnická osada,
Wrabečská škola,
Zahagstá

kaplan v Hossině.
bratrstvo.
dceř Josefa Chromého, sedláka v Brabě.
šafářka v Malém Čálově.
administrátor fary v Boršowě.
dceř Mat. Doležala, podruha v Lippi, fary Dubeně.
Hlubockého vikariátu.
farář v Píčině.
milostí panugicijho pana knížete z Schwarzenbergu.
kaplan v Boršowě.
bývalý ložalní v Libnici.
fary Zahagstě.
farář v Dubně.
farář v Lisavě,
kněz církevní v Rudolfowě.
dceř Anny Turínkové, selky v Zahotčicích.
z Hábě, Dubeně fary.
Zahagstě fary.
darem Kateřiny Millerové, zahradnice v Buděgomicích.
farní škola.

W Horáždovickém vikariátě.

Marim. Gíriček,
Benišek Jan,
Bulík Karel,
Dlaň Wáclav,
Drabek Vincenc,
Fischer Jan Karel,
Galla Jan,
Johaneš Jan,
Kobliška Ferdin.,
Košenský Tomáš,
Krasilovská škola.
Ladmann Wáclav,
Laussa František,
Lew Antonín,

biskupský vikář, konsist. rada, farář v Malém Boru.
vrchnostenský písař v Němčicích.
z Elšowa.
kaplan v Horáždovicích.
školní učitel v Wolenici.
měšťan v Stražonicích.
maltés, direktor hlavní školy v Stražonicích.
farář v Hradčovicích.
kaplan v Krasilowě.
obywatel v Stražonicích.
kaplan v Mezamyslicích.
bývalý kaplan v Krasilowě.
exposita v Zámětowě.

Miniberger Wáclaw,	pešák w Stražonicích.
Mrkwička Antonjn,	děkan w Horáždovicích.
Nežamyslická škola.	
Pavljček Jan,	měšťan w Stražonicích.
Picha Wáclaw,	maltes, farář w Podstrbsku.
Pitoný Anna,	měšťanská dcera w Stražonicích.
Pušk Frantisek,	farář w Nežamyslicích.
Rathauský Jan,	farář w Krasílowě.
Roßwald Tomáš,	jámecký kaplan w Strahosticích.
Rudda Josef,	duchovní správce w Pásově.
Seyffer Jan,	vrchnostenský správce w Tajovicích.
Schmidinger Frant.,	farář w Bolenici.
Schmidinger Ignác,	měšťan, obchodník w suknech w Stražonicích, s Terezií man
Šolár Jan,	měšťan w Stražonicích s Marií manželkou.
Šramek Prokop,	měšťan, mydlář w Stražonicích.
Šwoboda Filip,	tovaryš kožesnícht w Stražonicích.
Stražonické	měšťanstvo.
Weidl Sebastian,	měšťan w Stražonicích.
Weselský Wáclaw,	kaplan w Bukowníku.

W Cheynowském vikariátě.

Grimm Josef,	farář w Bacoově.
--------------	------------------

W Ramenickém vikariátě. — A. D. C. J.

Bogtěch Maršálek,	biskupský vikář, konsistorijn rada, děkan w Ramenici.
Ramenické	vikariátní duchovenstvo.
Rheč Mikuláš,	administrátor fary Rardové Keltice.

W Kaplickém vikariátě.

Ramaryt Frant.,	děkan w Kaplici.
-----------------	------------------

W Rašparohorském vikariátě.

Ritsch Frantisek,	emerit. vikář, konsistorijn rada, farář w Haidlu.
Pawlowitsch Wácl.,	duchovní správce w Eisenstrassu.

W Krumlovském vikariátě.

Karel Zambauer,	infulovaný arcijáhen, konsist. rada, prelát w Krumlově.
Bregšša Katerina,	ze Zlaté Koruny (Goldentron.)
Šwato-Korunická	škola.
Jakesch Bogtěch,	farář w Berlawě.
Janaš Katerina,	ze Zlaté Koruny.

Kaplanův knihovna w Krumlowě.
 Maruška Frant., kaplan w Kremsu.
 Matěgoviš Anton, farář w Kremsu.
 Roch Maria, hospodyně w Zátóni.
 Gládek Bartolom., farář w Blatě Koruně.
 Tausseľ František, farář w Zátóně.

W Lučawickém vikariátě.

Klein František, biskupský notář, a farář w Švihově
 Kral Josef, kooperátor w Vědřavě.
 Příkosický František, kaplan w Breskovicích.
 Wirth Dominik, farář w Dolanech.

W Mirowickém vikariátě.

Gruf Jan, duchovní správce w Drahenicích.
 Kypka Antonín, kaplan w Kraslicích.
 Košpál Josef, farář w Kraslicích.
 Smolka Ignác, farář w Lassowici.

W Německo-Rychnovském vikariátě.

Duffel Antonín, fundáční kaplan w Ondřegově. (Andreasberg.)

W Nepomuckém vikariátě.

Babor František, farář w Zinkově.
 Finger Jan, kaplan w Zinkově.
 Gířicek Antonín, právní w Blovicích a w Spálené Pořici.
 Mazanec František, kaplan w Blovicích.
 Nepomucká škola.
 Planická škola.
 Smolka Antonín, farář w Rybčinách.
 Wacek František, děkan w Blovicích.

W Nomohradském vikariátě.

Blázel Karel, z řádu Cistercienských, farář w Driesendorfě.
 Lednická obec, spolu s obcí Ohrazením.
 Gebelle Jan, kaplan w Steinkirchu.
 Seiche Jan, děkan w Trhové Svědnici.
 Trumpf František, kaplan též tam.

W Pacovském vikariátě.

Hrdina Pius, prémonstr. řádu, duchovní správce w Smilových Horách.
 Svoboda Josef, kaplan w Nové Vsi.

Luma Martin, farár w Bonšlowě.
Zellerin Ondřej, farár w Žboti.

W Velhřimovském vikariátě.

František Brzák, biskupský vikář, konsist. rada, farár w Pošně.
Graf Antonín, pensionovaný farár w Novém Rychnově.
Poblaha Tomáš, administrátor fary w Dolní Čerekwi.
Tomášek Václav, kaplan w Velhřimově.
Wittek František, kaplan w Dolní Čerekwi.

W Píseckém vikariátě.

Albrechtická škola.
Bezdek František, katecheta na c. k. gymnasiu w Písku.
Dirviš Josef, kaplan w Sedlicích.
Ginjská škola, darem Matěje Toksteina.
Kubiček Jan, farár w Číjově.
Květon František, kaplan w Putimě.
Mikule František, malíř w Ginjě.
Tinger Matěj, kooperátor w Písku.
Wolf Josef, špitální kaplan w Číjově.

W Prachatickém vikariátě.

Chum František, farár w Elstíně.
Kuliš Jan, farár w Bítečicích.
Mráček Jakub, farár w Huňinci.
Rohwald Matěj, farár w Lajici.
Spann Petr, duchovní správce w Husčicích.

W Soběslavském vikariátě.

Jan Spáček, biskupský vikář, konsistorijní rada, farár w Červené.
Házuka Václav, kaplan w Soběslavě.
Johánek Tomáš, vikariátní tajemník, farár w Bosilepych.
Keš Antonín, církevní kněz w Veselím.
Lera Jan, sedlák fary Mědro-šuršé.
Stepškal Jan, kaplan w Soběslavě.
Zahřá farní škola.

W Sušickém vikariátě.

Ondřej Tonner, biskupský vikář, konsistorijní rada, farár w Velharticích.
Christlbauer Bern., duchovní správce w Hlavenovicích.
Čadek Matěj, administrátor fary Rolněcké.
Čížek František, kooperátor w Albrechtšvicích.
Dolák Tomáš, farár w Žbínici.
Kaučiček František, farár w Budečicích.

Améon Frantissek, kooperátor w Kolinci.
 Mach Jan, hodinár w Sussicich.
 Gwehla Wogtëch, sládek w Mlázowě.
 Slawicek Jan, duchownj správce w Žihobci.
 Laupajsk Frantissek, knihar w Sussicich.
 Waldmann Wáclaw, mlynářský tovaryš ; Petrowic.

W Treboňském vikariátě.

Fischer Josef, kaplan w Treboni.
 Trebonická škola.
 Weymar Frantissek, kooperátor w Olomci.

W Vodňanském vikariátě.

Schuster Jakub, farář w Elhenicich.
 Bogta Frantissek, administrátor fary Skotické.

W. Wolinském vikariátě. — A. D. C. J.

Frant. Rathauský, biskupský vikář, konsistorij rada, farář w Čestíně.
 Aichenbrenner Jak., vrchnostenský aktuar w Němcicich.
 Benda Kristof, pán na Elšowicich.
 Grimm Josef, farář w Wacowě.
 Haslowická obec, panstwj Němcického.
 Raubek Gindrich, syn Wáclawa Raubka, direktora w Němcicich.
 Klauček Martin, duchownj správce w Außergerfeldě.
 Kregc Matěj, poklasný w Němcicich.
 Marjk Tomáš, kaplan w Wolině.
 Mirtl Antonjn, vrchnostenský pisar w Němcicich.
 Nausch Frantissek, učitel w Setišowě.
 Němec Matěj, obuwnický mistr w Bohumelicich.
 Němcická obec, darem welectěného Josefa Vistoriusa, církewniho kněze †.
 Oswald Wáclaw, farář w Malenicich.
 Petr Ondřeg, vrchnostenský hagný w Němcicich.
 Potučnjk Tomáš, vrchnostenský pisar w Němcicich.
 Reymann Michael, bývalý direktor w Němcicich.
 Skopek Jan, kaplan w Wacowě.
 Smrčka Antonjn, vrchnostenský správce w Čkyni.
 Staně Frantissek, duchownj správce w Čkyni.
 Scheller Antonjn, probositský direktor w Wolině.
 Swatoš Antonjn, vrchnostenský pisar w Němcicich.
 Woldrich Martin, vrchnostenský správce w Přetčině.
 Wolinské, vikariátnj duchowenstwo.
 Wottama Josef, kaplan w Dobři.

Wesměš 248.

W celých Čechách 893.

W Markhrabstwí Morawském a Wýwodstwí Slezkém.

W Holomúcké arcidiécešj.

Spoluand II. třídny.

Janáš Frant., sedlák pololánj z Lepsku, Předmostské fary.

Spoluandowé III. třjdn.

W Holomauci, městě.

Schiller Jan, doktor bohoslowj, spirituál knj. arcibiskupského semenáče.
Neumann Jan, knjicej arcibiskupský aluma I. roku.

W Bystřickém dekanátě (Wisterni.).

Měrka Jan, kooperátor w Hrubé Venci.

W Bženeckém dekanátě.

Radlec Jakub, farár w Pollesowicich.
Bagiček Frantisek, domlák w Pollesowicich.

W Čechském dekanátě.

Čechská škola.
Sokol Antonjn, farár w Klenowicich.

W Dubském dekanátě.

Čechowická obec.
Stoklasa Josef, farár w Klenowicich.

W Freudenthalském dekanátě.

Friedl Jan, duchovní správce w Malé Moravě.

W Hocenplošském dekanátě.

Fridl Jan, kooperátor w Roskvalbě.

W Hollešowském dekanátě.

Dablec Jakub, kooperátor w Děvohosticích.
Hluchánek Karel, duchovní správce w Žeranovicích.
Knapp Frantisek, kooperátor w Bistřici, pod Hostějnem.
Kotauček Antonín, kooperátor w Domajdicích.
Kregčí Ignác, kooperátor w Hollešowě.
Keger Beruad, farář w Bistřici.
Seidl Josef, školní učitel a rektor w Děvohosticích.
Zawřel Innocenc, farář w Děvohosticích.

W Holomaučském dekanátě.

Zachá Jan, administrátor fary Olšanště.

W Hradeckém dekanátě.

Černý Josef, kooperátor w Puště Vohlomě.
Chovanec Jan, kaplan w Grécu. (Hradci.)
Haverlandt Jan, duchovní správce w Nové Lásce (Neumokrolasce).
Kotýčka Mědard, mlynář w Novém Mokrolasci.
Onderkova Veron., dcer Frantiska Onderky, sedláka w Komarowě.
Richter Josef, píšák purthr. auřadu w Ryovicích, fary Puště Vohlomi.
Židek Marta Anna, dcer Grant. Žideka, zahradníka w Novém Mokrolasci.

W Hradištském dekanátě.

Eberle Rudolf, farář w Ostré.

W Cholinském dekanátě (Köllein).

Becák Florian, kaplan w Hrubé Senici.
Bluha Ludwíj, farář w Těšeticích.
Brazil Ondřej, kooperátor w Našlu.
Namrátil Frantisek, půlláník w Hrubé Senici.
Oth Frantisek, holomaučský arcib. kons. rada, farář w Hrubé Senici.
Škyba Frantisek, kooperátor w Cholině.
Těšetická škola, darem faráře Ludwíja Bluchy.
Želinka Frantisek, kooperátor w Hrubé Senici.

W Zafardowickém dekanátě (Eckersdorf).

Fosert Kaspar, duchovní správce v Novém Eckersdorfu.
Euchánek Adam, církevní kněz, vychovatel mladých hrabat Arczu v Melci.

W Novo-Zičjnském dekanátě.

Zapletal Ignác, kooperátor v Starém Zičně.

W Riowském dekanátě.

Janaljš Vincenc, kooperátor v Miloticích.

W Kroměřížském dekanátě.

Barina Frantisek, sedlák v Běstě.
Beneš Frantisek, kurát vikár v Kroměříži.
Daubrawský Josef, farář v Rojetině.
Halfar Frantisek, kooperátor v Hulčině.
Hilšer Bernard, farář v Běstě.
Hromádka Jakub, probosťský vikarista v Kroměříži.
Dbratil Karel, školní pomocník v Běstě.
Papežik Frantisek, podsedník v Běstě.
Wolf Ondřej, kooperátor v Hulčině.
Balkovská obec, Běstě fara.
Žerawa Frantisek, kooperátor v Rojetině.

W Lipnickém dekanátě.

Lech Frantisek, kooperátor v Lipniku.
Pátek Jan, viceděkan a farář v Ossetu.
Kennert Wáclav, farář v Hranici.

W Místeckém dekanátě.

Jakub Eduard, kaplan v Moravském Ostrově.
Gliman Frantisek, uhlomětic v Moravském Ostrově, pro smůg.....**rod.**
Petter Frantisek, kooperátor v Ostrově.
Springer Ferdinand, duchovní správce v Záběhově.

W Dpatowickém dekanátě.

Josef Feigerle, fragský děkan, konsistorní rada, farář v Ektipowě.

W Dypawském dekanátě.

Rudolf Ochraha, kooperátor v Komarově, zřizovatel následujících.
Blücher Maria, hraběnka z Wahlstattu, paní na Radauně.
Freyberg Dominik, kooperátor v Dypawě.

Gittnar Ondřej, obuwník a obywatel w Slatkowě.
 Gorcico Wendelin, domkár w Slatkowě, komarowiské osady.
 Hadamiš Augustin, kooperátor w Zajtate.
 Jarosšek Ludwiš, duchownj správce w Stablowicich.
 Kaluža Anežka, dcera sedláka w Komarowě.
 Kojany Frantisek, farár w Replachowicich.
 Kubánek Frantisek, obuwník, syn Simona Kubánka, domkáře w Kadani.
 Leisert Jan, wogin od c. k. tému Schmeling i Relesowic.
 Liškowa Kateřina, dcera Isidora Lišky, domkáře w Sucholasu.
 Manderla Vincenc, kaplan německého řádu w Oypawě.
 Nawrath Jan, domkár i Relesowic.
 Nawrátil Frant., spiritual, direktor welcebných Sester Německého řádu.
 Obdržalek Petr, rytíř papežského řádu sw. Sylvestra, farár w Určici.
 Ochrana Michal, měšťan w Oypawě, s Paulinai manžellau.
 Pawliš Juliana, dcera i Augustina Pawliška, zahrabníka w Relesowicich.
 Píša Frantisek, domkár w Sucholasci, s Klárou manžellau.
 Prokšša Frantisek, zahrabník w Komarowě.
 Puda Ondřej, farár w Komarowě.
 Repper Frantisek, kooperátor w Replachowicich.
 Ryba Jan, sakristán u geptisek Německého řádu w Oypawě.
 Schum Josef, kooperátor Německého řádu w Oypawě.
 Skrobánek Antonjn, obuwnj mistr w Kadani, komarowiské osady.
 Sonntagowa Kateř., manžella Jana Sonntaga, sedláka w Komarowě.
 Stokláša Frantisek, domkár w Hardunku, Komarowiské farý.
 Strauchowa Mag., wdowa w Komarowě, bývalá hospodská.
 Trubka Johanna, manžella Simona Trubky, zahrabníka w Sucholasci.
 Ullmann Antonjn, kněz církewnj w Oypawě.
 Wecerkowa Anna, dcera po David. Wecerkowi, mistru stolář. w Komarowě.
 Wecerek Maria, dcera po Davidowi Wecerkowi, stoláři w Komarowě.

W Přerowském dekanátě.

Bečák Tomáš, exposita w Kyselewicich.
 Černoška Josef, purkhrabj hraběte Magnis w Zelatowicich.
 Nawrátil Frant., farár w Přerowě.
 Petermann Jan, kooperátor w Přerowě.
 Puda Frantisek, kooperátor w Blšosí.
 Sedláček Jan, kooperátor w Přerowě.
 Stěpaník Antonjn, kooperátor w Předměstí.
 Swacina Karel, duchownj správce w Staré Blš.

W Rýmařovském dekanátě (Römerstadt).

Zabraníř Rajetan, kooperátor w Braunseifen.

W Strašnickém dekanátě.

Chytil Frantisek, kooperátor w Hrubé Blatnici.

W Šwabeničém dekanátě.

Homáň Frantisek,	sedlák w Prasčlicích.
Marečkowa Anna,	wyměnkářka w Prasčlicích.
Schubert Josef,	farář w Tisťině.

W Zabřechšém dekanátě.

Dworák Terezia,	sládkowa w Hrubém Poštelmowě.
Feigerle Melchior,	farář w Hrubém Poštelmowě.
Horký Jan,	rybář w Zautku.
Sedláčkowa Anton.,	šujka w Hrubém Poštelmowě.

W Pruském Slejsku.

W Hulsčinském dekanátě.

Besuch Barbara,	wdowa po Jak. Besuchowi, mistru kojelujstěm w Benesšowě.
Hajenbeck Frantisek,	kooperátor w Benesšowě.
Kaluža Judita,	wdowa po Matusši Kalužowi, sedláku w Belšých Pošticích.
Kemmel Alexander,	doktor bohoslawj, emerit. prof. dogm., farář w Bolaticích.
Kellek Eyprian,	kooperátor w Hulsčině.
Pawlenka Frantisek,	administrátor fary w Hulsčině.

Wesměš 113.

W Brněnském biskupstwj.

Spoluzakladatel.

Suffil Grantissek, profesor Nového Zákona w Brně.

Spolnaučové I. třídy.

Kinsky Dominik ,	gednatel řádu Piaristů, c. k. gub. translátor w Brně.
Procházka Tomáš ,	kooperátor w Zvanticích.
Schlossar Viktor ,	inful. opat Sv. Benedikta, zemský prelát w Reghradě.

Spolnaučové II. třídy.

Jilek Jan ,	duchovní správce w Popicích a v Aušpickém dekanátě.
Minoritů	klášterní knihovna.
Pešina Jan ,	c. k. priv. fabrikant w suknech, w Brně.
Poiman Grantissek ,	kooperátor w Německém, Novoměstském dekanátu.
Šterba Grantissek ,	kooperátor w Horním Aušpickém, w Jaroměřském dekanátu.

Spolnaučové III. třídy.

W Brně, w hlavním městě.

z Talých Wáclav ,	rytíř, kanovník, biskupský rada, konsistorní předsedce.
Gleimer Filip ,	biskupský alumn III. roku.
Kiegler Grantissek ,	čestný konsistorní rada, farář w Bystřici.
Sylva Laroucca ,	hrabě Bedřich, kněz církevní.

W B u c o w i c k é m d e f a n á t ě.

Gaboršký Jan,	kooperátor w Belské Lomčici.
Jurowský Frant.,	farář w Belské Lomčici.
Majariš Jirj,	školnj učitel w Bohuslawicich.
Majariš Tekla,	geho manželka.
Wawruška Josef,	bednár w Bohuslawicich.

W H o d o n i n s k é m d e f a n á t ě.

Edler Egid,	školnj učitel w Želeticich.
Paráček Ondřich,	kooperátor w Želeticich.

W H o s t ě h r a d i c k é m d e f a n á t ě.

Hončík Ambrož,	Strahovský kapitulár, farář w Mikulowicich.
----------------	---

W I z m a n ě i c k é m d e f a n á t ě a m ě s t ě.

Tom. Procháška,	kooperátor, jistatel všech následujících.
Balwin Wáclaw,	mistr zámečnický.
Berka Rosalia,	dcera Martina Berky, mistra hrdčického.
Chétka Jan,	syn Kasspara Chétky, mistra sojessnického.
Chrašt Wáclaw,	syn Jakuba Chrašty, sauseda.
Chwalskowský Frant,	mlynář.
Elgart Wawřin,	mistr hrdčický.
Eutelhuber Kateř.,	dcera Frantíška Eutelhubra, mistra girdčického.
Eutelhuber Mar.,	dcera † Jana Eutelhubra, mistra girdčického.
Emanciáka škola.	
Hibich Antonjn,	tesařský tovaryš.
Hibich František,	jednický tovaryš.
Hibich Matěj,	tkadlcovský tovaryš.
Homolka Jan,	těch školnj učitel.
Honz Wáclaw,	mistr tesařský.
Hudeček Jakub,	jednický tovaryš.
Jelinek Josef,	trupařský mistr.
Jejičková Josefa,	sausedka.
Kelbel Tomáš,	obywatel.
Kočí Jan,	mistr kregcovský.
Kraus Gířj,	syn Františka Krause, jednického mistra.
Křížek Jan,	kooperátor w Horních Dobhanech.
Kulda Ewa,	dcera Wáclawa Kuldy, sojelujského mistra.
Kulda Jan,	mistr sojelujský.
Lilich Ferdinand,	syn Ferdinanda Lilicha, puncchářského mistra.
Lindner Matěj,	mistr kregcovský.
Mates Ondřeg,	syn Josefa Mateje, mistra rukawickářského.
Winnerle Tekla,	dcera Josefa Winnerky, kregcovského mistra.

Mucha Josef,	saused.
Nowák Leopold,	kooperator w Krumlowě.
Pačanda Mikuláš,	mistr-obuwníků.
Procházka Martin,	obywatel.
Procházka Wawr.,	měšťan.
Reisinger Frant.,	mistr kregcowstý.
Rosenbaum Veron.,	wdowa.
Sadil Theodor,	syn Wáclawa Sadila, mistra kominického.
Sedláčkova Frant.,	dcerka Frant. Sedláčka, rolníka.
Smoboda Josef,	mistr hrcějstý.
Schilberger Eman,	syn Cyrilla Schilbergera, mistra hrcějstého.
Schneider Josef,	mistr bednářstý.
Taborstý Katerina,	špitálnice.
Urbanowstý Wácl.,	školáštý mistr.
Weinberger Kaspar,	druhý školnj učitel.
Wystočil Frantíška,	hujka.
Zelnicek Frantíšek,	první školnj učitel.

W Zaispické m dekanátě.

Honz Frantíšek,	kooperator w Zaispicih.
Stuchlý Eduard,	kooperator w Horních Ronicich.

W Jamnickém dekanátě.

Mittner Emanuel,	kooperator w Buti.
------------------	--------------------

W Jihlawském dekanátě.

Frantíšek Kinel,	krasť dčkan, konsistornj rada, farář w Pauce.
Elgart Dominik,	kooperator w Brtnici, hřistatel následugicich.
Bazalla Josef,	kooperator w Brtnici.
Čermák Karel,	učitel školnj w Brtnici.
Dworáčková Alžb.,	rozená Nowáková z Brtnice.
Hoffmannowa	Frantíška w Brtnici.
Janu Petr,	farář w Brtnici.
Jelinek Sebastian,	duchownj správce w Wolframě.
Jirka Frantíšek,	mlynář w Kněžicich.
John Matěj,	saudeňstý mistr w Těstě.
Italy Josef,	duchownj správce w Kněžici.
Kment Josef,	hospodstý w Brtnici.
Kratochvíle Josef,	mistra kregcowstého..... rod.
Křchwend Jan.	mistr mydlářstý w Brtnici.
Ledwinka Josef,	mistr pekařstý a měšťan w Brtnici.
Lošwenz Antonjn,	administrátor fary Wilenskě.
Maček Matěj,	sedlák w Bulowě.
Marek Katerina,	šwadlena w Batelowě.
Marek Wawřinec,	duchownj správce w Střizowě.

Naisar Wáclaw,	mistr sauknický w Lěstsi.
Nowák Josef,	školni učitel w Brtnici.
Košpek František,	hospodyně w Batelowě.
Rejzabek Antonjn,	obywatel w Batelowě, s Františkau manželsk.
Gracel Adam,	kooperátor w Batelowě.
Wejely Františka,	s Brtnice.
Wejely Jan,	mistr kovářský.

W Kanickém dekanátě.

Kraus Josef,	farář w Wosticích.
--------------	--------------------

W Kutjmském dekanátě

Beneš Antonjn,	kooperátor w Kutjmi
Dědek Karel,	dychomni správce w Drahově.
Opalka Antonjn,	poštovní expeditor w Livozce.
Staša František,	školni učitel w Hradšanech.

W Lomnickém dekanátě.

Medwědicá škola.

W Metinském dekanátě.

Přikryl František,	farář w Retině.
--------------------	-----------------

W Mezerickém dekanátě (Wolein).

Hawlicek Jan,	kaplan w Mezetích.
Lenoch Antonjn,	farář w Strážkowi.
Mezerická škola,	darem pana rady, Františka Kalaba.
Megeclý František,	farář w Budissowi.

W Mikulowském dekanátě.

Grasser Josef,	farář w Bergen.
----------------	-----------------

W Modrickém dekanátě.

Dworák Josef,	obywatel w Šitkowicích.
Dworák Josef,	šestý w Šitkowicích.
Dworákových Jos.	a Vincencie, čtvrtlání w Šitkowicích rod.
Honš František,	kooperátor w Lěkowicích.
Parala František,	půlný w Šitkowicích a Marie manželka, pro svůj rod.
Gracil Benedikt,	čtvrtný w Šitkowicích s Aljžbetou manj. pro svůj rod.
Weis Peregrin,	kooperátor w Lutaněch.

W Ráměštském defanátě.

Frantisek Holub,	krasný děkan, konsistorijn rada a farář w Ráměšti.
Nedoma Jan,	kooperátor w Ráměšti.
Nowotný Josef,	administrátor fary Mohelnické.
Rada Jan,	saused w Znatkách.
Trojan Frantisek,	kooperátor w Ráměšti.
Walenta Jan,	duchownj správce w Koneštině.

W Nowo-Městském defanátě.

Missák Jan,	farář w Měně Bčati.
-------------	---------------------

W Podiminském vikariátě (Kostl).

Nekář Wáclaw,	kooperátor w Milowicích.
Zdarský Wáclaw,	kooperátor w Nowé Bš.

W Rosickém defanátě.

Chwalkowský Fr.,	mlynář w Dřlwanech.
------------------	---------------------

W Čeletowském defanátě.

Grub Jan,	kooperátor w Pailenzu.
-----------	------------------------

W Slawkowském defanátě (Austerlitz).

Blazowická obec.	
Blazowické	růžencové bratrstwo.
Blazowická škola.	
Horakowská škola.	
Rubinek Sebestián,	půlláně Blazowický, zřítel všech těchto.
Rošel Tomáš,	chalupník w Belesowicích.
Poláček Frantisek,	w Šiwici.
Swanda Antonjn,	selský synek z Wájan.
Štěpánek Antonjn,	chalupnický synek w Blazowicích.
Šwaruzenská škola.	

W Teletském defanátě.

Tomáš Stejskal,	biskupský rada, emerit. krag. děkan, farář w Telči.
Kruch Josef,	farář w Mrahotině.
Mač Josef,	duchownj správce w Halupině.
Nebuda Dominik,	duchownj správce w Ratkově.
Němce Matěje,	sebláta w Lomčtině..... rod.
Němce Wáclawa,	sebláta w Lomčtině..... rod.
Weliffa Martin,	šafář w Telči.

W Třebíčském dekanátě.

Janaussek Jan,	záměstý kaplan w Třebíči.
Maczek Jan,	pensionovaný farář Studcinský w Třebíči.

W Wířkowském dekanátě.

Exjeť Jaroljm,	kooperátor w Wířowě.
Schubert Antonjn,	kooperátor w Pulci.

W Znoymském dekanátě.

Stuchly Eduard,	w Hlubokých Mašpicích.
Grutka Mauric,	páter Quardian welebných kapucínů w Znoymě.

W Židlochowském dekanátě.

Kropil Josef,	farář w Blatné.
----------------------	-----------------

Wesměš 150.

Na Moravě a Slezsku 265.

W Rakausjch.

We Widni.

Spolnauowé II. třjdn.

Geho Dšwjcenost Pán a pan

Klement Wáclaw, knjze Metternich z Winneburgu,
c. k. konferenční minister.

Hallaszka Raskian,	dokt. libom. inf. probost, c. k. dworský rada nad študiami.
z Heintl-Pechlu,	Karel, rytíř. vicedirektor filosofických škol.
Thun hrabě Leo,	c. k. dworský tajemník.

Spolnauowé III. třjdn.

Čech Frantisek,	pobožných škol, emerit. prof. hluchoněmých.
Feigerle Ignác,	doktor bohosloví, inful. opat a ejš. král. dworský farář.
Fischer Jan,	kněz církevní, vychovatel.
Redemptoristů	velebný řád.
Kziwnac Karel,	wrchnj ingenieur při c. k. dworském autadě stavitelství.
z Strohbachu Paw.,	emerit. c. k. wrchnj direktor stavitelství w Čechách.

Mimo Wjden.

Čech Wáclaw,	poddomowník w Weilburgu u Wádnú.
Čech Maria,	manželka geho.
Dittrich Anton,	maltés, kooperátor w Hrubém Halaszu.
Burián Tomáš,	c. k. wrchnj podsetník w Nowo-Wěstřé akademii.
Jirj Antonjn,	kooperátor w Proseči nad Dunagi.
Walenta Jan,	farář w Reitenberku.

W Solnohradské arcidiecési.

Jabian Jan,

dokt. bohosl., c. k. prof. studij Nov. Zákona w Solnohradě.

W Štýrském Hradci.

Krbecel Karel,
Cedlák Jan,

řádů karmelitů, a spolutakladatel ke škole Strunkowické.
kněz řádu Jesuitů.

W Korntanech.

P i d m a n s k ý W o g t ě h,
Nepůstogněgšij kníže biskup,
spoluaud v r w n j t ř j d y.

W Uhřích.

Balassa Gabriel,	Nepůstogněgšij biskup w Sábarii, c. k. dwornj rada.
z Ezabanu Ondřej,	kaplan w Remeathu, Granšé arcidiecése.
z Götvös Pável,	rada c. k. dwornj komory w Budině.
Herbert Antonjn.	mistr jedních w Ritte.
Piczkowic Martin,	ostěhom. arcib. farát, Šhtelnického dekanátu, w Dobré Bode.
Matassowšij Rehor,	biskupšij ceremonáč w Ritte.
Slomanšij uštam,	darem Nitransk. faráče Matěge Lucyla, w Běetislawě.
Storad Roger,	řádů weleb. Grantišťanů w Ritte.
Staršij Imerich,	seminárnj vicerektor w Ritte.
Stáwnické	katolictwoj w Semnici.
Teršitpanšij Jos.,	administrátor w Hrubě Rhotě.
Tuesko	blíže Zwanfu.
Wachter Felix,	knihkupec w Tyrnawě.

W Kralowě.

Spindler Jan,

rytíř Excellenz, kanowník, emerit. předsident republiky Kralowské, spoluaud II. třídy.

W Sasích,

w D r á ž d a n e h.

Jan, Kralowšij princ a dědic kralowstwj Sasťeho, aud třetj třídy.

Hraběta Jan, kralowšij dwornj kaplan, direktor katolického gymnasium,
aud druhé třídy.

W Pruském Slezsku.

W e B r a t i s l a v i .

Durkyně Jan, doct. a k. prof. filologie, aud druhé třídy.
Čelakowitš Bohušl., doct. Jos. Čelakowitšeho, c. k. prof. slovan nár. aud třetí tř.
Spáček Jan, kooperátor w c. k. Slezsku, w Porowě, Bratislav. diécese.

W Bawořích.

Abel Kojalia, paní w Ludwigsthalu.

W Belkowným. Hessen-Darmstadtském.

Seichert Jan, c. k. rakauský polní kaplan a čestný farár w Mohuti.

W Belkownowodstwi Nassauském.

Hermanický Jan, kontrolor knížete z Metrnichů na Jánově (Johannisberg).

Sančet Spoluandů.

W Čechách	890.
Na Morawě a Slezsku	265.
W dalšijch diécesijch	42.
Wšech spoluandů bez přírůstku	2000.

Sauřadný přehled **Spoluautů Dědictví Svatojanského, do 16. května, roku 1847.**

B diecéřích	Pražské	Úto- mět.	Gradec.	Bude- govic.	Všech v čechách	Úto- mět.	Beně.	Na Mora- vě a Slezsku	W dal- ších diecéř.	Všech vesměš
Mužských	365	92	152	228	837	99	134	233	39	1109
Ženských	28	4	4	20	56	16	16	32	42	91
Duchovních	219	66	108	161	554	71	61	132	23	709
Eměťských	174	30	48	87	339	44	89	133	17	491
Wfariátů	7	—	1	3	—	—	—	—	—	—
Klášterních	15	1	2	5	—	—	3	—	6	11
Brojených	13	9	15	24	—	—	2	—	10	37
Důstojníků	63	9	15	24	—	—	6	—	19	28
Kuředníků	30	1	3	13	—	—	2	—	3	148
Vchodníků	16	6	6	6	—	—	2	—	1	54
Vemelníků	21	—	1	4	—	—	5	—	1	42
Čeledíků	19	4	8	12	—	—	34	39	1	66
Wogařů	1	—	—	—	—	—	16	27	—	70
Wboj.	30	6	5	7	—	—	—	1	1	3
Čol.	24	5	16	15	—	—	1	8	—	51
Wcítělů	12	1	9	2	—	—	6	9	—	69
Čtubugicích	5	1	3	1	—	—	8	10	—	34
Wodin	34	1	4	—	—	—	1	2	—	12
Wopolů	14	1	3	—	—	—	6	7	—	46
Wobobodných	11	3	3	11	—	—	1	1	2	23
Wbow	15	1	4	6	—	—	16	25	—	53
Č ceta chubých ..	3	2	1	6	—	—	4	9	1	35
Wstafugicích	4	—	—	1	—	—	—	2	—	14
										5

Přehled dle tříd, i s přírůstkem při dotisku.

Knihovny	Práce	Litometice	Braceř	Bukovinská	Knihovna v Čechách	Slomovna	Brněnská	Na Moravě a Slezsku	Knihovna biskup.	Knihovna vesměš
Dárů	1	—	—	—	1	—	—	—	1	2
Zašlabecká	—	—	—	2	2	—	—	—	—	2
Společnost zašlabecká	13	1	1	5	20	—	1	1	—	21
Knihovna I. třídy...	2	2	—	—	4	—	2	2	1	7
Knihovna II. třídy...	8	4	1	6	19	1	5	6	7	32
Knihovna III. třídy...	383	89	158	242	672	126	142	266	34	1174
Sešitě ..	407	96	160	255	918	127	150	277	43	1235

Voznamenanij knih

Dědictwjm Swatojanským w 12 letch wydaných.

Roč	Knihy k podělenj · spoluaudů	Spisowatelé gich	Wcena
1835	Proč jsem katolíkem, 4 wydání..	J. B. Jiršík, farář w Minicích ..	10,000
"	Bohomil, 2 wydání	tentýž	5000
1836	Panna Orleanská	J. Zimmermann, l. w Stodůlkách	2000
"	Právoženství w rozmluvách	S. Brana, farář w Mirovicích.	4000
1837	Rodina Bohowěrných	Jos. Vohorely, kaplan w Turnově	4000
"	Swatobennj poradě, 5 wydání..	Fr. Kamaryt, děkan w Kaplicích.	9000
1838	Prísaha	Bin. Zahradník, far. w Křešticích	5000
"	Pane žižstán s námi, I. díl	J. Marchal, duch. spr. w Rymowě	4000
1839	Pane žižstán s námi, II. díl	tentýž	4000
"	Životopis zakladatele Dědictwí,	W. Pohan, děk. w Porčici n. Sázawau	3000
1840	Prábožná děwečka	W. Vessina, kanovník, redaktor.	5000
"	Utrpenj mučedníků	S. Brana, farář w Mirovicích.	3000
1841	Populární dogmatika 2 wydání..	J. B. Jiršík, kanow. na hr. Pražském	4500
1842	Obraz smíšeného manželstwa	Jos. Vohorely, kaplan w Turnově	3000
1843	Křistohea sw. Františka Salezián ..	J. Krbec, rektor u sw. Šití w Praze	2000
1844	Ustěha u wysofem stáří	J. Marchal, duch. spr. w Rymowě	2500
1845	Životy Swatých, I. díl	F. J. Karlík, podpřemow w Teple	3000
1846	Hlas duch. pastýře, s registrákem ..	Jos. Kamenský, kněz církewnj	2500
1847	Bečeslawjw. spis hospod. (w tisku)	Sychra, farář	3000
1848	Životy Swatých II. díl (w tisku)	F. J. Karlík, podpřemow w Teple	3000
20	knih k podělenj, od spisowatelů ..	13. Besměš.	81,500
	Knihy na rozmnoženj kasy wydané.		
	Korunowání králů Čechých	W. Vessina, kanovník, redaktor ..	1000
	Kapitola Drazšá za časi sw. Jana	tentýž	1000
	Koráte, přewy adwentní	tentýž	1600
	Kostel sw. Mikuláše n. St. W. V.	J. Zimmermann, křijovník, skriptor	1000
			4600
	Knihy na rozmnoženj kasy darované.		
	Odvěta pilných dítek	W. Žitek, nynj farář w Čitolibech	500
	Wybor wyročních pobožností	K. Čisár, farář w Bosowě	200
	Spisy swatých Otců	Fr. Sussil, prof. bibl. studií w Brně	75
	Dwanáctero přátelůw, powjída	W. Janalík, d. spr. w Křipowě ..	80
	Základ mrarowěcný	A. Ullmann, kněz církl. w Dypawě	50
			905

Roku	Knižky	Episowatele gich	Wstřih
	Wyročni piśně.....	J. Rujička, kaplan w Beteli....	400
	Křížowa cesta	A. Švihlík, farnj adm. w Jilowem	300
	Ecce sacerdos magnus, Quartett.	Jos. Worel, farář w Ždici	300
			1000
	Menšij tišty.		
	Nět hwězd Swatojanských, 3 ročn.	od rozličných spisowatelů	3000
	Žižty školnj odpłaty	K. Binařich, farář w Rowani..	1440
	Obrazku kostela sw. Wita a g....	z Swatojanských knih.....	4000
	Žižny wyročních a přiležitostních	z starých funkcionalů otiskněných...	15,000
			23,440
		Wšeho tištu wesmės....	111,445

Knihy w škladě Swatojanském
w arcibiskupské konsistori a w knihupectwích k prodegi.

Šmēna knih.	Cena fr.
Kapitola Pražská w čase sw. Jana Nepomuckého . . .	3
Swatodennj poraděk	3
Žiwotopiš zakladatele	8
D přisaje	8
Proč jsem katolíkem	8
Warum bin ich katholisch	10
Utrpenj swatých mučedníků	10
Obraz smjšeného manželstw	10
Popisanj kostela sw. Mikuláše	12
Utěcha pro wsofě stárj	15
Wýbor církewnjch wbožnostj	15
Dwanáctero přátel	15
Hlas duchownjho pastýře	16
Rodina Bohowěrných	24
Ecce Sacerdos magnus, hudebnj čtverožpěw	24
Bohomil, druhé wydání	30
Pane, zůstaň s námi, dwa díly	36
Žiwoty Swatých, prwnj čtwtletj	1 zl.
Welelawjn, spis hospodářský, { gšau w tišku . . .	—
Žiwoty Swatých, druhé čtwtletj	—

Magnetnost Dēdictwǝj.

Na kapitále, pod auroky.	12,326 žl.
Na hotowosti při ruce	1228 —
W spōritelnici	467 —
Na nezplacených aurocǝch	215 —
Česterhazský wýhranj lǝstǝk	40 —
Na pŭgčkách	7 —
Na knihách w sklādě	2445 —
Náradǝj oceněno w	272 —

Wesskerost gměnj . . . 17,000 —

Wáclaw Pessina,
kanowník, konsistorňj rada,
redaktor.
Frantisset Sawráněť,
křižowník, opravitel slohu.

Jan Kalina z Jéthenssteynu,
konsistorňj expeditoř, a
aučetňj Dēdictwǝj.

